

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 25: BESKYDDA

Musiken spelade.

Vinden var svag och ljummen och grep mjukt tag om hennes långa, blonda hår. Det påminde henne om Cogos kärleksfulla smekning. Hon fick inte tänka på honom! Ännu mindre på hans smekningar, så mjuka, sköna och kärleksfulla. Men det var allt som Aurora hade kunnat tänka på sedan han hade gett sig av, på hennes begäran, i morse. Efter kvällen och natten de hade spenderat tillsammans.

Cogo hade varit långt borta ifrån henne förut. Och också under betydligt längre tid än de få timmar sedan han senast hade bordat Starcrow och rest tillbaka hem till Jorden. Men aldrig någonsin tidigare hade det gjort så här ont att vara åtskild från honom som det gjorde just nu.

Hon fick inte tänka på honom. Cogo tillhörde hennes förflutna nu, det fanns ingen framtid för henne med honom. En annan man väntade på henne. Aurora kunde se honom härifrån, han stod tålmodigt och väntade på henne vid altaret som hade upprättats för detta enda ändamål i denna ravin. Själv stod hon nära ravinens smala ingång, klädd i vit långklänning med släp och med en tunn transparent slöja för ansiktet. Alltihop hade varit en gåva från folket i den närliggande byn, speciellt från kvinnorna. Det vita tyget var vackert utsmyckat med både guld- och silvertråd. Det var en brudklänning passande för en drottning. Aurora hade ödmjukt tagit emot den specialdesignade brudklänningen de hade skapat åt henne för just detta tillfälle. Hon hade inte alls begärt det av dem, från början hade hon inte ens vetat om gåvan, men hon hade inte kunnat neka att ta emot den. Och klänningen passade henne perfekt.

Som alltid valde hon att låta sitt långa blonda hår hänga fritt nedför ryggen och axlarna. Ovanför pannan, under slöjan, bar hon ett av sina diadem med den gröna stenen som för alltid förknippade henne som det medium som hade kraften att kontrollera och styra galaxenergin.

I händerna höll hon en vacker bukett som en av hennes tjänsteflickor precis hade räckt till henne. Aurora vände för ett ögonblick åter blicken mot henne. Den unga kvinnan, yngre än Aurora själv, log med stor glädje och stolthet mot sin drottning. Aurora fortsatte att titta runt. Hela hennes folk som levde i byn i närheten av den stora pyramiden var här, medan andra hade rest långväga från andra delar av Great King. De alla var här av samma anledning, för att fira bröllopet mellan deras Drottning Aurora och Lord Nehr från Ledzah. Flera Ledzaher var också närvarande, de flesta utposterade längs den stora ravinens sidor och vid ingången som hedersvakter. Deras närvaro dränkte den romantiska och vackra stämningen en aning men vakterna höll åtminstone en diskret och låg profil utåt flankerna, vissa av dem kunde man inte ens se från vissa positioner. Lord Topha var också närvarande, i sällskap av fyra män i tjusigare rustningar i svart och blodrött, en stor skillnad från de traditionella rostfärgade rustningarna som de vanliga militärerna bar.

Tophas rustning var också svart och blodröd men också dekorerad av åtskilliga utmärkelser passande hans rang och position i det Ledzahiska samhället. Och över hans axlar bar han en lika blodröd mantel, vilket de andra fyra inte hade. Det var av högsta vikt att Tophas var närvarande här idag, det var han som skulle anförträta vigseln och ge den lagliga kraft. Han stod allra högst upp på altaret, som var dekorerat med blommor. Hans min var bestämd, koncentrerad. Nehr, hennes blivande make, stod några trappsteg nedanför, rak i ryggen och till synes fullt redo. De alla tittade på henne, bruden och Drottningen av Great King. Det var kanske strax över 50 meter från där hon stod fram till altaret, en lång purpurrod matta ledde hela vägen fram. Allt hon behövde göra var att följa mattan. Femtio meter som hon skulle gå för att hennes liv skulle förändras. Igen. För alltid.

Aurora kände hur hjärtat slog hårt i bröstet på henne. Hon tvekade. Musiken fortsatte. Meningen var att hon skulle gå mot altaret medan musiken spelade. Alla runt omkring fortsatte att titta på henne. De såg en ung och nervös brud, naturligtvis, och förstaeligt överväldigad av stunden och det nya liv som hon skulle ta till sig. De alla log mot henne, de var alla själva vackert upklädda där de satt i de många bänkraderna, de minsta barnen stod upp eller satt i sina föräldrars knän eller på deras axlar för att kunna se bättre. Allt var så vackert dekorerat i denna redan naturligt vackra miljö. Solljuset fokuserades in i ravinen och föll över henne som en naturlig strålkastare, tidpunkten på dygnet hade valts just för denna effekt. Det var så romantiskt, magiskt, alla verkade så glada och stolta och förväntansfulla.

Så varför kunde Aurora inte ta till sig något av det och njuta av det som de gjorde?

Det var en dum fråga.

Hon visste mycket väl varför hon inte kunde glädjas med dem. Ingen runt omkring henne visste det hon själv kände och som vägrade lämna hennes tankar. Hon hade sagt farväl till Cogo, förmodligen för alltid den här gången. Och skulle de båda, mot förmodan, någonsin träffas igen skulle det dröja många år till dess. Aurora ångrade inte att hon äntligen hade berättat för honom hur mycket hon älskar honom, hon borde ha gjort det för länge sedan. Hon ångrade inte heller de få timmar de hade spenderat i varandras armar. Men det hade ändå varit ett misstag. Avskedet hade gjort oändligt mycket mer ont nu än vad det hade behövt göra, för de båda två. Hon hade gjort Cogo lycklig och sedan sårat honom djupt. Det hade inte varit rättvist mot honom. Och det var inte rättvist mot Nehr heller. Hon skulle aldrig berätta för honom om Cogo, hon skulle aldrig berätta för någon, inte ens för Doktor Kitty. Vad hon och Cogo delade skulle bevaras endast mellan dem, det var deras hemlighet. Aurora var inte rädd för att bli dömd för vad hon hade gjort i natt, hon skämdes inte. Men det skulle helt enkelt inte tjäna någonting till att berätta om hennes affär med Cogo för någon. För henne och för Cogo var det ingen affär men det var vad resten av universum skulle bedöma det som. Cogos heder skulle förbli fläckfri om ingen fick veta, att hålla tyst för hans skull var tillräckligt med anledning och det minsta hon kunde göra för honom nu i efterhand. Och varför såra ytterligare en man i hennes liv, hennes blivande make, med något som han ändå inte visste om och som nu ändå var överspelat? Det var i alla fall vad Aurora försökte övertyga sig själv med, vad hon hade försökt med enda sedan hon hade börjat göra sig i ordning i morse efter att Cogo gett sig av. Men hur övertygad hon än försökte vara så kände hon sig bara falsk.

Hon var inte ens gift med Nehr än, inga äktenskapslöften hade getts ännu, men hon hade redan medvetet varit otrogen. Sant, hon och Nehr hade ännu inte varit intima mer än med några kyssar. Men de hade varit förlovade i flera månader. Vad hade hon gjort!? Och det var inte bara den fysiska otroheten i sig, den känslomässiga pågick fortfarande.

Hon älskade inte Nehr. Hon respekterade honom, hon var oerhört tacksam för all hans vänlighet, hans villighet att hjälpa henne att försöka balansera tillbaka galaxenergin trots vad han tvingades ge upp för hennes skull. Nehr var vänlig. Ofta lite för reserverad ibland kunde hon känna. Men om hans stelhet i hans natur var det värsta hon skulle tvingas leva med så skulle det nog gå bra.

Nu gjorde hon det igen.

Hon försökte övertyga sig själv att allt skulle bli bra, att allt var som det skulle vara. Men Aurora kände sig skamsen. Förvirrad. Och hon kände sig så otroligt ensam. Hon var just nu omgiven av tusen individer som alla var här för att fira henne och Nehr. Men allt hon kände var ensamhet och tomhet. Cogo var inte här. Haka och Djorgo var också frånvarande. Var höll de hus någonstans? Cogo hade hon sänt iväg men varför hennes två andra vänner inte var här gjorde saken ännu värre och förbryllande. Aurora förstod att hennes giftermål med Nehr kanske var nästan lika jobbigt för Haka och Djorgo att bevittna också men hon hade ändå velat ha dem här just nu, åtminstone så hon skulle känna sig trygg. Hedersvakterna gav henne ingen känsla av trygghet, inte heller flottan i omloppsbanan ovanför dem. Djorgo och Hakas närvaro hade däremot kunnat ge henne mer styrka, en styrka hon nu knappt kunde uppbåda. Det hade känts lugnande om två av de som hon såg som sin familj hade varit här.

Men kanske det var lika bra att Haka och Djorgo inte var här trots allt. Slöjan som täckte hennes ansikte var lika lätt att se igenom utifrån som hon kunde se ut genom den. Slöjan skulle inte hindra någon från att genomskåda henne, inte någon som kände henne väl det vill säga. Folket på Great King och Ledzaherna, kanske t.o.m. Nehr, skulle kanske misstolka hennes nuvarande uppsyn som nervositet och fjärilar i magen. Om Haka och Djorgo hade sett henne nu hade de förmodligen sett det samma som Cogo hade gjort redan igår kväll. Utåt sett var hon Drottning Aurora av Great King, väktare och beskyddare av galaxenergin och alla varelser i Vintergatan.

Inombords skrek hon högt i protest.

Hon var kär i en annan man!

Hon älskade inte Nehr.

Hon ville inte ha Nehr.

Vad gjorde hon här!?

På något sätt lyckades Aurora sätta den första foten framför den andra. Fortfarande med tveksamhet började hon sakta gå över mattan mot altaret. Hjärtat fortsatte att slå hårt och oregelbundet i hennes bröst. Hon hade alltid fantiserat sedan hon var liten om hur hennes bröllopsdag skulle vara, hur hon med glädje och stolthet skulle gå i takt med musiken mot sin blivande man. Nu gick hon inte alls i takt med musiken som hon hade fantiserat om. Hennes steg var lika oregelbundna som hennes hjärtslag. Ändå tvingade Aurora fram ett leende. Folket runt omkring henne förlitade sig på henne och att hon gick dessa femtio

meter till mannen som skulle bli hennes make. Denna förening var viktig för hela Vintergatans trygghet och framtid. Hon måste göra det här! Det var det enda rätta! Varför skulle femtio meter och några löften vara så svårt? Hon hade genomlidit och överlevt oräkneliga faror och mordförsök för att komma hit. Hon hade varit fängslad och t.o.m. torterad. Hon hade överlevt och utfört sin plikt. Ingen av dem som hade hjälpt henne att överleva fanns här hos henne nu. Från och med nu måste hon överleva på egen hand. Nej, inte på egen hand. Nehr skulle finnas där hos henne, han skulle hjälpa och stötta henne från och med nu som han redan hade lovat. Hon hade redan svikit honom genom sin hemliga älskog med Cogo, hon skulle inte svika sin make ytterligare med att inte våga lita på honom också. Hon hade varit en fruktansvärt usel fästmö. Men från och med nu skulle hon bli en exemplarisk och trogen hustru! Hon skulle aldrig kunna glömma Cogo, han hade blivit allt för viktig och en allt för stor del av hennes liv, varför hon fortfarande var vid liv. Men hon måste glömma hur mycket hon älskade honom. Och hon måste lära sig att älska Nehr. Att älska andra hade alltid kommit lätt för henne i hela hennes liv. Att visa omtanke mot alla, t.o.m. mot de som hade velat henne det värsta, hade alltid kommit naturligt för henne. Kärlek var en självklarhet för Aurora. Att älska Nehr, som redan hade lovat henne så mycket och visat henne stor vänlighet, borde inte vara något problem.

Så varför kände hon ingen kärlek alls till sin blivande make trots att de hade känt varandra i nästan ett år nu? I bästa fall tyckte hon om honom. Men det hände att hon ibland t.o.m. tvivlade på om hon ens gillade honom. Den känslan hade inte börjat idag, den hade funnits där i månader. Men idag var den starkare än någonsin. En underlig känsla av avsmak mot Lord Nehr.

Varför kände hon så?

Varför kände hon så på deras bröllopsdag av alla dagar?

Nehr var riktigt stilig idag. Aurora hade fortfarande mer än halva sträckan att gå men hon kunde utskilja detta redan härifrån. Nehr hade alltid haft ett propert och välkött yttre, det verkade vara viktigt för honom, och han klädde sig alltid snyggt i sina många Ledzahiska rustningar som hon hade sett honom bära under tiden de hade känt varandra, alltid med en svart mantel över axlarna. Ändå fann Aurora det underligt att hon aldrig hade sett Nehr bära någonting annat än dessa många rustningar. Det hade alltid varit formellt, aldrig privat eller avslappnat ens när de hade varit helt ensamma. Med Cogo, Haka och Djorgo hade det varit annorlunda, de tre cyborgerna var tvungna att alltid bära sina rustningar och hade inget annat ombyte. Nehr hade inte denna begränsning, ändå var det endast det militära och ledarskapet han uppvisade. De tre männen som så nobelt och hjältemodigt hade fört henne i säkerhet till Great King bar sina rustningar helt öppet, ärligt, ja nästan naket, för rustningen var en stor del av deras identitet, den representerade allt som de var, vad de hade omskapats som. Nehr var en ledare och valde att klä sig därefter. Men en ledare kunde inte vara allt som han var. Men det var allt Aurora någonsin hade fått se.

Det var en stor skillnad i Lord Nehrs klädkod idag, dock. Dagen till ära, hans rustning var vit. Äggskalsvit och skinande blank. Den alltid närvarande manteln däremot var fortfarande svart. Likt en skugga lade man ännu lättare märke till den mot den vita ytan

och mannen den hängde över. Den starka kontrasten mellan svart och vitt var stilig men knappast romantiskt. Det var inget som gjorde Aurora besviken, hon hade inte räknat med att hennes blivande make skulle vara klädd annorlunda idag, och att valet av rustning blev vit idag var snarare en glad överraskning som hon inte kunde förneka att hon uppskattade. När hon tänkte efter så var detta första gången som Nehr hade glatt överraskat henne, förutom när det hade visat sig att han hade förmågan att hjälpa henne med obalansen i galaxenergin förstås. Annars fanns det inte mycket spontanitet hos honom, allt var rutin, allt var det samma. Det fanns en trygghet i det bekanta. Men inte så mycket roligt. Aurora hade alltid sökt sig efter trygghet, speciellt efter vad som hade hänt hennes föräldrar och hela samhället på Månen. Men allt medan hon hade blivit äldre, och speciellt efter att hennes resa mot Great King hade påbörjats, hade hon lärt sig att uppskatta det oväntade, det äventyr som livet självt faktiskt var. Mer än någonsin kände hon hur hon saknade Cogo, Haka och Djorgo, speciellt Cogo. Om någon hade lärt henne att spontanitet berikar ens liv så var det han! Skulle Nehr någonsin kunna visa henne något liknande?

Han hade ändå valt att bära vitt idag, förutom manteln. Om hon kände Nehr rätt så var det ett mycket medvetet och planerat val, förmodligen för att glädja henne. Ingenting hos honom hände av ren slump, allt var noga planerat. Aurora uppskattade gesten. Det viktigaste var ändå att han försökte, att det fanns en tanke bakom varje handling. Nehr hade valt ett annat mönster, en liten men ändå tydlig förändring från hans vardagliga klädkod och rutin, och han hade gjort det för henne. Hur kunde hon inte uppskatta gesten? Kanske skulle hon, med tiden, kunna få honom att öppna upp och bryta sina egna mönster en aning, slappna av, och bli mer spontan också?

Med tiden...

Åter igen kände hon paniken allt eftersom det mer och mer slog henne vad ett giftermål trots allt innebär. Ett giftermål är hela livet ut, man binder sig till en annan tills en eller båda dör. En evighet inom en människas livslängd. Var hon verkligen redo att göra det här? Att binda sig till Nehr för resten av hennes liv? Aurora hade nyligen fyllt tjugo år, kanske skulle hon ha turen att leva ytterligare sextio eller t.o.m. sjuttio år till, kanske ännu längre än så. Ett helt liv. Med Nehr?

Hennes plikt hade ett mycket tydligt svar på den frågan.

Hennes hjärta hade ett mycket annat svar.

Ett dovt, underligt dån lyckades plötsligt tränga sig in i ravinen och precis överrösta musiken. Aurora stannade och lyssnade. Vad det än var för ljud kunde hon inte utskilja vad det var, bara att det kom bakom henne utanför ravinen. När hon tittade över sin vänstra axel märkte hon att hon var långt ifrån den ende som reagerade. I stort sett alla gjorde likadant som hon, tittade perplexa upp mot himlen eller bakåt mot ravinens ingång. De Ledzahiska vakterna verkade mer nervösa än gästerna trots att de var beväpnade med spjut, eller kanske just därför eftersom de skulle hålla ordningen och ansvarade för säkerheten. Ingen verkade ha en aning vad det var för dovt oväsen, det var uppenbart. När Aurora åter vände blicken framåt mot altaret upphörde dån. Det hade inte varat länge, en halv minut högst. Nu var det helt borta och inget mer följde. Lord Topha verkade vara på hjälpänn, likaså hans fyra hedersvakter. De verkade redo för att

agera mot vad det än var de hade hört men avvaktade sin ledares eventuella order. Nehr hade också reagerat på det underliga ljudet, mer irriterad snarare än fundersam över vad det kunde vara. Precis som alla andra hade han stannat upp och lyssnat, avvaktat ifall det skulle komma igen eller något annat efterföljande. Men ingenting mer hände. Tophä och hans män stirrade fortfarande på sin ledare. Aurora kunde inte låta bli att stirra själv på honom, nästan hoppades att Nehr skulle ge någon form av order som skulle avbryta ceremonin. Galet att hon ens tänkte tanken, men tanken var ärlig. Det hade varit en ursäkt hon inte hade ifrågasatt.

Men Nehr sa ingenting. När inget mer hördes andades han ut och hans kroppsspråk blev åter avslappnat. Han nickade bara kort åt Tophä ovanför honom som i sin tur, i samförstånd med hans fyra män och alla andra närvarande Ledzaher runt omkring, också slappnade av. Alla gästerna satte sig också åter till rätta i sina bänkrader. Vad det än var som hade orsakat det där dånet så kunde det tydligen vänta. Ceremonin var viktigare. Nehr vände blicken mot Aurora på nytt och nickade mot henne, hans blivande brud kunde fortsätta att gå mot honom. Aurora lydde. Det var lika bra att få det här överstökat. Men hon undrade verkligen vad det var för då de alla hade hört. Om hon tvingades gissa så kunde hon ha svurit på att det hade låtit som en explosion. Och hennes mediala krafter fick henne att förnimma en stark puls av känslor, som till skillnad ifrån dånet inte ebbade ut.

Hon var nästan framme vid altaret nu. Tillräckligt nära för att se Nehrs ansikte. Han log inte men hans blick var vänlig. Var han lika nervös som hon själv? Aurora hoppades det, då skulle hon inte känna sig helt ensam i den här situationen. Han såg riktigt stiligt ut, nyrakad, det mörka håret perfekt kammat, inte ett hårstrå låg fel trots den svaga brisen som lyckades ta sig ner till botten av ravinen. När hon anlände precis framför altarets första trappsteg gick Nehr ner till henne och sträckte ut handen till henne. Hans mörkblå ögon mjuknade ytterligare, ivrig och bedjande för henne att acceptera hans hand. Plötsligt insåg Aurora att hon log mot honom. Hon hade inte varit medveten om det förrän hon redan gjorde det. Hon tog Nehrs hand i sin. Hans grepp var stadigt, starkt. Det kändes nästan kusligt bekant. Inte bara styrkan som fanns i den där handen men också ögonen. T.o.m. ansiktet. Aurora hade fått denna förnimmelse flera gånger tidigare, ända sedan hennes första möte med Ledzahernas ledare för nästan ett år sedan nu. Nehrs mörkblå ögon var mörkare, ibland såg de nästan svarta ut. Och ansiktet, det var inte det samma men det fanns liknelser. Fram till Cogos återkomst i hennes liv för fyra dagar sedan hade hon inte tänkt så mycket på det, eller snarare inte låtit dessa underliga liknelser påverka henne. Men nu kändes det nästan obehagligt hur lika de två männen faktiskt var till utseendet i vissa aspekter.

Det fanns naturligtvis tydliga skillnader också, Nehrs hy var nästan på gränsen till likblek och de små knutliknande utväxterna längs hela hårfästet – den perfekt stylade frisyren som var en total kontrast till Cogos vilda hår – var den mest uppenbara skillnaden. Nehr såg mycket mänsklig ut men han var ingen människa. Han var en humanoid men ingen Jordbo. Cogo, trots att han var en cyborg, var ändå på alla sätt fullt mänsklig, född någonstans på Jorden av föräldrar som av okänd anledning inte hade velat veta av honom och dumpat honom på en skrothög. Trots att hon inte visste mer än så om Cogos ursprung så visste Aurora ännu mindre om Nehr. Hennes fästman talade bara om sin tid sedan han anlände till Ledzah och blev den planetens nye ledare. Vad än Nehrs

bakgrundshistoria var innan dess så måste den vara totalt annorlunda mot Cogos. Till sättet var de båda mycket olika. Ändå fanns det en hel del i deras ansiktsdrag som påminde om varandra. Men det måste vara hennes inbillning. Det måste vara hennes längtan till Cogo som fick henne att se flera liknande drag hos Nehr. Önsketänkande, kanske. Men, oavsett om hennes känslor spelade henne ett grymt spratt eller inte, Nehr såg nästan ut som en tio år äldre Cogo. De hade samma ansiktsform, samma muskulösa kroppsbyggnad, nästan samma mun. Och ögonen och ögonbrynen var där likheten var som starkast. Kusligt. Riktigt kusligt. Men det var också det som ändå fick Aurora att le mot sin blivande man.

Hon tog det första trappsteget uppåt, ledd av Nehrs hand. Han förde hennes hand närmare till sig och kysste den, mer med respekt än ömsint, men det fick Aurora att slappna av något. Nej, hon kanske inte älskade den här mannen för hon kunde inte släppa taget om Cogo än. Men Nehr var ändå ett bra val och han hade bara visat tillgivenhet. Hon fick bara vara tålmodig med sig själv, känslorna skulle nog infinna sig tids nog för hennes make. Hon tittade upp och mötte Nehrs blick genom slöjan. Aurora kunde knappt kväva flämtningen som trängde sig ut från hennes lungor. Det var som om en iskall hand vidrörde henne!

Nehr log äntligen mot henne nu. Men det fanns inget hjärtligt i hans leende. Och den tidigare vänligheten hon hade urskilt i hans ögon för bara ett ögonblick sedan fanns inte längre där. Det starka greppet om hennes hand gjorde inte ont men det var tydligt att Nehr inte hade någon avsikt att släppa taget nu när han äntligen hade det. Allting hos honom som kanske påminde henne om Cogo var borta eller betydligt reducerat. Nehr såg inte längre ut som en förväntansfull och lycklig fästman redo att avlägga äktenskapslöften. Han stirrade på henne nu, så nära, precis som ett rovdjur redo att slå till mot sitt villebråd i vetskapen om att det kommer att lyckas. Nehr hade fått Aurora att känna sig osäker flera gånger tidigare, t.o.m. avsmak. Men detta var första gången hon kände rädsla! Första instinkten var att dra undan handen från hans grepp men hon tordes inte, vilket förvånade henne själv. Dessutom var hon säker på att om hon försökte ta sig loss från hans grepp skulle hon bara misslyckas och samtidigt avslöja hennes rädsla och osäkerhet. Kunde Nehr se det, genom slöjan? Hennes rädsla? Förmodligen inte för den segrande rovdjursblicken gav inte vika. Eller så kunde han se hennes rädsla och brydde sig inte.

Han kanske t.o.m. gillade rädslan han såg.

Hon borde fly. Slita sig loss. Springa därifrån. Ropa på hjälp. Det fanns ju så många runt omkring som både kunde se och höra. Men vem av dem skulle förstå hennes plötsliga rädsla? Vad exakt var hon rädd för? Hon kunde ju inte förklara det för sig själv. Var fanns faran någonstans? Hon skulle bara ställa till med en pinsam scen och skämma ut både sig själv och Nehr. Dessutom, hon hade en uppgift, det var därför hon gjorde det här. Och utan Nehrs hjälp kunde hon inte fullborda sin plikt. Och ändå sättet att få hans hjälp på den heltid som uppgiften krävde var att de gifte sig. Det var redan försent att vända om, att dra sig ur. Kanske hade hon missförstått Nehrs senaste uppsyn. Hennes telepatiska förmågor hade mycket sällan fel men hennes tankar och hennes hjärta var inte närvarande, de var hos mannen hon egentligen ville vara hos. Kanske misstolkade hon

Nehr helt och hållet eftersom hon just nu inte kunde tänka klart. Kanske det bara var hans stela natur som gav henne kalla fötter. Vad det än var, Aurora kämpade inte emot. När Nehr vände sig mot Lord Topha uppe vid altarets topp och började gå de sista trappstegen dit följde Aurora efter, ledd av hans stadiga, starka grepp om hennes hand. Hon sa ingenting, hennes blick blev stel, hennes rörelser robotiska. Hon måste göra det här och hon hade självt valt att göra det. Eller hade hon det?

Det var försent. Äktenskapslöftena hade ännu inte fått laga kraft men överenskommelsen om hennes och Nehrs förbindelse var i praktiken redan fullbordad. Hur hon än vände och vred på situationen var hon fången av den. Allt hon kunde göra från och med nu var att uthärda och förlita sig på sig själv. Ingen kunde rädda henne den här gången.

- ”Ska det här dåliga skämtet få pågå länge!”

Hans röst – hans röst som hon var så väl bekant med – bröt igenom allt i Auroras värld, inkluderat hennes rädsla och osäkerhet. Hon borde ha blivit lycklig av att höra hans röst igen, och det var hon också, men inte pga. hur och varför hon nu hörde honom igen. Speciellt inte nu. Och den hotfulla tonen i hans röst, utöver hans cyniska ord, fick all glädje hos henne att försvinna. Allt Aurora kände nu var ilska. Ja, ilska! Och ännu mer oro.

Av alla de saker som hon hade hoppats och bett om som absolut inte fick hända idag av alla dagar hände precis nu! Det var ingen tillfällighet eller olyckshändelse, timingen hos hans ankomst var allt för perfekt. Hennes oro blev starkare än hennes ilska över det faktum att han hade trotsat henne och inte lytt henne att åka hem. Egentligen borde hon inte vara förvånad alls, det var inget mysterium varför han var här. Innerst inne blev hon t.o.m. rörd. Han var här för att han älskade henne, så enkelt var det. Men det fanns många sätt att visa sin kärlek på. Och sättet han valde att göra det just nu på var helt och hållet egoistiskt. Och det sårade henne. Han struntade i konsekvenserna som hon hade klagat så tydligt för honom. Aurora hade verkligen hoppats att han var klokare än så, att han skulle bevisa att han kunde vara lika stark emotionellt som han var fysiskt. Men hon hade misstagit sig. Och hotfullheten i hans röst skrämde henne. Han hade inte bara återvänt, mot hennes begäran, enbart för att han inte kunde skiljas från henne. Han hade återvänt i vredesmod. Det hördes så tydligt i hans ord hur upprörd han var. Och han var i stort sätt omöjlig att stoppa när han var arg. Inte totalt omöjlig att stoppa, det fanns ett sätt. Ett garanterat sätt.

Ett sätt som Aurora absolut aldrig mer ville använda sig av igen.

Speciellt inte efter igår kväll.

Svaga mumlanden, viskningar och nervösa flämtningar hördes från flera av bröllopsgästerna och ökade i styrka för varje ögonblick som passerade. Aurora vände sig om. Hon behövde inte se med egna ögon för att veta att det var han, hon hörde det och också kände det. Ändå flämtade hon själv till när hon slutligen såg honom borta vid ingången till ravinen och hur han sakta men säkert gick närmare altaret. Det var värre än vad hon först fruktat. Att han kom beväpnad var ingen överraskning, Astrolansen

lämnade nästan aldrig hans sida. Däremot blev Aurora riktigt orolig över att Astrolansen inte låg säkrad i hans två hölster utan redan fanns aktiverad i hans händer. Och av hans kroppsspråk att döma var han mer än beredd på att använda sitt mäktiga vapen. Hon lyfte på slöjan och stirrade på honom.

- ”Cogo!?”

Han kunde knappt höra hennes röst yttra hans namn hela vägen mellan altaret och ingången till ravinen. Men han hörde henne, och såg henne. Naturligtvis var hon, som alltid, strålande vacker. Föga förvånande passade Aurora som brud. Den vita klänningen gjorde henne rättvisa. Hon överglänste allt och alla runt omkring trots att alla dekorationer, hela sceneriet inne i ravinen, skulle matcha de flesta kvinnors föreställning av deras drömbrylllop. Men allt var inte så perfekt och vackert som det först verkade. Cogo hade redan lagt märke till de Ledzahiska vakterna med spjut, de stod kvar på sina positioner men de alla riktade nu sina spjut i hans riktning. De gav synen av att deras närvaro var som hedersvakter men de var också perfekt placerade taktiskt, deras positioner kunde inte bara vara för syns skull. Två vakter precis utanför hade för ett ögonblick sedan redan dumdristigt försökt hindra honom från att stiga in i ravinen. Dessa två vakter sov nu gott för en stund framöver, de skulle vakna med lite huvudvärk och blåmärken men annars i det närmaste oskadda. Att bröllopet var bevakat var inte alls underligt. Betydligt märkligare var Lord Topha på toppen av altaret och framförallt hans fyra vakter, två på var sida. Cogo utgick ifrån att den storvuxne Ledzahen var Lord Topha, Djorgo och Haka hade gett en bra beskrivning av den forne högste ledaren. Tophas närvaro var inte alls förvånande men de fyra som flankerade honom, med betydligt tyngre och stiligare rustningar än de vanliga vakterna, kändes malplacerade på ett kungligt bröllop. I alla fall deras position så nära brudparet. Tophas fyra vakter liknade mer elitsoldater än vanliga vakter, Cogo kände igen stilen på deras rustningar från andra Ledzaher tidigare denna morgon inne i den hemliga basen, han hade stridit mot flera av dem och de gjorde bra motstånd. Betydligt bättre än den alldaglige soldaten. Fanns de här för att de förväntade sig trubbel? Trubbel från oväntade, oönskade gäster som han själv? Under normala förhållanden hade Cogo nästan känt sig hedrad. Alla dessa extra åtgärder bara för hans skull? Men situationen var alldeles för allvarlig för att hans tankar skulle stanna vid hans eget ego.

Det fanns en sak, i mängder, inne i ravinen som Cogo genast erkände för sig själv att han hade missbedömt, som han inte hade räknat med innan han steg in hit. Bröllopgästerna. I hans iver att rädda Prinsessan hade han i sin enfald glömt bort att bröllopet var en öppen händelse för alla på Great King. Och mängden civila som fanns till både höger och vänster om honom hela vägen fram till altaret gjorde honom nervös. Det var åtskilliga hundra av dem, kanske upp mot tusen, säkert en tredjedel var barn, vissa t.o.m. riktigt små. Faktum var att det verkade vara majoriteten av alla som bodde och levde på Great King. En ofantligt liten folkmängd för en hel planet och nu var de alla samlade på samma, lilla yta med bara en smal utgång. Folket på Great King förstod det inte men de var alla gisslan, fångade som råttor inne i den här ravinen! Bröllopsceremonin hade varit det perfekta lockbetet för att så enkelt som möjligt föra så många av dem samman så man kunde ha koll på dem, eller hota dem! Eller kanske ännu värre! De alla hade kommit man ur huse för att de älskade sin drottning, det borde han ha förutsett. Han borde också ha

förutsett att alla dessa människor hamnade i större fara i samma ögonblick som han gjorde sin närvaro känd när han steg in i ravinen. De befann sig mitt i den befarade korselden. Var enda en av dem var nu ett potentiellt kollateralt offer.

Han förstod bättre den rädda tonen i Auroras röst när hon hade yttrat hans namn nu. Hon var inte bara förvånad av att se honom här, hon fruktade vad hans närvaro kunde riskera att sätta i rörelse. Cogo klandrade henne inte, inte alls. Men samtidigt fick allvaret i situationen honom att inse just hur viktigt det var att han befann sig här just nu och inte halvvägs hem till Jorden vid det här laget. Han hade kommit för att rädda Aurora men folket på Great King behövde hans beskydd lika mycket. Han kände ingen av dem men det var tydligt på sättet de stirrade på honom att de flesta verkade veta mycket väl vem han var. Kanske var det den tydligaste förklaringen till varför alla stannade kvar i sina bänkrader och ingen öppen rädsla eller hysteri hade brutit ut. De visste inte om han verkligen våldgästade bröllopet eller bara var en gäst precis som dem som bara hade anlant sent. Astrolansen i hans händer gjorde dock att de flesta drog slutsatsen att något inte stod rätt till här. Tydligast var det i barnens ögon. En del verkade lite rädda för hans oväntade entré men vissa barn tittade snarare på honom med förundran, nästan hjälte dyrkan. En liten flicka på kanske fem, sex år på hans högra sida bara några meter bort t.o.m. log och vinkade till honom innan hennes far drog henne tillbaka. Cogo förstod omedelbart att han måste skydda den där lilla flickan precis som hennes far gjorde. Alla oskyldiga här inne stod nu under hans beskydd.

Om han inte hade känt tillräckligt med press tidigare så hade han all anledning att göra det nu.

Djorgo hade haft rätt, de måste hantera det här varsamt, tänka innan de agerade. Cogo kände hela tiden hur instinkten krävde att han snabbt och mycket enkelt bara borde rusa fram till altaret, med hans otroliga snabbhet kunde han avverka de femtio meterna på högst en sekund, få tag i Aurora och föra henne i säkerhet utanför ravinen så snabbt som möjligt. Ingen skulle hinna reagera och stoppa honom. Men han kunde inte förflytta henne med denna snabbhet, Prinsessans späda fysik klarade inte påfrestningen, i värsta fall kunde hon kanske t.o.m. dö! Dessutom fanns det mer att ha i beaktande. Aurora skulle aldrig tolerera att han bara eskorterade iväg henne från hennes eget bröllop. Ingen närvarande skulle tolerera hans handlingar om han bara förde bort henne utan förklaring. Han ville inte skapa fruktan hos någon, inte ens hos Ledzaherna. Den ende här som Cogo på allvar oroade sig för var Lord Nehr.

Cogo började minska avståndet mellan honom själv och altaret. Hans steg var långsamma men bestämda. Alla ögon runt omkring var fixerade på honom. Hans egen blick fixerade sig på mannen klädd i vit rustning och svart mantel vid Auroras vänstra sida. När han hade kommit nästan halvvägs stannade han. Cogo kände mycket lättare igen Nehr nu när Dodge hade påmint honom om uttagningarna under cyborgprojektet. Han kände också igen honom som ansiktet bakom cockpitglaset på skeppet som han bara minuter tidigare hade förgjort. Avståndet på ca tjugofem meter gjorde inte bilden glasklar men Cogo kände utan tvekan igen Nehr nu från hans förflutna. Karl'n var äldre nu och med betydligt tjusigare kläder, men det var samma person. Cogo visste inte vilken känsla som dominerade honom mest; det till synes oändliga hatet för vad Nehr hade gjort mot Arcie

och Aurora eller längtan efter att få nita aset som han förtjänade. Men han kunde inte fastna vid sina egna känslor. Nehrs fysiska närhet till Aurora i detta nu var ett betydligt större bekymmer. Hon var oskadd men allt annat än säker där hon stod precis intill mannen som en gång hade mördat Arcie. Men i stället för att fokusera på faran valde Cogo att försöka vända situationen till hans fördel. Nehr kanske kände sig helt säker intill Drottningen, omgiven av hundratals civila, ovetande sköldar och vaktad av Ledzaher med spjut och Tophas fyra elitsoldater, garanterat noga planerade att vara där för just detta ändamål. Men det betydde också att Nehr hade allas ögon på sig, och öron. Och Cogo hade en hel del att säga om mannen som hade för avsikt att gifta sig med Drottningen av Great King, speciellt gällande planerna om invasioner och ockupationer av andra världar. Anfall, av det uppenbara slaget som Nehr och Ledzaherna säkerligen räknade med, skulle inte bli hans taktik den här gången. Cogo skulle anfalla på ett sätt som han var allt annat än känd för. Ord skulle bli hans främsta vapen. I alla fall så länge det fungerade.

Han stod kvar där han var, han ville utmana utan att verka för provocerande. Med Astrolansen i ett säkert grepp i hans högra hand höjde Cogo ett finger och pekade rakt mot Nehr.

- ”Prinsessa, håll er borta ifrån honom!”

Bära eller brista, hans avsikt med hans besök var avslöjad för alla nu. Hans högljudda begäran till bruden skapade fler nervösa reaktioner från gästerna men den enda påtagliga reaktionen än så länge var att de sakta drog sig undan i bänkraderna närmast honom. Och Cogo var bara tacksam, ju mer de höll sig undan desto lättare skulle det bli för honom. Han hade ändå inte tid att ge befolkningen sin fulla uppmärksamhet. Han var här för att skydda dem också men Prinsessan måste komma först i alla lägen. Bara hon kunde återställa galaxenergin till det den skulle vara. Cogo sänkte armen och stirrade på henne. Hon var så nära men ändå så långt borta. Så lätt han skulle kunna ta sig fram till henne och föra henne ut härifrån i säkerhet även utan sin cyborgsnabbhet. Men i alla andras ögon riskerade han att bli sedd som den onde här om det såg ut som om han kidnappade henne. Och Aurora själv skulle garanterat själv streta emot. För hon visste inte. Hon förstod inte den ondska som stod precis intill henne klädd i vit rustning och svart mantel. Att svepa iväg med henne skulle aldrig få henne att förstå faran. Den fara som ökade för varje sekund han tvingade sig själv till att inte rusa fram till henne. Att inte agera var så olikt honom, det var minst sagt obekvämt att bara stå kvar när det fanns en tydlig lösning i sikte. Dessutom stod han fullt exponerad i mitten av ravinen. Men hans egen säkerhet var det sista Cogo tänkte på. Däremot var han medveten om att hans avvaktan hade en annan inverkan på situationen. Han vann mer tid för varje ögonblick som passerade. I alla fall hoppades han att så var fallet. Snart nog skulle förhoppningsvis Haka och Djorgo dyka upp också, tillsammans med bevisen de hade i Kalkylatorn, och då skulle oddsen vända till deras fördel ganska markant. Men tills hans båda vänner skulle hinna ta sig hit måste han vinna mer tid. Och med allt folk runt omkring var en våldsam konfrontation inte tänkbar. Han hoppades bara att Ledzaherna insåg det lika väl som honom. Cogo försökte svälja ner sin nervositet. Ja, han var nervös. Att snacka sig ur konfrontationer hade han inte mycket erfarenhet av, hans ord brukade snarare provocera hans

motståndare än att lugna dem. Men han älskade Aurora allt för mycket för att inte åtminstone försöka finna lösningen på hennes sätt. För hennes skull. Samtidigt kunde Cogo knappt bärga sig förrän han fick se hur Nehr skulle reagera när hans onda avsikter blev avslöjade för alla närvarande. Det fanns ingen lögn eller undanflykt han kunde köra med som skulle kunna övertyga alla dessa människor att han fortfarande var deras frälsare.

Hon hade mött så många faror i sitt unga liv, så många att hon hade lärt sig att leva med faran och blev inte lika lätt skrämmd längre. Många hade velat döda henne och nästan lyckats. Mannen framför henne i andra änden av ravinen hade räddat henne från döden fler gånger än Aurora kunde minnas. Hon älskade honom. Men just nu fruktade hon honom. Nej, inte honom själv men risken för vad hans förmodade handlingar härnäst skulle kunna ställa till med. Precis det som inte fick hända hände nu framför henne. Cogo hade trotsat hennes order och återvänt. Han var inte här för att bevittna ceremonin tyst och diskret som det ursprungligen var tänkt. Han var här för att stoppa bröllopet. Och Jan Cogo gjorde sällan något varsamt när han var på det här humöret. Han hade gjort entré med Astrolansen redan redo, han var här för att konfrontera. Hur kunde han vara så oförsiktig!? Så dumdrigt!? Ja, han var tillbaka för att han älskade henne, Aurora tvivlade inte på hans känslor för ett ögonblick. Men deras kärlek till varandra hade inte längre någon roll att spela här. Och han hade redan lovat henne att hålla sig borta, att acceptera det som skulle ske här idag och hennes nya liv med Nehr. Av allt att döma, speciellt med tanke på vad han precis med hög röst för alla att höra hade bett henne att göra, kunde Cogo inte acceptera att en annan man var på väg att ta hans plats i hennes liv trots allt. Och det verkade som om han tänkte bruka våld, om nödvändigt, för att få sin vilja igenom. Och det var något som Aurora aldrig skulle tolerera, oavsett hur mycket hon älskade honom.

- ”Nej, du får inte göra så här!”

Hennes protest var allt annat än oväntad. Det gjorde honom ont att höra henne så förtvivlad och rädd för vad han kunde ställa till med. Han klandrade henne inte, hon hade all rätt att frukta hans enorma styrka, trots att han inte hade avsikt att släppa den fri utan kontroll. Och Aurora borde känna honom bättre vid det här laget. Men hennes reaktion var den olyckliga bekräftelse som övertygade honom om att Aurora inte skulle stanna upp och lyssna på honom i första taget. Inte så länge Nehr stod intill henne och manipulerade henne. Nåväl, det bästa här i livet var värt att kämpa för. Och Aurora var tveklöst det bästa som någonsin hade hänt honom.

Motvilligt, men med övertygelse, bröt Cogo ögonkontakten med den unga kvinnan han älskade och riktade uppmärksamheten mot källan till hennes oro; folket på Great King. Om han inte kunde få henne att lyssna på honom direkt måste han försöka nå henne via dem. Och precis som Aurora ville Cogo beskydda dem också.

- ”Ni måste fly, allihop!”

Det blev nästan knäpptyst i ravinen, som om allihop höll andan. Kanske gjorde de just det också medan de försökte förstå varningen som den inkräktande cyborgen ropade ut till dem. Cogo snurrade långsamt runt på stället och svepte med blicken över alla bänkrader han kunde se runt omkring honom. Alla stirrade på honom med skräddade

blickar, Ledzaherna också. Bra! Det betydde att han hade allas uppmärksamhet. Cogo stannade på nytt när han åter stod vänd mot altaret. Åter igen höjde han ett varningens finger mot Lord Nehr.

- ”Den mannen där är ett monster!” ropade han ut och hoppades att det var högt nog för alla att höra. - ”Ett monster i mänsklig skepnad, men fortfarande ett monster. Och han tvingar Ledzaherna att lyda honom. Det är därför, och bara därför, som de är här.”

Högljudda flämtningar och mummel från alla hörn fyllde nu ravinen. Allas blickar vandrade fram och tillbaka mellan Cogo och Lord Nehr och Ledzaherna runt omkring dem. Talade cyborgens sanning eller var det den värsta förolämpningen mot mannen som hade kommit för att hjälpa deras drottning? Just nu var det mindre viktigt om de trodde honom eller inte, det viktiga var att de började tvivla på vad de visste om Nehr.

Ledaherna såg betydligt mer skrämnda ut än folket gjorde. De var inte förvånade över detta avslöjande, de var skrämda över att sanningen plötsligt kom fram och vad det skulle innebära härnäst. Cogo såg på vakternas kroppsspråk att de var osäkra på hur de nu skulle agera. De var inte enbart rädda för att sanningen kom fram, de verkade samtidigt lättade över det samma. Ledzaherna var, egentligen, lika mycket fångade som folket på Great King och de längtade efter frihet. När skulle de begripa att han var här för att hjälpa dem?

Tophä och hans fyra elitsoldater visade däremot inte samma oro som de vanliga vakterna, de verkade snarare vara irriterade av att sanningen kom fram. Men mest irriterad av dem alla var tveklöst Nehr själv. T.o.m. på det här avståndet kunde Cogo se hur förbannad hans forne konkurrent var under den allt mer ansträngda ytan som försökte uppehålla ett falskt lugn i den avslöjande situationen. Utmärkt! Ju mer han kunde provocera Nehr till att avslöja sig själv genom att bara säga sanningen desto snabbare skulle Aurora äntligen förstå vad som egentligen pågick här. Och då skulle hon äntligen sluta tvivla på honom. Och han skulle kunna föra henne i säkerhet.

Cogo tittade runt ett varv till för att visa att han inte hade glömt bort de hundratals människor som satt runt omkring honom. De behövde en förklaring till den anklagelse han hade lagt fram och Cogo tänkte med största glädje ge det till dem.

- ”De döljer allt detta ifrån er och skickligt så, men ni måste tro mig. Nehr har inte kommit hit för att rädda någon eller rätta till galaxenergin. Varför skulle han behöva en enorm stridsflotta för det? Hans enda avsikt med sin närvaro här är att förslava Great King och därefter hela galaxen!”

Det blev åter igen totalt tyst i den stora folksamlingen, förutom de allra minsta av barnen som fortfarande var för små för att förstå innebörden av vad cyborgens sa. Aurora stirrade med förskräckelse på honom. Hon sa ingenting. Cogo kunde fortfarande med sorg i hjärtat konstatera att hon fortfarande inte trodde honom. Varför trodde hon honom inte? Eller var hon helt enkelt för chockad? Cogo uppskattade att han hade allas uppmärksamhet men nu började det tryta en aning på hans tålamod. Detta var ett dödläge som inte längre kunde fortgå. Han måste få ut allihop härifrån, ingen var längre säker här inne i ravinen.

I lätt frustration över att hans ord inte verkade vara tillräckligt slog han hårt ner den nedre änden av Astrolansen i marken vid hans högra fot. Det lät som om skalet på ett enormt ägg knäcktes. Ett litet hål likt en minimal krater uppstod med tillhörande sprickor som

slingrade sig utåt. Nästan alla ryckte till i förfäran av hans plötsliga aggressivitet. Men Cogos avsikt var nödvändigtvis inte att skrämma dem, bara att få fart på dem. Dessutom borde de vara rädda, men inte för honom.

- ”Fly, nu, allihop!” ropade han och viftade med hela armen mot utgången. - ”Sätt fart! Ni måste lämna den här ravinen!”

Många lydde, äntligen. Stora delar av gästerna ställde sig upp och började sakteligen lämna bänkraderna.

- ”Skynda er!” fortsatte Cogo uppmanande och fortsatte att gestikulera mot ravinens utgång. - ”Jag täcker er!”

Cyborgens löfte om beskydd fick fart på ännu fler. Stor förvirring rådde fortfarande men inte många satt kvar på sina platser längre. De som redan var i rörelse verkade övertyga de tvekande att följa efter. Fler började förstå att cyborgerna inte var här för att skada dem, snarare det motsatta. De alla visste ju, trots allt, redan vem Jan Cogo var. Föräldrarna tog sina barn i handen eller i famnen. De allra närmast Cogo började passera honom mycket försiktigt, fortfarande osäkra på om de kunde lita på honom. Men cyborgerna i den röd vita rustningen gjorde inga utfall, uppvisade inget hot mot dem. Han snarade upptog en beskyddande pose med sitt vapen mot den ende inne i ravinen som var måltavlan för hans anklagelser.

- ”Ingen går någonstans!”

Den gälla ordern från Lord Nehr fick alla att flämta till, t.o.m. Cogo. Alla stannade upp och stirrade på den Ledzahiske ledaren i vit rustning. Efter bara något ögonblick rusade samtliga av de posterade Ledzahiska vakterna mot ravinens utgång och blockerade den. Endast Tophä och hans fyra elitvakter stod kvar uppe vid altaret, resten bildade nu en effektiv kolk – med spjut – vid utgången. Detta skapade betydligt mer rädsla och osäkerhet bland bröllopgästerna än vad Cogos närvaro hittills hade gjort. Situationen började nu eskalera allt mer till något potentiellt farligt. Cogos blick smalnade och inombords svår han tyst för sig själv. Nehr tänkte inte göra det här enkelt för honom. Nehr förstod att han hade inte bara kommit hit för Auroras skull utan också för hennes folks skull. Och nu var de alla inspärrade här och deras fångvaktare dolde inte längre detta faktum. Nåja, om Nehr trodde att ett dussin eller fler Ledzaher med endast spjut skulle hindra honom från att släppa ut folket härifrån trodde han fel. Men trots hans planerade nästa manöver klappade hjärtat nu hårt i Cogos bröst. Han ville verkligen inte låta alla dessa civila hamna i någon korseld. Och Nehr måste ha insett det. Detta var planerat, att de Ledzahiska vakterna blockerade utgången utan ens en tydlig given order pekade på detta. Nehr använde befolkningen som både ett psykologiskt vapen såväl som en sköld att gömma sig bakom. Nehr spelade falskt, eller försökte snarare, precis som under Dodges cyborgprogram. Vissa saker ändrades aldrig.

En sak var däremot annorlunda från förr. Cogo tvivlade nu allt mer och mer om han kunde hantera situationen på bästa sätt på helt egen hand.

Var höll Djorgo och Haka hus!?

Och varför stod Aurora fortfarande kvar vid Nehrs sida? Varför var hon mer bekymrad över vad hennes nära vän skulle riskera att göra än hennes maktgalne fästman?

Från uppe på altaret glodde Nehr ner mot Cogo med mörk blick. Det här intrånget var inte precis totalt oväntat, och de Ledzahiska vakterna hade haft hjärna nog att förstå vad deras order var utan att han uttryckligen behövde ge dem detaljerna ännu en gång. Men eftersom Cogo fram tills nu hade lyst med sin frånvaro hade vigseln startat. Slutmålet var så nära, tills det här plötsliga avbrottet behagade visa sig.

Men i slutändan, det oundvikliga närmade sig oavsett i vilken turordning det ville ske.

Och trots allt, Aurora hade aldrig varit det högsta priset på Nehrs önskelista.

Det enda som verkligen irriterade den Ledzahiske härskaren just nu var att Cogo pratade alldeles för mycket!

- ”Det må jag säga, Jan Cogo; du har en mycket livlig fantasi.”

Nehrs röst var hög men han ropade inte. Hans ton var lugn, tydlig. Och trots hans auktoritära tonläge fanns där en gnuttu ironi också. Det fanns inte en enda individ inne i ravinen som var gammal nog att förstå som inte gav honom hans fulla uppmärksamhet just nu.

- ”Allesammans, stanna kvar där ni är.”

Lika lugnt som hans ton gestikulerade Nehr till samtliga gäster att återgå till sina sittplatser.

- ”Sitt kvar,” fortsatte han, aningen mer beordrande än uppmanande. Och sakteligen började det få önskad effekt. De flesta satte sig ner igen, antingen på deras ursprungliga platser eller bara där de hittade en nära dem. Resten stod helt enkelt kvar där de var eller föredrog att dra sig ut mot kanterna av ravinen. Förvirringen och oron var påtaglig bland de hundratals människorna, speciellt de med barn i hand och famn. Vad skulle de tro?

Vem skulle de tro på? Cyborgen med vapen i hand som avbröt vigseln men som hävdade att han hade kommit för att beskydda dem ifrån brudgummen? Eller skulle de tro på Ledzahernas härskare Lord Nehr, fästman och endast minuter ifrån make till deras egen Drottning Aurora, som i åtskilliga månader hade lovat dem stabilitet i galaxenergin och i hela galaxen? Vem majoriteten av dem valde att tro på var inget mysterium.

Befolkningen på Great King visste vem Jan Cogo var, Drottning Aurora hade alltid beskrivit honom som en sann hjälte. Men de kände honom inte som person. För de allra flesta var detta första gången som de fick se honom i verkligheten. De hade ingen relation till cyborgen i rödvit rustning. Lord Nehr hade besökt Great King åtskilliga gånger det senaste året och, med drottningens tillåtelse, gjort flera offentliga uttalanden om vem han var och varför han hade kommit, vad hans avsikter var. Barnen verkade betydligt mer fascinerade och ivriga att tro på cyborghjälten från Jorden, antingen pga. oskyldig hjältedyrkan och naivitet eller för att just deras unga sinnen lättare kunde se vad Jan Cogos desperata vädjan verkligen var och betydde. Deras föräldrar och övriga vuxna var däremot betydligt mer övertygade av Ledzahernas ledares försäkringar.

Och det var Nehr fullt medveten om.

- ”Var inte oroliga, allihop,” fortsatte han och gestikulerade åter igen att de skulle ta det lugnt och sätta sig ner igen. När folksamlingen verkade någorlunda lugnad vände Nehr blicken åter mot Cogo och stirrade skoningslöst mot honom.

- ”Det finns ingen fara här... som jag tänker tillåta.”

Nehr hade pausat mitt i meningen, som om han verkligen ville säga något annat men valde vänligare ord. Cogo kramade Astrolansen allt hårdare medan han stirrade tillbaka

mot Nehr lika skoningslöst. Nehr var onekligen mer värtalig än han själv men Cogo kände ändå igen ett hot när han hörde det. Han tänkte inte backa tillbaka. Aldrig! Han skulle spela med i spelet ett tag till, invänta det ögonblick då Nehr skulle avslöja sig själv. Och skulle det inte ske så var Cogo redo att agera oavsett. Vad som däremot aldrig skulle ske här var att någon eller något tvingade honom att avlägsna sig samma väg han kom in, eller någon annan väg. Aurora var här, likaså folket på Great King. Det fanns ingen annanstans där Cogo behövdes mer. Eller där han hellre ville vara just nu.

Nehrs mörka ögon smalnade. Samtidigt uppenbarade sig ett påklistrat leende i hans ansikte lika falskt som hela situationen.

- ”Det måste bara ha skett ett litet missförstånd,” tillade han.

- ”Och det är du som har begått det,” avbröt Cogo snabbt och tittade mot Aurora som fortfarande stod kvar vid Nehrs sida. Aurora var ju så oerhört mycket mer intuitiv än honom, hon hade gåvan att avläsa andras sinnen. Varför kunde hon inte själv se denna uppenbara falskhet? Eller var hon för rädd för att märka vad som hände?

Nehr flinade bara tillbaka mot Cogos trotsighet. Långsamt knäppte han bägge händer framför sig och framhävde sig som en värdig statsman och ledare, en fasad som inte funkade på Cogo överhuvudtaget. Dessvärre verkade det fungera på alla andra.

- ”Säkerligen, Jan Cogo, om jag vore ett monster skulle jag då inte ha dödat Hennes Höghet för länge sedan redan och tagit kontroll... över vad det än är du påstår jag skulle ta kontroll över? Och borde jag inte redan ha gjort allt det där utan en stor publik som vittnen?”

Nehr hånade honom och hans påståenden, inför Aurora, Ledzaherna och hela befolkningen. Cogo bet ihop och försökte tygla känslorna. Om han lät sig provoceras skulle han bara bevisa att Nehr hade rätt. Men det började bli allt svårare att stå kvar och bara prata. Längtan efter att rusa fram och knacka ner den där högdragne lögnhalsen från altaret växte allt mer för varje sekund, speciellt när minnena av vad Nehr redan hade gjort blev allt tydligare med varje förolämpande ord.

- ”Jag tänker inte ge er chansen framöver heller, med eller utan publik!” svarade Cogo trotsigt. - ”Inte som när du nästan lyckades döda mig när jag var barn.”

En ytterst liten reaktion visade sig i Auroras ögon, precis tillräckligt synlig för att Cogo skulle kunna se det därifrån han stod. Omtanken, kärleken hon fortfarande hade för honom, bröt äntligen igenom den påtvingade masken hon hade tvingats bära utåt. Cogo hade äntligen fångat hennes uppmärksamhet! Den uppmärksamhet som han verkligen behövde. Och hon kände till historien, bara några dagar hade passerat sedan Cogo hade låtit henne både se och känna hans hemska minnen från när Arcie blev dödad. Det enda som Aurora fortfarande behövde få veta om den historien var vem piloten i skeppet hade varit.

- ”Jag har precis tillintetgjort ditt mordvapen till skepp utanför så att du inte kan upprepa gamla ovanor.”

Reaktionen från Nehr var betydligt starkare än Auroras. Hans redan bleka ansikte blev, om möjligt, ännu blekare, nästan grå i ton. Hans mörkblå ögon var vidöppna.

- ”Mitt skepp!?”

Den disciplinerade fasaden började falla, men inte helt. Cogo kunde inte låta bli att flina, om så bara ytterst lite, av att se Nehrs chock. Och han stod beredd att ta ifrån Nehr betydligt mer än bara ett skepp om så krävdes.

Nehr vände sig hastigt till Tophä. Han krävde svar.

- ”Så det var en explosion som hördes!?”

Tophä och hans fyra elitvakter stod lika frågande och chockade som sin ledare. De alla hade hört explosionen, känt vibrationerna från tryckvågen. Men Ledzaherna hade inga svar att ge, framför allt inte hur eller varför det hade kunnat ske. Frustrerad vände sig Nehr åter till den ende som verkade veta.

- ”Var det *mitt* skepp!?” röt han åt Cogo.

- ”Just det!” svarade Cogo med stolthet och höll inte tillbaka flinet längre. - ”Även om ingen skulle kalla det ett skepp längre nu.”

Auroras ögon var sorgsna. Hon var inte imponerad. Snarare mycket oroad över vad Cogo kunde tänkas göra härnäst. Cogo var inte oförstående eller okänslig till hennes reaktion, han hade sett den förut. Hon var bara tvungen att ha tålmod lite till så skulle hon få allt förklarad. Cogo flinade inte längre. Att se Nehrs reaktion över att förlora sitt skepp gav honom tillfredsställelse men allt det här handlade egentligen inte om det. Men det var där hans förklaring fick börja.

- ”Samma skepp som du för länge sedan på Jorden medvetet rammade ihjäl en oskyldig flicka vid namn Arcie med. Det var egentligen mig du var ute efter men hon räddade mig i sista stund och dog i mitt ställe.”

Hans egna ord, hans tragiska förflutna som hade lämnat ett sådant traumatiskt ärr i hans liv, eldade på hans vrede. Cogo kramade Astrolansen så hårt nu att hans hand skakade. Han krävde rättvisa för Arcie och han krävde det nu!

- ”Tro inte för ett ögonblick att jag har glömt!” röt han. - ”Eller att jag någonsin förlåter dig, mördare!”

Aurora var på väg att säga något. Till skillnad från alla andra inne i ravinen kände hon Cogo och hon såg den potentiella faran hos honom nu, hon kände den med lätthet även från det rådande avståndet mellan dem. Hennes vän, hennes mycket starke och mäktige vän var på väg att explodera, armerad med vrede och längtan efter hämnd. Om det var sant det han berättade om hans barndomsväns död, som var ett enormt tillägg till samma tragiska historia som han hade delat med henne för fyra dagar sedan, kunde hon förstå varför han nu var så förtvivlat arg och sugen på hämnd. Det kunde hon inte klandra honom för. Men det fanns ändå ingen ursäkt att tillåta Cogos vrede att släppas lös under några omständigheter, speciellt med tanke på att denna vrede inte skulle vara någon lätt brys utan snarare en obarmhärtig orkan. Cogo hade kommit så långt från sitt tidigare våldsamma jag, det skar i Auroras hjärta att han nu verkade välja att kasta bort all sin positiva utveckling så lättvindigt. Nej, inte lättvindigt, Arcies död var inget lättvindigt. Men just därför borde han vara starkare än så här, han borde vara betydligt mer medveten om faran om han gick bärsärk på nytt. Än så länge hade Cogo lyckligtvis inte gjort någonting mer än att dyka upp med Astrolansen redan i hand, men det och hans verbala anklagelser och provokationer kunde ändå lätt eskalera. Cogo var inte ensam om att vara beväpnad eller kunna bli provocerad till att göra något mycket dumt här. Ledzaherna och Nehr kände honom inte som hon gjorde, missförstånd skulle lätt kunna uppstå. Vad som

än pågick här måste det stoppas redan i sin linda innan det gick bortom allas kontroll. Dessutom, och kanske viktigast av allt; hur kunde anklagelsen vara sant? Hur kunde Nehr ha varit piloten som flög det där skeppet för så många år sedan? Aurora kunde inte tro det. Hon ville inte misstro Cogo men anklagelsen var allt för otrolig för att vara trovärdig. Var Cogo övertygad om att Nehr var skyldig för att Nehr verkligen var den skyldige, eller för att hans svartsjuka ville att Nehr skulle vara den skyldige? Det var betydligt mer troligt att det var det senare alternativet. Och det var det som gjorde hela situationen så farlig.

Oavsett, det fanns ingen tid att spekulera om sanningen i denna stund, Cogos redan mycket uppretade sinne lämnade lite tid kvar innan något illa och oåterkalleligt skulle riskera att ske. Så mycket kunde gå fel här inne i ravinen, så många kunde bli skadade, eller värre. Hon ville lugna honom, måste lugna honom, tala honom till rätta. Om hon bara kunde få honom att lugna sig visste hon att han också skulle lyssna. Men Aurora hann inte säga något. Nehr hann före.

Det skulle bara bli värre från och med nu.

- "Dumheter!" röt Nehr irriterat. - "Jag har aldrig ens varit på Jorden i hela mitt liv och skulle aldrig komma på tanken att sätta min fot på en sådan kriminell planet!"

Cogo ville det inte men hans haka verkade ändå falla till marken i förvåning. För ett ögonblick blev han mållös. Nehr hade aldrig varit på Jorden? Det var en ren lögn som närapå fick Cogo att se rött, hans egna minnen och likaså Professor Dodges minnen och bevarade dokumenterade fakta från cyborgprojektet var alla bevis de behövde. Nehr öppet förnekade inför alla dessa människor att han var människa född på Jorden? Förnekade att han hade flugit det där skeppet ända ner till Jordens yta den där dagen? Förnekade att han hade dödat Arcie!?

Respektlösheten i vad lögnen innebar fick Cogo att fokusera på nuet igen. Han hade anledning att tycka illa om Prinsessans fästman redan som det var. Nu var det hatet ännu starkare.

- "Lägg av nu, Nehr, din förbannade lögnare!" utbrast Cogo i protest och han hade ett mer ironiskt tonläge än han önskade. - "Du är knappast en Ledzaher."

Nehr fnös till. Cogo var långt ifrån den förste att ifrågasätta hans ursprung och hans koppling till Ledzaherna.

- "Det har jag aldrig påstått att jag..."

- "Och de där sakerna du har i pannan och ansiktet lurar inte mig," avbröt Cogo som inte var intresserad av Nehrs förklaring för det skulle bara vara ytterligare en lögn. - "Jag vet inte hur du fick dem eller om de ens är äkta, inte heller bryr jag mig."

Försiktigt men ändå provocerande, tog Cogo några steg närmare altaret. Han var nyfiken på hur Nehr skulle reagera om han kom närmare. Det var dags att röra om lite till i grytan.

- "Vi båda två *vet* att du är lika mycket en människa född på Jorden precis som jag!" fortsatte han.

Cogos ord gjorde inte Nehr mer upprörd eller nervös. Men att den unge cyborggen minskade avståndet mellan dem gjorde det. Om det var något Nehr ogillade från alla

typer och former av personer så var det att bli ifrågasatt och anklagad för saker och ting, oavsett om anklagelsen var sann eller inte.

- ”Du är uppenbarligen galen, Cogo!” ropade han. - ”Och du hallucinerar. Du är en fara för galaxen och i synnerhet till Hennes Majestät Drottning Aurora!”

- ”Skulle *jag* vara..?”

Instinkten sa honom att inte stanna, att han hade visat tillräckligt med tålmod och att han nu bara skulle rusa fram och föra Prinsessan i säkerhet. Ändå gjorde Cogo det motsatta. Han stannade där han var, fortfarande en bra bit från altaret. Han spelade i ett spel han inte var bekant med, där han var osäker på om han ens kände till spelreglerna ordentligt. Han lärde sig under spelets gång. Han var osäker på om han ens spelade på rätt sätt, hans instinkter sa honom att han inte gjorde det. Men hans instinkter spelade aldrig det diplomatiska spelet. Cogo var inte ens säker på om det här ens kunde beskrivas som diplomati. Men oron i Auroras ögon övertygade honom att fortsätta spela. Men han var osäker på hur länge till han skulle kunna ignorera sina instinkter. De skrek inom honom att något var fel här, utöver det han redan visste och kunde se och höra. Men det var kanske just därför som han osagt lydde Aurora och stannade åter där han var, han backade inte undan men han avancerade inte ytterligare, inte i nuläget. Ju mer de hade grävt i den här historien ju mer hade de fått reda på. Vad mer fanns det bakom fasaden av lögnen och hemliga konspirationer? Det var oklokt att agera innan han visste. Cogo hoppades bara att han inte valde fel strategi. Men vad som än hände, han tänkte aldrig backa tillbaka. Eller tåla Nehrs förolämpningar. Enda sättet det skulle ske på var över hans döda kropp. Och att ta död på Jan Cogo var inte det lättaste. Många hade försökt. De hade alla misslyckats.

- ”Säg om det där om du vågar!” utmanade han. Utav någon oförklarlig anledning kände Cogo sig inte lika självsäker som han annars brukade göra.

Nehr drog ett djupt andetag och hans stirrande blick smalnade ytterligare. Han lät sig inte skrämmas av Cogos provokationer men samtidigt ville han vara försiktig. Han var medveten om att den unge cyborggen kunde vara oberäknelig och instabil. I slutändan spelade det ändå ingen roll. Nehr hade några dolda kort kvar i rockärmen att spela med.

- ”Du är oklok som utmanar mig, Cogo!” varnade han. - ”Detta är den enda varning jag ger dig.”

Cogo lät sig inte avskräckas. Han stod trotsigt kvar. Folket runt omkring blev allt mer nervösa och försökte allt mer dra sig undan. Föräldrarna försökte hålla sina barn bakom sig samtidigt som flera av de små var allt för nyfikna och trotsade sina föräldrar för att kunna se bättre. Hur länge skulle den här bubblan hålla innan den sprack? Aurora ville inte vänta längre för att ta reda på det. Hon grep tag i sin fästmans högra arm och försökte dra honom till sig, som om hon kunde dra tillbaka hela den aggressiva och osäkra stämningen som rådde.

- ”Nehr, vänta! Det här är inte det rätta sättet!” manade hon, rädslan allt tydligare i hennes röst. - ”Det måste finnas en förklaring.”

Till hennes förvåning ignorerade Nehr henne fullständigt, som om hon inte stod precis bredvid honom eller att han hörde vad hon sa. Han hade aldrig ignorerat henne tidigare. Nehrs fulla uppmärksamhet var enbart riktad mot Cogo just nu.

- ”Vi bjöd in dig för att få närvara vid vårt bröllop eftersom du är vän med Hennes Höghet och för din trofasthet och mod när du förde henne hit,” sa han och hans ton mörknade något. - ”Men denna inbjudan har tydligen visat sig vara ett misstag.”
Nehr tittade över sin högra axel men inte åt Drottning Aurora.
- ”Tophä!”

Den storvuxne Ledzahen var på ett ögonblick vid sin ledares sida och gav honom en liten bugning, en respektfull gest som Nehr struntade fullständigt i. Han bemödade sig inte ens att titta upp mot Tophä när han gav honom hans order.

- ”Se till att Jan Cogo avlägsnar sig ifrån denna plats och från Great King helt och hållet, och se till att han håller sig borta!”

Aurora flämtade till i förfäran, hennes ljusblå ögon uppspärade.

- ”Nej..!”

Detta fick inte hända! Hon var inte orolig för Cogos säkerhet, han var mer än troligt inte i någon nämnvärd fara. Han var en formidabel krigare, vilket var åtminstone delvis meningen med varför han hade fått bli en cyborg. Men hon var orolig för alla andra inne i ravinen, inkluderat Ledzaherna som nu skulle ta itu med honom. Cogo skulle inte ge sig av lättvindigt. Det var redan uppenbart att ingen enkelt skulle kunna övertyga honom att ge sig av under fredliga former. Och om han tvingades slåss..! Det kunde bara sluta illa. Det verkade som om Tophä inte tyckte att Nehrs order var någon bra idé heller. Han grimaserade ogillande men protesterade inte ytterligare. Tvärt om. Han bugade på nytt.

- ”Ja, herre.”

Omedelbart därefter knäppte Tophä med fingrarna och de fyra elitsoldaterna var vid hans sida på ett ögonblick. Med Tophä i mitten gick de fem Ledzaherna i svarttröda rustningar nedför altaret. De fyra soldaterna, två på vardera sida om Tophä, tog fram sina vapen i perfekt synkronisering med varandra, närstridsvapen i olika former av lansar och yxor med plasmaklingor. De höll sina vapen redo och följde Tophä i en V-formation. Den ökade aggressiva stämningen i ravinen fick folket att allt mer dra sig undan på nytt, nu så långt ut mot ravinens höga klippväggar som möjligt. Allt fler av barnen började gråta. Men ingen kunde ta sig ut, den vägen var effektivt bevakad och blockerad av de ordinarie soldaterna.

Cogo stod kvar. Han greppade Astrolansen med bägge händer och ställde sig mer bredbent för bättre balans. Hans ansiktsuttryck verkade närmast oberört av de fem Ledzaherna som var på väg rakt mot honom med vapen i hand. Det enda som syntes i hans blick var koncentration. Ingen fruktan. Inte för dessa fem Ledzaher i alla fall. Han underskattade inte motståndet som nu utmanade honom, de var säkert de bästa av de bästa av vad den Ledzahiska militären kunde uppbringa. Men det spelade ingen roll. Han var Jan Cogo, och om han var tvungen att strida mot dem alla så skulle han det. Cogo var inte ens förvånad över att Nehr bussade Tophä och hans fyra elitsoldater på honom, det hade snarare varit väntat. Faktum var att Nehr hade precis avslöjat den sanna anledningen varför de fyra elitsoldaterna ens befann sig på plats vid detta annars ”fredliga” bröllop. Soldaterna var knappast närvarande för att hjälpa bruden bära släpet.

Aurora ställde sig nu framför Nehr och grep tag i honom ordentligt. Han skulle inte få ignorera henne igen. Hon var arg över att han hade gjort det från första början.

- ”Nehr, det här är verkligen inte nödvändigt!” påpekade hon med bestämdhet. Nehr gav henne en förvånande lugn blick.

- ”Dessvärre, min kära, kan jag inte hålla med er om det,” svarade han. - ”Han utgör en för stor säkerhetsrisk. Jag kan inte tolerera hans irrationella beteende så nära inpå er personligen.”

Nehrs antydan gjorde henne ännu mer irriterad. Men Aurora påminde snabbt sig själv om att Nehr inte kände Cogo lika väl som hon själv. Men därför borde han också lyssna mer till vad hon hade att säga om saken. Paniken för att hela situationen skulle urarta växte inom henne.

- ”Cogo är ingen fara mot mig,” förklarade hon bestämt. - ”Men du kan inte tillåta en konfrontation mellan honom och Tophä mitt bland alla dessa människor!”

Nehr verkade fortfarande oberörd.

- ”Tophä är diplomat snarare än en krigare i första hand,” påpekade Nehr nästan avfärdande. - ”Och om Cogo är smart, om han är den ni alltid har sagt att han är – om han verkligen är lojal till er – då blir det ingen konfrontation alls.”

Nehr lade bägge händer på hennes axlar, hans tummar strök henne lugnande. Men Aurora kände sig inte det allra minsta lugn och hans händer kändes inte alls behagliga.

- ”Jag är ledsen, Drottning Aurora, men med män som Cogo måste man statuera ett exempel på det enda sätt som de förstår,” fortsatte han.

- ”Nej..!” svarade Aurora lågt och vände sig om och steg åt sidan så att Nehr inte längre kunde röra vid henne. Hennes ljusblå ögon stirrade förtvivlat mot Cogo och de fem Ledzaherna som nu nästan var framme hos honom. Hennes blick vandrade sedan mot alla människor runt omkring. Rädslan hon kände delades av många här inne i ravinen. Men hon kunde inte visa sin rädsla öppet, som deras Drottning måste hon statuera exempel. Hennes egen rädsla fick inte orsaka panik eller, än värre, en katastrof. Naturligtvis ville Aurora tro på Nehr att det kanske inte skulle bli värre, ännu mer ville hon lita på att Cogo skulle göra det rätta. Men magkänslan sa henne någonting annat. Hon hade sett Cogo i action allt för många gånger för att veta när han var alltid redo för strid. Han visade dessutom ingen rädsla. Bara sitt obstinata motstånd som sällan hade lett till något gott. Det här skulle bara sluta illa. Frågan var bara hur illa.

- ”Inte på det här sättet! Inte här!”

Hon yttrade sin protest men hon ropade inte ut den. Hon ville skrika orden rätt ut men hon kunde inte. Hennes rädsla fick inte riskera att skapa ännu mer panik. Och panik med så många människor inklämd på sådan liten yta vore inget annat än total katastrof.

Tophä och hans fyra män stannade ungefär fem meter framför Cogo. Kontrasterna dem emellan var påtagliga. Deras svartröda rustningar gentemot Cogos vittröda. De var fem stycken medan han stod ensam. Och i denna stund såg Ledzaherna mer imponerande ut. De storväxta varelserna glodde ner mot den unge cyborggen med tydligt förakt i blicken, tveklöst tydligast hos Tophä själv. Cogo stirrade tillbaka upp mot dem med bestämd min men all form av förakt lös med sin frånvaro från hans sida mot dessa fem män. Han hatade inte Ledzaherna, såpass mycket hade han hunnit inse den här morgonen. Det stora bekymret var att försöka övertyga dem om detta. Hur övertalade man någon att ändra åsikt när de redan sedan länge hade bestämt sig? Cogo visste själv hur nästan omöjligt det var. Men det var aldrig omöjligt, han var själv ett utmärkt exempel. Men tills Tophä och hans män insåg sitt misstag verkade en konfrontation omöjlig att undvika och högst

beklaglig. Cogo ville verkligen inte strida mot dem men han skulle göra det om de inte gav honom något val. Som tur var hade han redan en hel del nya erfarenheter om Ledzaherna och deras sätt att strida sedan i morse. Förhoppningsvis skulle det hjälpa även mot dessa eliter.

- ”Lord Tophä antar jag,” sa han i ett försök att bryta den spända tystnaden.

Den artiga tonen hade ingen positiv effekt på Tophä. Den snarare irriterade honom. Han var redan hårt pressad från Lord Nehr, att Jan Cogo hade hunnit yttra de första orden mellan dem och dessutom som en halvdan vänlig hälsning fick honom bara att se ännu värre ut inför hans ledare. Och det var något av det sista som Tophä ville.

- ”Du är inte välkommen här, cyborg!” deklarerade han rakt på sak. - ”Gör inte situationen ännu mer pinsam för dig än vad den redan är.”

Cogo drog ett djupt andetag i besvikelse. Ja, han var faktiskt besviken. Konfrontationen var definitivt oundviklig nu. Men i ett allra sista försök släppte Cogo taget om Astrospjutet med vänster hand och fortsatte att hålla sitt vapen aningen avslappnat med höger.

- ”Jag är inte den som är pinsam här,” svarade han trotsigt. Han gjorde ett sista försök att avstyra en strid men samtidigt ville han vara tydlig med att han aldrig tänkte backa undan heller. Tophä mötte hans envishet med samma envishet.

- ”Vänd om och ge dig av frivilligt eller så kommer mina män att eskortera bort dig, med våld om nödvändigt.”

Vanligtvis hade Cogo gapskrattat åt en sådan urlöjlig befallning från en motståndare. Idag fnös han bara åt den.

- ”Var inte löjlig!” sa han. Det verkade tydligt att Tophä behövde en uppdatering, om både vem han var och vad som hade skett tidigare i morse.

- ”Jag har redan gett åtskilliga dussin av dina soldater på nöten i er hemliga bas den här morgonen. Mina två vänner – ni minns Haka och Djorgo förmodar jag, ni talades vid när era män arresterade och fängslade dem – de anländer när som helst. Och dem båda har gett era Ledzaher på nöten också.”

I ögonvrån kunde Cogo med lättnad notera att Aurora lyssnade med stor förvåning och uppmärksamhet. Underbart! Det var något av det bästa som hänt sedan han återvände hit. Och hon var inte den enda som lyssnade. Nehr såg allt annat än munter ut över att en viktig del av hans dunkla hemlighet nu började uppdragas. Och Tophä verkade vara en blandning av ilska och rädsla.

- ”Åh, jag glömde nästan,” fortsatte Cogo som en eftertanke och pekade över axeln mot ingången bakom honom. - ”Det var två vakter vid ingången till ravinen här som fick för sig att hindra mig från att komma in hit så jag var tvungen att övertyga dem om att de behövde en vilopaus.”

Tophä verkade konfunderad, osäker på hur han skulle svara. Hans fyra män verkade däremot oberörda och lika redo som Cogo själv att agera vid behov precis när som helst, vilket var förväntat av soldater. Cogo tog tillfället i akt och kastade ett snabbt öga på deras vapen på nytt. Det blev ännu mer alarmerande när han konstaterade att Tophä själv faktiskt hade kommit till det här bröllopet beväpnad, han kunde skymta ett svärd av något slag under den blodröda manteln. Och det här var personen som skulle hålla i vigseln!?

Hade Aurora inte sett att Tophas var beväpnad? Eller hade de listigt lyckats undanhålla det från henne precis som med allt annat?

De övriga fyra Ledzahiska elitsoldaterna kom beväpnade med mer exotiska vapen för närstrid. Det var avancerade krigsredskap vars design påminde oerhört mycket om uråldriga närstridsvapen från Jorden, fast med Ledzahisk stil och modern teknik. Bl.a. kunde Cogo identifiera att en av de två soldaterna på Tophas högra sida bar på en hillebard, en slags spjutytta, medan den andre bar på en bardisan, ett stångvapen med tillplattad tveggad spets försedd med två vassa uppåtsvängda sidovingar. Soldaten närmast på Tophas vänstra sida bar på vad som såg ut att vara en lochaberyxa, en kraftig stridsytta där eggen löpte en stor del längs med skaftet. För att vara ett närstridsvapen var det detta som hittills imponerade på Cogo mest, främst pga. dess exotiska, och brutala, natur. Oavsett, alla dessa vapen krävde stor skicklighet och expertis. Om expertis inte förekom skulle vapnen vara en större fara för användaren själv än för fienden. Dessutom skulle det inte vara någon utmaning att tala om för den unge cyborg. Ett flashigt vapen gjorde inte krigaren, det var hur man brukade det.

Nu när han kunde se dem bättre på närmare håll insåg Cogo att det fjärde vapnet, i händerna på soldaten längst ut på Tophas vänstra sida, som han tidigare hade antagit var en klumpig ytta eller klubba, var förmodligen inget av det. Faktum var att det var en underlig metallklump i slutet på ett aningen för kort handtag för att vara ett effektivt närstridsvapen att slåss med. Det var inget skjutvapen vad det än var för något, så mycket kunde han utskilja. Men annars kunde Cogo inte identifiera vad det var för något. Det gjorde situationen aningen mer osäker att inte veta vad det var eller hur vapnet användes men vad det än var så fick han ta itu med det – på det sätt som Cogo kunde bäst.

- ”Så varför skulle ni fem plötsligt skrämma mig?” avslutade han. Cogo visste att de aldrig skulle ge honom ett ärligt svar.

Aurora stirrade med stor uppmärksamhet på den lilla gruppen av män – en mänsklig cyborg och fem Ledzaher – framför henne. De fem större varelserna skymde nästan Cogo helt från henne men tack vare att hon stod en bit upp på altaret kunde hon fortfarande se honom. I denna stund bombaderades hon av intryck och information, inte bara från vad hon hörde och såg utan också från vad hon kände. Hennes förmåga att känna av andra, deras känslor och sinnestillstånd, verkade ha ökat i samma stund som Cogo hade anlänt till ravinen, även om det fortfarande inte var lika starkt eller klart som det brukade vara. Hennes kontakt med galaxenergin var fortfarande kraftigt försvagad, som om hennes sinnen befann sig i en tjock dimma och hon kunde inte se mer än handen framför sig. Men sedan Cogos återkomst kunde hennes telepatiska förmågor urskilja skuggor i dimman, siluetter, och i vissa korta stunder även vad dessa kände, även om det inte var i klarhet. Det var en överväldigande känsla, även om den var begränsad, som om hon hade blivit blind men sakta började återfå synen i små fragment.

Ändå litade Aurora mer i nuläget på sina vanliga sinnen, så länge. Vad Cogo hade avslöjat chockade henne. Även om hon starkt ogillade hans tillvägagångssätt kunde hon inte ignorera den nya information han förde med sig. Speciellt inte vad han hävdade hade hänt honom och hennes andra två cyborgvänner denna morgon.

- ”Hemliga bas?” frågade hon med aningen upprörd ton. - ”Vilken bas?”

Instinktivt vände hon blicken mot Nehr till vänster om henne. Visste han vad Cogo pratade om?

Nehr undvek den unga drottningens frågande blick. Men han kunde inte ignorera henne för evigt. Han blev allt mer frustrerad. Och arg. Avslöjandet av den hemliga basen på en av månarna var högst allvarligt. Det inte bara riskerade att förgöra allt som han hade spenderat åtskilliga tålamodskrävande månader på att skapa här men om basen i sig var skadad eller rent utav förgjord betydde det att all kommunikation till och från Great King åter var helt öppen, eller kunde vara det, och Aurora kunde kontakta Jorden. Och bekräfta sanningen. Den där förbannade Jan Cogo! Alltid skulle han lägga näsan i blöt! Alltid skulle han vara i vägen! Nåja, inte så länge till.

- ”Toph!”

Lord Toph vände blicken bara knappt halvvägs över axeln när hans ledare högt ropade ut hans namn. Befallningen var redan glasklar och behövde ingen ytterligare beskrivning. Han visste vad han måste göra. Han tyckte inte om det men i hans nuvarande situation hade han ingen rätt att ha någon åsikt. Bara lyda.

Så mycket kunde ha varit annorlunda om han hade agerat på annat sätt för några år sedan. Abreah, hans fortfarande hopplöst optimistiska svåger, trodde fortfarande att det fanns något sätt att vända utvecklingen. Toph vände blicken framåt igen, mot cyborgen från Jorden som han nu var tvungen att ta itu med. Det var för att de inte hade tagit itu med sådana som just den här cyborgen som hade försatt hela deras folk i greppet på denne tyrann. Det var nu försent att göra något åt Nehr, oavsett vad Abreah trodde. Men det var inte försent att göra något åt deras nye fiende. Platsen och tidpunkten var illa vald, men annars hade Toph, för en gång skull, ingenting emot att lyda sin herres befallning.

De fyra elitsoldaterna på hans högra och vänstra sida var redo. De hade kunnat agera redan på Nehrs order men de avvaktade. De förstod sin uppgift och tvekade inte att utföra den. Men ordern måste komma från Toph. Inte från någon annan. Toph visade det inte utåt men inombords kunde han inte ignorera känslan av att en ytterst liten strimma av hans gamla ledarskap fanns kvar och att det fanns fortfarande Ledzahiska soldater kvar som visade honom aktning och respekt, trots den uppenbara faran att göra så. Det var en underbar maktkänsla som Toph inte hade upplevt på mycket länge och det gjorde honom nästan ödmjuk i den annars spända stunden. En ödmjukhet mot sina landsmän som drog sig tillbaka när han mötte den trotsiga blicken från cyborgen i rödvit rustning igen. Ja, Toph och hans män visste vad de måste göra. Åter igen önskade han att han hade gjort det samma från början för alla de där åren sedan. Beralih, hans älskade hustru, hade mer än troligt fortfarande varit vid liv om han hade agerat på det här sättet redan då. Det var försent att rädda henne. Men det var inte försent att skydda Drottning Aurora.

Den bestämda övertygelsen i Tophas blick gick inte att missta sig på. Och det var uppenbart vad Nehrs order innebar. Men Cogo vägrade att backa tillbaka. De kunde kasta hela Universums krafter mot honom, de skulle aldrig kunna föra bort honom från Auroras sida, aldrig så länge Nehr var i hennes närhet.

Trots det, i ett sista försök att stoppa konfrontationen, och trots att han höll Astrolansen fullt redo med höger hand, höjde Cogo sin vänstra hand i en försiktig och fredlig gest som bad Ledzaherna att backa undan och att inte lyda Nehrs order.

- ”Tvinga mig inte att skada er!” uppmanade han men hans ton var mer bedjande än varnande. Tophä tog ingen notis av varningen, eller så blev han bara irriterad av den, för Cogo var det svårt att skilja alternativen åt. Och i slutändan spelade det ingen roll.

- ”Ta honom!”

De fyra elitsoldaterna lydde Tophäs order omedelbart. I förfäran täckte Aurora munnen med bägge händer.

- ”Nej!” utbrast hon. Men ingen verkade höra henne. Ingen brydde sig.

Cogo grimaserade, men inte pga. någon oro, när han åter igen studerade sitt motstånd. Deras vapen gjorde det klart för honom vad för slags strid detta skulle bli. Och det roade honom inombords. Detta var den sorts strid som Cogo älskade allra mest! Redan som liten hade han på de olika skrotupplagorna ensam gett sig på flera andra och större barn än honom själv med inget annat än en träpåk eller ett järnrör, för att försvara området, dess få tillgångar och hans eget liv. De här fyra Ledzaherna, hur vältränade de än var och hur imponerande deras vapen än såg ut att vara, de hade ingen aning om vad de precis var på väg att ge sig in på!

- ”Var varsamma mot mig, killar,” bad Cogo med spelad oro. Att få ens motståndare att tro på förhand att de hade övertaget hade alltid funkad hemma på soptippen och skulle säkerligen funka här idag i ravinen också.

- ”Visst, grabben,” svarade Ledzahen med hillebarden, utan att ana att Cogo endast drev med dem. - ”Var inte orolig.”

Cogo kunde knappt hålla tillbaka skrattet.

De fyra Ledzahiska elitsoldaterna närmade sig Cogo samtidigt. Men snabbt delade de upp sig. De två med bardisanen och hillebarden rörde sig tillsammans och flankerade sig på Cogos vänstra sida med en lucka på några meter ifrån honom. Ledzahen med det underliga, klumpiga vapnet slutade avancera och ställde sig framför Tophä och avvaktade, som en sköld framför sin ledare. Kvar var Ledzahen med lochaberyxan. Mer än en meter högre än Cogo tornade han sig över honom och gav de flesta av de nervösa gästerna runt omkring en känsla av att den här konfrontationen redan var avgjord på förhand. Men Cogo var knappast avskräckt. Han hade mött oerhört mycket större motståndare i sina dagar. Och den här Ledzahen var knappast hans första möte med en av hans ras. Hur många hade han övermannat idag? Han hade tappat räkningen. Dessutom, om han behövde bli större och längre behövde han bara vidröra sitt bälte.

Den Ledzahiske soldaten stannade precis framför Cogo och blängde ner på honom. Cogo gjorde ingenting. För inte allt för länge sedan hade han troligtvis redan tagit till handling men just nu avvaktade han. Vad Djorgo hade bett honom om gällande att skona Ledzaherna så långt som möjligt var ingenting han valde att ignorera. Djorgo var inte erkänt den smartaste av dem för inget och Cogo hade mycket respekt för sin väns visdom. En visdom som han under den här dagens lopp hade börjat förstå och leva efter själv. T.o.m. när soldaten höjde sin yxa demonstrativt framför hans ögon valde Cogo fortfarande att inte agera. Ledzahen hotade honom, han attackerade inte. En duktig krigare kunde utskilja skillnaden.

I ett par sekunder stod de båda och bara stirrade på varandra, ingen intresserad av att backa undan. Men slutligen, eftersom han följde order, knuffade Ledzahn till Cogo över bröstkorgen med skaftet på sin yxa. Det tvingade Cogo att ta ett steg bakåt men inte mer.

- ”Ge dig av, cyborg!”

- ”Aldrig!”

Trots den uppenbara provokationen svarade Cogo inte på den. Inte med våld i alla fall. Inte förrän han fick en egentlig anledning. Knuffen hade fått honom ur balans för en sekund men annars var den fullständigt obetydlig. Dessutom anade Cogo att det skulle förolämpa Ledzahn betydligt mer av att han inte svarade med våld än att han själv skulle bli förnärad av en sådan liten knuff. Och han hade gissat rätt. Irriterad knuffade Ledzahn till honom över bröstet igen och med mer styrka, den här gången med den övre slöa delen av yxans klinga. Den här gången knuffades Cogo flera steg bakåt men inte mer. Den trubbiga änden från yxan kändes genom rustningen när den träffade honom men det var inte smärtsamt. Och även om så vore hade han inte brytt sig.

- ”Hörde du mig inte!?” röt Ledzahn. Cogo höjde blicken långsamt och trotsigt upp mot honom, hela tiden medveten om i ögonvrån de övriga soldaterna som flankerade honom.

- ”Du kan knuffa till mig två gånger, för att jag tillåter det,” svarade han och hans blick hårdnade. - ”Men det blir ingen tredje gång.”

Det kom ett morrande ljud från den Ledzahiske soldaten framför honom nu, ett ljud av ilska Cogo inte kunde minnas han hade hört från de här varelsena hittills.

- ”Jag kommer inte att knuffa dig något mer,” förklarade soldaten och höjde yxan över huvudet. - ”Jag kommer att knäcka sönder din rustning som ett äggskal!”

Yxan föll, snabbt, hårt och med våldsamt kraft. Ändå upplevdes det som fruktansvärd slow-motion för Aurora. Därför kändes det också som om hon hade hållit andan till gränsen till medvetlöshet när hon insåg att Cogo hade använt sin supersnabbhet och tagit ett steg åt vänster, vilket hade fått yxan att precis missa honom helt, men med en hårsån. Men att blixtsnabbt stiga åt sidan var inte det enda tricket som den unge cyborgens tänkte bjuda på.

Den Ledzahiske elitsoldaten kände plötsligt ett mycket kraftigt och oväntat motstånd som ledde hela vägen från hans yxa till hans hand. Det hade uppstått så snabbt och var så otroligt starkt att det tog honom flera sekunder att begripa vad som hade hänt. I stället för att yxan hade träffat sitt mål hölls hans vapen nu stadigt fast i ett grepp så kraftigt att det kändes överkligt. Hans egen kraft hade helt upphört och blivit övertaget av denna nya kraft, en kraft som var högst levande. Styrkan som totalt bemästrade yxan kom från Cogos vänstra hand. Den unge cyborgens hade inte ens bemödat sig att använda sin starkaste hand för ändamålet utan höll lugnt kvar om Astrolansen med sin högra. Hans vänstra var mer än tillräckligt. Ledzahn kunde inte rubba yxan åt något håll, inte trycka framåt eller dra tillbaka den. Cogos grepp höll den helt fixerad i luften. Hur sådan gudomlig styrka kunde existera hos en människa chockade honom. Men samtidigt visste soldaten att han inte borde bli så förvånad. Han hade hört talas om sådan styrka från annat håll. Men det här var första gången som han personligen fick uppleva den.

De båda människans blickar fixerades. Trots att Cogo fortfarande var den betydligt kortare av dem var det inte längre något tvivel vem som var mest överlägsen längre.

- ”Om du har för avsikt att faktiskt skada mig får du skaffa dig ett starkare grepp först, till att börja med!”

Med de orden ryckte Cogo yxan helt och hållet från Ledzahens hand. Nu i total kontroll av yxan tänkte han ge den tillbaka till sin ägare ganska omgående. På sätt och vis. Blixtsnabbt, innan Ledzahren hann reagera, slog Cogo till honom över bröstkorgen med baksidan av lochaberyxans klinga. Det penetrerade inte Ledzahens rustning men det kraftiga slaget tog fullständigt luften ur honom och fick honom att flyga bakåt flera meter för att till sist falla till marken på gränsen till medvetslös. En enorm gemensam flämtning utstöttes samtidigt av de flera hundra åskådarna runt omkring när de såg den unge cyborggen bemästra den betydligt större Ledzahren så barnsligt enkelt. Och de skulle tvingas upprepa sin chockerade fascination. Konfrontationen hade bara börjat. Cogo hade redan börjat reagera när han i ögonvrån såg hur de två andra elitsoldaterna med hillebarden och bardisanen tillsammans snabbt avancerade mot honom. En attack han redan hade förutsett innan han såg dem. Utan att tveka snurrade han mot dem och med lochaberyxan fortfarande i hans vänstra hand vände han blixtsnabbt runt skaftet i handen så att den vassa klingan nu riktades mot hans två motståndare. Med rörelseeffekten redan igång medan han vände sig mot dem hystade Cogo iväg yxan rätt mot de båda Ledzaherna och mot deras huvuden. Aurora lyckades på något sätt kväva skriket i förfäran. Som tur var klev Ledzahernas träning fram till de bådars räddning. Båda hann ducka undan från yxan som nu fortsatte vidare i rasande fart bakom dem, snurrandes våldsamt runt sin egen axel, tills den slutligen träffade ravinväggen och borrade in sig djupt i berget och slutligen stannade.

I motsats till vad Aurora hade fruktat så visste Cogo att han skulle missa de båda Ledzaherna, vilket hade hela tiden varit hans avsikt. De hade inte varit för nära för att inte hinna ducka i tid. Däremot hade den kastade yxan nu desorienterat de båda tillräckligt för att ge honom själv mer tid att greppa Astrolansen med bägge händer och möta dem båda i en bekväm position som skulle ge honom övertaget. Även om rå styrka alltid hade varit hans främsta val i alla strider hade Cogo lärt sig att psykologiskt övertag mot fienden kunde vara lika framgångsrikt. Att han verkade leka med Ledzaherna, vilket hittills hade varit vad han mer eller mindre hade gjort hela dagen, hade än så länge visat sig vara mycket effektivt. Trots att Ledzaherna var hyffsat duktiga krigare och hade i vissa fall imponerande vapen var det uppenbart att de fruktade hans styrka och snabbhet innan de ens mötte honom i strid. Och ju räddare de var för honom desto lättare var det att besegra dem. Så att skrämma dem var ett mycket effektivt verktyg.

De två Ledzaherna med bardisanen och hillebarden rusade nu mot honom på nytt med sina imponerade närstridsvapen riktade mot honom. Deras nästan barnsliga attack bara bevisade för Cogo att han hade gissat rätt i att han hade redan lyckats skrämma dem. Vältränade elitsoldater borde annars välja ett mer kontrollerat sätt att strida. Inte för att det spelade någon roll för Cogo. Han hade ännu fler överraskningar att bjuda på. Eftersom han hade vunnit flera sekunder till sin fördel när han hade distraherat dem med yxan greppade han med bägge händer mitten av Astrolansen och med en snabb, lätt rörelse delades lansens i två delar, en del nu i vardera hand. Detta var ett sätt att strida med sitt vapen som Cogo hade utnyttjat förr men gjorde oerhört sällan. Risken under en närstrid var att detta halverade Astrolansens längd vilket gjorde att hans motståndare

kunde komma farligt närmare honom. Men, i rådande stund med så oerhört många civila så nära var det betydligt bättre att Ledzaherna och deras vapen befann sig närmare honom än dem. Dessutom, med Astrolansen i två delar fick han själv två vapen mot deras två vapen. Fördelen klart övervägde risken.

Astrolansen var redan i sina två delar innan någon av de två attackerande Ledzaherna hann förstå att deras motstånd inte längre var det samma. I stället för att attackera cyborgerna två mot ett vapen var det nu på mer lika villkor. De båda blev lätt förbryllade men lät sig ändå inte avskräckas. De var ändå fortfarande två mot en. Och den mänskliga cyborgerna var ju så mycket mindre än dem.

Det var i alla fall vad de båda Ledzaherna försökte intala sig själva.

Det var ju ändå inte för deras egna liv som de nu stred.

För andra hände det alltid i rasande fart. Men för Cogo själv verkade allting alltid ske i slow-motion varje gång han gav sig in i närstrid. För hans motståndare var alltid så mycket långsammare än honom själv. Idag var inget undantag.

Med Astrolansen separerad i två delar parerade han de båda Ledzahernas attacker samtidigt. Omedelbart snurrade Cogo runt och lämnade medvetet en lucka öppen för hans motståndare att attackera honom igen, som han genast parerade. Detta skedde åtskilliga gånger efter varandra. Cogo testade dem och deras vapen, deras styrka och snabbhet. Än så länge fann han inga oväntade överraskningar. De stora klingorna på hillebarden och bardisanen gjorde det dessutom enklare för honom att parera eftersom Astrospjutets rundade ändar kunde lätt få fäste i de åtskilliga klingornas svängda former och hindra dem från att komma i närheten av honom. Dessutom hade Cogos defensiva taktik en ytterligare anledning. Han ville invägga Ledzaherna i falsk trygghet, att de skulle tro att han inte var kapabel till mer än försvar när han mötte de båda samtidigt. Men framför allt ville han visa Aurora att t.o.m. nu var det inte han som valde att vara offensiv först.

Hans taktik till trots, Cogos normala brist på tålamod och medvetna överlägsenhet fick honom tillslut att bryta hans defensiva mönster. Ledzaherna var skickliga med sina långa vapen men de förlitade sig för mycket på vapnen i sig och mindre på sig själva. Till skillnad ifrån Astrospjutet så var vikten inte alls jämfördelad på deras vapen, nästan all tyngd låg hos klingorna. Tyngden var utmärkt vid attack men närmast värdelös för försvar. Och de båda uppvisade gång på gång luckor i sitt eget försvar även när han inte ens attackerade tillbaka. Cogo tyckte det var dags att påtala deras brister. Och han gjorde det på ett sätt som bara Jan Cogo skulle göra.

Han började leka med dem.

Plötsligt, från till synes ingenstans, träffades Ledzahan med hillebarden av något hårt och kraftfullt underifrån rätt över hakan. Han grymtade till och stapplade bakåt tills han äntligen återfann balansen. Smärtan var påtaglig och spred sig över hans ansikte men var inte överväldigande. Chocken att han hade blivit träffad alls och utan att ha kunnat förutse det eller än mer förhindra det var betydligt starkare. Och förnedrande. Mest förnedrande av allt var flinet från den lille mänskliga cyborgerna som på något sätt hade lyckats träffa honom.

- ”Åh, förlåt mig,” deklarerade Cogo i falsk omtanke, allt för att irritera hans motståndare ännu mer. - ”Gick det för fort?”

Svaret kom snabbare än vad Cogo hade räknat med, och inte från Ledzahn som han precis hade knockat till. Hans kollega med bardisanen rusade in till sin väns försvar. Vrålendes höjde han sitt långa vapen och attackerade med all sin kraft. De flera tunga och sylvassa klingorna for rakt mot Cogo.

Lugnt men blixtnabbt flyttade han sig ur vägen i sista sekund. Och i samma ögonblick, med den halva av Astrospjutet som han höll med vänster hand, stötte han hårt till Ledzahens ena fot. Ledzahn, som redan höll på att försöka återuppta balansen efter att så grovt ha missat målet, vrålade till i smärta och snubblade bakåt, delvis för att försöka återuppta balansen och delvis för att instinktivt försöka undvika fler attacker.

- ”Oj då!” utbrast Cogo, åter igen retsamt. - ”Hur gick det med foten?”

För ett par sekunder stannade de stridande upp och bara stirrade på varandra. Cogo stod hela tiden beredd, alltid i kontroll. Ledzaherna däremot blev bara mer och mer osäkra. Men deras övertygelse fick dem att kämpa vidare. Striden fortsatte, med samma lekfulla resultat från Cogos sida. Han fick anstränga sig för att blockera de bådas attacker men lyckades ständigt hitta nya luckor i deras försvar och knocka till dem bara tillräckligt hårt för att få dem att tvivla på vad de höll på med och varför, samt att han ville ge dem några ordentliga blåmärken som skulle sitta kvar i ett par dagar som minnen av deras usla beslut att utmana honom.

Blåmärken eller ej, Ledzaherna kämpade fanatiskt vidare. De båda flankerade Cogo på var sin sida om honom och attackerade samtidigt, den ene uppifrån medan den andre attackerade lågt. Hur skulle han hantera det? Hur skulle han kunna blockera två attacker samtidigt med ett starkt och stadigt grepp?

Innan de hann reagera hade Cogo blixtnabbt fört samman Astrospjutets båda delar igen till sin fulla potential och kapacitet. Med hans vapen nu åter i sin fulla längd kunde han enkelt blockera sina båda motståndares gemensamma attacker samtidigt. Trots det fortsatte de två elitsoldaterna att pressa på. De båda, från var sitt håll, tryckte mot den blockerande Astrolansen med sina egna vapen allt vad de kunde. Och de tvingade Cogo att kämpa för att hålla deras vapens klingor ifrån honom. Om de inte kunde vara snabbare eller starkare än den lille cyborgens kanske de kunde trötta ut honom. Dessutom, med Cogo i mitten, hur skulle han kunna ta sig ur det här?

- ”Du är imponerande stark, lille cyborg. Och du har dina tricks,” erkände Ledzahn med hillebarden. - ”Men du är besegrad nu. Ge upp!”

- ”Det finns ingen annan utväg för dig,” tillade den andre med bardisanen. - ”Levande, alltså.”

Pressad mellan de båda soldaterna lät Cogo blicken vandra fram och tillbaka mellan de två. Och han svarade med ett cyniskt flin.

- ”Om ni tror jag är så lätt besegrad är ni dummare än vad ni ser ut att vara.”

Utan förvarning slutade Cogo att kämpa emot och blockera sina båda attackerare. Han föll medvetet och planerat till marken och landade på rygg. Detta resulterade i att han var helt fri från de båda Ledzaherna ovanför honom samtidigt som att de båda krockade med

varandra pga. att ingen av dem hade varit beredd på att Cogo skulle sluta streta emot. Soldaternas kollision med varandra förvånade dem men inte alls lika mycket som när Cogo genast gick till motattack därifrån han låg vid deras fötter.

Han kastade upp Astrolansen rakt upp i horisontellt läge vilket gjorde att dess bågge ändrar träffade de båda Ledzaherna underifrån, vilket i sin tur fick de båda att grymta till i smärta och stappla undan. Cogo fick sin lucka och hoppade elegant upp på fötter igen samtidigt som Astrolansen åter föll tillbaka i hans säkra händer. Han snurrade snabbt runt och ställde sig i en bättre position. Han kunde inte låta bli att le åt dem båda, deras närmast chockade ansiktsuttryck var högst roande.

- ”Ni har ingen fantasi, pojkar,” påpekade han. Cogos retsamma attityd fick inte Ledzaherna att varva ner, tvärt om. Åter anföll de honom på nytt. Striden fortsatte, till allas förskräckelse.

Allas utom en.

Förfärad vände sig Aurora till sin fästman igen. Nehr var, förutom henne själv, högste auktoritet på plats och Ledzaherna stod under honom. Den här dårskapen måste upphöra och hon kunde inte förstå varför han inte ingrep. Nehr hade ju snarare gjort saken värre genom att kalla fram de Ledzahiska soldaterna. Närstriden som nu pågick mellan dem och hennes vän hade varit mer än uppenbar att ske. Hon hade försökt varna honom. Varna dem alla. Varför ville ingen lyssna till henne?

Aurora grep tag om hans arm.

- ”Lord Nehr, ni måste stoppa det här!” beordrade hon. - ”Jag kan inte tolerera den här galenskapen längre!”

Nehr tittade inte ens på henne när han svarade.

- ”Ni borde kanske klargöra det för er vän i första hand, Ers Majestät.”

Hans arroganta, cyniska svar fick henne att flämta högt. Hade hon hört rätt?

- ”Menar ni att ni inte tänker beordra dem att sluta!?”

Först nu mötte Nehr hennes blick, vilket inte fick Aurora att känna sig tryggare på något sätt. Hans mörka blick verkade ännu mörkare än någonsin. Inte känslolös, det fanns definitivt känslor i den mörka blicken. Men ingen empati. Och inga känslor som Aurora ville se där just nu.

- ”Förlåt, Ers Majestät, men jag är rädd för att ni inte förstår allvaret i situationen.”

- ”Ursäkta!?”

Aurora var allt annat än lättkränkt men att karln trodde att hon inte förstod allvaret i en pågående strid nära oskyldiga efter alla faror hon hade genomlidit fann hon som högst förnärmande. Hon förstod inte varför han betedde sig så kallt mot henne, detta var inte den man hon hade lärt känna det senaste året. Nehr kände till hennes historia, han visste vad hon hade genomgått för att ta sig hit, alla faror hon hade undkommit med en hårsman med eld och förstörelse runt omkring henne. Tre mycket skickliga, modiga krigare hade skyddat henne, hon hade på nära håll sett åtskilliga gånger vad en strid betydde. Och just nu var en av dessa krigare i närstrid med Ledzahiska soldater, på hennes bröllop! Aurora förstod mer än väl vilka konsekvenserna kunde bli om detta inte upphörde omedelbart.

Något i Nehrs blick mjuknade men det kändes ändå inte ärligt, snarare som om att han bara ville uttrycka sig annorlunda.

- ”Om jag beordrar mina Ledzaher att dra sig ur striden, vad tror ni händer då?” frågade Nehr tillbaka. - ”Vad händer med alla skrämde människor runt omkring oss?”

- ”Om ni lät mitt folk lämna ravinen skulle det inte längre vara ett problem,” påpekade Aurora som nu var både uppskrämd och irriterad på samma gång. Varför Nehr lät Ledzaherna blockera ingången till ravinen i stället för att föra folket ut härifrån i säkerhet var något som hon bara inte kunde begripa. Nehr, å andra sidan, gav henne en lika oförstående blick tillbaka.

- ”Evakuera så många redan skrämde människor på en så här liten yta medan striden fortfarande pågår mitt ibland dem? Snälla Aurora...”

Han behövde inte säga mer, inte vara mer tydlig. En evakuering av så många så nära en närstrid var farligare för dem än att de stod kvar där de nu var. Paniken hängde i luften, om bara en enda började springa kunde alla bli skadade om alla rusade mot utgången samtidigt. Aurora kände sig dum och hon behövde inte se in i Nehrs mörkblå ögon för att känna hans nedlåtande blick. Hans blick allena gjorde det klart för henne att han hade långt mer erfarenhet av taktik och ledarskap än hon. Men samtidigt blev hon bara ännu mer irriterad av hans ovilja att hjälpa. Var inte folkmassan ändå i lika stor fara även om de stod kvar? Kunde de inte göra något? Ta ut några i sänder och försiktigt eskortera ut dem?

- ”Låt åtminstone barnen få ta sig ut..!”

Hennes fästman totalt ignorerade hennes bedjan. Hans blick var åter fixerad på striden framför dem. På Cogo.

- ”Det är er vän som utsätter barnen för fara just nu!” påpekade Nehr med hård ton. - ”Så länge Cogo betar sig på det här aggressiva sättet är ett tillbakadragande allt annat än tillrådligt.”

Han ställde sig plötsligt närmare Aurora samtidigt som de båda stirrade på striden. Nehr lutade sig riktigt nära henne.

- ”Mina Ledzaher enbart försvarar sig mot honom, och försvarar framförallt er. Om mina Ledzaher inte kan stoppa Cogo, vem kan det då? Vem?”

Nehrs väsende ord i hennes öra fick Aurora att nästan instinktivt korsa sina händer framför sig. Nehr hade rätt! Hennes telepati kunde stoppa detta omedelbart, här och nu. Hon kunde stoppa Cogo. Hur stark han än var, hur driven han än var av övertygelse, han hade ingen chans mot hennes krafter. Hon kunde stoppa det här vansinnet och skydda sitt folk. Hon kunde stoppa honom.

Men vem skulle stoppa Ledzaherna?

Vem skulle hindra dem från att ta tillfället i akt när Cogo var sårbar och attackera honom? Magkänslan sa henne att de inte skulle stoppa bara för att Cogo stoppades. Cogo var här mot hennes vilja och han gjorde fel, så oerhört fel när han som vanligt valde våldets väg. Men det sista hon ville var att han skulle bli skadad. Även ifrån henne. Ifrån hennes telepati.

Hon hade aldrig tvekat förr att använda sin telepati mot Cogo eftersom varje gång hade varit fullt befogat. Dessutom hade han själv aldrig varit i direkt fara vid det gällande ögonblicket, vilket han potentiellt var nu. Hon kunde inte ingripa så länge Ledzaherna

attackerade honom. Nehr fick kalla det vad han än ville, Ledzaherna var lika aggressiva som Cogo, de var inte alls enbart defensiva.

Motvilligt men bestämt höll Aurora nere sina händer. Hon kunde inte stoppa Cogo så länge hon inte var säker på att Ledzaherna också backade undan. Kärleken hon kände för Cogo var den enda värmen hon kände just nu, annars kände hon sig frusen denna annars varma dag i ravinen. Hon kunde inte utsätta mannen hon älskade för fara, inte ens för att hindra honom från hans egna dumheter.

Men hon skulle göra det om situationen blev värre. Aurora kände övertygelsen. Och det skrämde henne.

De två Ledzaherna med hillebarden och bardisanen attackerade åter på nytt, samtidigt och den här gången från samma håll. Den här gången verkade det som om de helt enkelt försökte sig på att spetsa deras cyborgmotståndare. Kunde hans rödvida rustning verkligen stå emot två kraftiga klingor samtidigt?

Cogo var inte dum nog att låta dem ta reda på det. Och hans motståndare borde ha lärt sig vid det här laget men det blev uppenbart att de kämpade desperat nu utan mycket tanke bakom handlingarna. I sista stund flyttade Cogo sig ur vägen vilket resulterade i att båda de långa klingorna borrade ner sig i marken där han precis hade stått. Klingorna grävde ner sig djupt men inte djupt nog för att Ledzaherna inte skulle kunna dra ut dem igen. Cogo såg sin chans och tog den.

Med all sin kraft svingade han Astrolansen i en stor båge över axeln och sedan fram och nedåt. Hans vapen träffade de långa skaften till hillebarden och bardisanen och klöv båda samtidigt. De båda Ledzaherna stirrade med vidöppna ögon på honom och vad som fanns kvar av skaften i deras händer. De båda hade precis blivit desarmerade inom loppet av ett par sekunder. Deras vapen, till skillnad ifrån Astrolansen, hade svagheter och den unge cyborggen hade funnit dem. Innan de hann reagera blev de båda träffade över bröstkorgen och föll flera meter bakåt till marken, halvt medvetslösa.

Cogo hann inte njuta av segern. I samma stund lade han märke till något i höger ögonvrå. Knappt märkbart men det rörde sig snabbt. Otroligt snabbt. Och hans instinkter fick honom att reagera i absolut sista sekund innan det hade varit försent. Adrenalinet pumpade medan hans cyborgreflexer satte in all sin kraft. Han hann precis stiga ett steg bakåt och luta sig bakåt ytterligare. Precis då for ett litet men sylvasst föremål precis framför ansiktet på honom. Det var så nära att Cogo kunde känna vinddraget. Han flämtade till av både upphetsning och förvåning. Vad var det där som precis missade honom? Och var kom det ifrån?

Det vassa föremålet drog sig lika snabbt tillbaka. När det gjorde det kunde Cogo för första gången få en bättre skymt av föremålet. Det var en vass spjutspets som satt på en kedja som i sin tur hade små minst lika sylvassa taggar längs med hela sin längd. Cogo följde den med blicken medan den drog sig tillbaka till därifrån den ursprungligen hade kommit. Först nu försvann hans förvåning. Han borde ha anat.

Den kvarstående fjärde Ledzahiske elitsoldaten som hittills hade stått passivt vid Lord Tophas sida hade nu gett sig in i leken och stigit fram. Hans uppsyn var minst sagt bister. Men hans ansikte var inte vad som drog Cogos uppmärksamhet till sig just nu utan

vapnet i hans hand. Han erkände för sig själv att han hade dumdrigt underskattat vad han först hade trott var bara ett konstigt klumpliknande föremål i soldatens hand. Detta var inget majestätiskt närstridsvapen med imponerande, sylvassa klingor i olika former. Det var ett dödligt projektilvapen menat att strimla dig i så många delar som möjligt. Och det var inte bara en projektil utan åtskilliga. Cogo hade bara haft tur som bara blivit attackerad av en projektil hittills. Men hans tur skulle snart minska.

- ”Hoppa, din lilla loppa!” röt Ledzahn och svingade föremålet i hans högra hand framåt.

Ut sköts fem långa kedjor samtidigt rakt mot Cogo, samtliga armerade med sylvassa spetsar och med en större pilspets längst fram. De slingrade sig snabbt genom luften som förlängda fingrar, var och ett lika dödligt som det andra. Cogo hade inget annat val. Han gjorde precis det som elitsoldaten cyniskt nog uppmanade honom att göra.

Han hoppade.

Som en olympisk gymnast svingade sig Cogo genom luften, skruvade kroppen och höll bägge armar tätt intill sig för att undvika att bli träffad. De fem projektilerna slingrade sig runt honom i rasande fart som ondskefulla ormar med dödliga fjäll från helvetet.

Samtliga missade, även när de drog sig tillbaka. Men det var med en hårsån. Och när Cogo landande var det inte med hans vanliga graciösa stil utan snarare klumpigt. Men han var oskadd och kom snabbt åter upp på fötter. Runt omkring honom började han höra paniken allt mer tydligt från de civila. Några barn grät, någon kvinna också. Han klandrade dem inte. Om någon av dem blev träffad av bara en enda av dessa projektiler, om så bara dess armerade kätting, så skulle de bli mycket allvarligt skadade i bästa fall. I värsta fall skulle de dö på fläcken dränkta i sitt eget blod från deras söndertrasade kroppar. Cogo visste inte vad som skulle hända om han själv blev träffad. Hans rustning skulle nog tåla dessa sylvassa blad men han kunde inte vara helt säker och han var inte intresserad att ta reda på det heller. Oavsett, speciellt den här Ledzahn måste stoppas. Hans tre tidigare kamrater hade varit illa nog. Med de civila runt omkring i åtanke, han måste oskadliggöra den här Ledzahn och han måste göra det nu.

- ”Jag hoppas att du kan strida bättre än du rimmar.”

Cogo visste att hans ord endast skulle göra Ledzahn ännu argare, men det var också hela avsikten. Ilska kunde göra dig mycket stark men begränsade också ens synfält och tänkande. Ett faktum som Cogo själv hade en hel del erfarenhet av. Ända sedan Aurora hade befriat honom från hans cell på Månen hade han allteftersom kunnat se och tänka bättre. Han hade inte varit lika arg längre. Trots det kämpade Cogo fortfarande med sin inre ilska och vrede, t.o.m. nu i denna stund. Men det var också därför det var viktigt att hans fiende var argare än honom själv.

Ledzahn fnös irriterat till. Han bemödande sig inte att svara Cogos småaktiga påpekande. Inte verbalt, det vill säga. Handling talade ett tydligare språk här.

Han avfyrade sitt livsfarliga projektilvapen på nytt rakt mot Cogo. Men den här gången hoppade inte den unge cyborgens undan. Han stod trotsigt kvar och höjde Astrolansen framför sig med utsträckt arm. Nästan alla som bevittnade detta flämtade i förfäran, även Aurora. Hur skulle Cogos spjut kunna stoppa fem separata, livsfarliga projektiler på samma gång? Flera föräldrar skymde sina barns ögon, de fick inte se det fruktansvärda som var på väg att hända.

Åter igen lyckades Cogo förvåna dem alla, i allra högsta grad Ledzahren som attackerade honom. Med i stort sätt övernaturlig timing började Cogo snurra Astrospjutet runt sin egen axel med hans utsträckta hand i absolut rätt ögonblick. Detta ledde till att de fem projektilerna och framförallt kedjorna de färdades genom luften med fångades upp av Astrospjutet så att samtliga fem snurrades fast runt dess avlånga skaft och därmed oskadliggjordes. Det var omöjligt för Ledzahren att dra tillbaka kedjorna hur gärna han än försökte, de var så kraftigt uppsnurrade runt spjutet att de kunde inte komma loss. Alla stirrade i imponerad förfäran, inkluderat Drottning Aurora. Hon kände väl till Cogos blixtnabba reflexer, hur snabbt han kunde föra sig, men det här var nytt t.o.m. för henne. Men mer än allt annat var Aurora bara lättad att han inte blev skadad. Tills hon kunde erinra motsatsen från hennes mediala kontakt med honom. Hon kände hur Cogo plötsligt svalde smärta!

När Cogo slutade att snurra sitt vapen flämtade han till i smärta, en smärta han omedelbart tvingade tillbaka. En del av de sylvassa kedjorna hade träffat hans hand som höll i Astrospjutet och trots hans kraftfulla cyborgnetiska hand kunde han erinra hur de små men sylvassa bladen lyckades tränga igenom hans röda handske och faktiskt orsaka honom smärta. Och om dessa vapen kunde orsaka honom skada, om än minimal, vad skulle de då inte orsaka en vanlig dödlig?

Han visste inte varför han gjorde det men instinktivt tittade Cogo plötsligt över axeln. Bakom honom, bara några meter från honom, stod flera av Great Kings invånare. Fäder. Mödrar. Och deras barn. Hans blick fastnade specifikt på en liten pojke som stod närmare honom än någon annan. Pojken kunde inte ha varit mer än högst tio år, hans hår var aningen vildvuxet vilket påminde Cogo om honom själv när han hade varit i samma ålder. Frukten fanns över hela pojkens ansikte när deras blickar möttes. Men pojken fruktade inte honom. Han snarade fruktade för honom, fruktade för cyborgerna som precis hade räddat pojken från att strimlas levande om inte Cogo hade stoppat projektilerna. Pojken var gammal nog att förstå allvaret, hur stor faran var för honom själv och hans föräldrar och alla andra runt omkring. När Cogo såg pojkens rädsla, men också hans tacksamhet och beundran, blev han åter påmind om varför han var här. Han var här för att rädda Aurora. Men hon ville inte bli räddad om inte också hennes folk räddades. Och faktumet att Ledzaherna, själva kuvade under Lord Nehrs makt, utsatte andra oskyldiga för detta meningslösa övervåld bara för att stoppa honom gjorde Cogo bara ännu mer övertygad om vad han hade kommit hit för att göra och varför.

Ursinnigt vände han blicken åter mot Ledzahren som hade avfyrat projektilerna mot honom.

- ”Se upp med vart du siktar med den där!” röt Cogo och hänvisade med en nickning mot pojken och alla andra oskyldiga runt omkring dem. - ”Du kan råka skada någon – dig själv!”

Ledzahren var förbryllad. Cogos spjut hade förvisso stoppat hans vapen men samtidigt också oskadliggjort sig självt i samma stund de fem kedjorna hade snurrat sig fast runt dess längd och förvandlat spjutet till en lång klump med vassa spetsar överallt. Hur skulle cyborgerna kunna skada honom tillbaka nu?

- ”Förstelningstråle!”

Astrospjutet var inget vanligt spjut. Det var så betydligt mycket mer än endast en föredetta energiförstärkarpelare. Den lila förstelningsstrålen rusade från Astrospjutets bägge ändrar och färdades vidare via de fem kättingarna hela vägen tillbaka till Ledzahren som höll i dem. Soldaten skrek i högan sky, chockad i dubbel bemärkelse. Han var helt omgärdad av lila ljus som om en enorm blixst som aldrig ville sluta träffade honom, vilket inte var långt från sanningen. Smärtan trängde sig igenom allt, hans rustning, in till hans benstomme. Han försökte stå emot, att svälja smärtan. Envist fortsatte han att hålla sitt projektilvapen, till ingen nytta. Förstelningsstrålen hade fått sitt namn av en anledning, trots allt.

- ”Har du fått nog?” undrade Cogo. Ledzahren svarade inte, allt för upptagen att försöka att inte ge vika. Cogo kunde inte låta bli att beundra sin motståndares envishet men den var också dumdrigtig. Och han kände, trots situationen, medlidande med honom. Det fanns ingen anledning att dra ut på det här ännu mer.

Han ökade styrkan i Förstelningsstrålen vilket fick de fem kättingarna att explodera och upplösas i miljoner små partiklar, allt för små att kunna skada någon runtomkring. Ledzahren föll medvetlös till marken, vid liv men utslagen.

Knappt hann Cogo sänka Astrolansen förrän han tvingades använda den på nytt. De tre tidigare Ledzahiska soldaterna som han redan hade kämpat mot gav sig åter på honom igen. Den här gången med endast deras bara händer för de hade inte längre något annat att tillgå. Ändå försökte de igen, med envis lojalitet till deras ledare Tophas som stod bakom dem, i hopp om att deras storlek och att de var tre till antalet skulle vara tillräckligt för att äntligen besegra cyborgerna.

Det var inte tillräckligt.

- ”Håll undan!”

Cogo svingade Astrolansen i hans egen ögonhöjd, vilket var tillräckligt för att göra god nytta. I en enda sving träffade han samtliga tre och Ledzaherna föll bakåt till marken som brickor i en dominoeffekt. Men samtliga tre var åter snabbt uppe på benen och försökte igen, till ingen nytta. En av dem lyckades få tag på ett av de vanliga Ledzahiska vakternas spjut vilket inte heller tjänade någonting till. Tillsammans eller en och en, de åkte bara på mer stryk från den vige, blixtsnabbe cyborgerna med sin förbannade stav till vapen.

Lord Tophas behövde inte ha ögon i nacken. Han kunde nästan känna den svidande blicken av starkt missnöje från Lord Nehr uppe på altaret bakom honom. Vad som skulle, vad som borde, ha varit över på bara några sekunder hade nu pågått i åtskilliga minuter. Det var pinsamt och löjeväckande. Tophas män hade blivit handplockade av honom själv, de var verkligen några av de bästa av deras bästa elitsoldater. Ändå föll de för Cogos styrka, deras egna mäktiga vapen krossade av hans. Och allt detta inför denna stora publik. Och framförallt inför Lord Nehrs kritiska översyn. Tophas kunde inte förneka den växande rädslan inombords. Inte särskilt mycket för honom själv, snarare mer för hans fyra soldater, en av dem fortfarande medvetlös medan de övriga tre förde en meningslös

kamp utan vapen. Om de inte stoppade Cogo omgående visste han vad Nehrs reaktion skulle bli. Om inte Cogo dödade hans fyra soldater skulle Nehr göra det. Misslyckanden, avsiktliga eller ej, tolererades aldrig i Lord Nehrs styre.

Just därför, i rädsla för deras liv, kunde Tophä inte beordra dem att retirera.

- ”Vad håller ni på med!?” vrålade han frustrerat, lite av hans osäkerhet blottades i hans annars arga tonläge. - ”Stoppa honom!”

- ”Stoppa mig?”

Cogo hade hört Tophä, trots striden han var så djupt engagerad i. Han hann t.o.m. slänga Tophä en snabb blick innan han knockade ner en av Ledzaherna över käkbenet med Astrospjutet.

- ”Då får ni anstränga er betydligt mer än så här.”

Cogos kanske något barnsliga men ändå varnande trotsighet borde ha fått Tophä att ge upp nu. Men desperationen gjorde att han valde annorlunda. Hans män låg alla åter på marken, de alla hade svårt att resa sig, alla hade nu fruktansvärt ont. För deras skull, för det Ledzahiska folkets skull, måste han agera. Nehr skulle inte visa någon barmhärtighet. Lord Tophä steg fram och drog sitt svärd.

- ”Förbannade cyborg!”

Cogo borde egentligen inte ha blivit förvånad. Möjligheten att Tophä själv skulle kunna ansluta sig till striden hade aldrig varit helt otänkbar, trots att Tophä var långt mer en politiker i första hand än en krigare. Ändå var det just Tophäs direkta involvering som mer än något annat under denna strid faktiskt förvånade honom. Det eller så var det bara åsynen av svärdet i hans hand. Klingan var imponerande stor, nästan lika lång som Cogo själv. Inte avskräckande för honom på något sätt men imponerande. Föraktet lös i Tophäs ögon när han började gå närmare. Men var vreden och hatet bara riktat mot den unge cyborgens? Cogo hade tagit emot många hatiska blickar i sitt liv, men hade någon varit så fylld av konflikt som Tophäs?

När Tophä sakteligen började närma sig Cogo tvingade sig hans fyra elitsoldater upp på fötter, inte för att ansluta sig till honom utan för att försöka stoppa honom.

- ”Nej, Lord Tophä! Nej! Ni får inte..!”

Cogo tog ett steg tillbaka och beskådade dem med allt mer växande fascination. Han kunde inte förneka att han blev glatt överraskad av vad han såg och hörde, hur situationen plötsligt vände så dramatiskt. Och han var inte den ende som reagerade, många av de civila runt dem reagerade likadant, med förvånad fascination. De fem Ledzaherna kunde alla rusa mot Cogo samtidigt men det var inte alls vad som hände. De fyra elitsoldaterna omringade Tophä, grep tag i honom – med bestämd försiktighet – och försökte hålla honom tillbaka, både fysiskt och verbalt. Hela tiden samtidigt som de höll ett vakande öga på vad Cogo gjorde. Tophä var uppenbart irriterad över att de hindrade honom. Men detta handlade inte om olydnad från de fyra soldaternas sida. De beskyddade sin ledare. Om inte de kunde besegra den unge cyborgens från Jorden hur skulle då Tophä kunna göra det?

Cogo kunde för ett ögonblick inte låta bli att bli berörd av deras hängivenhet och lojalitet. Han kände själv igen den så tydligt. De fyra försökte skydda Tophä precis som Cogo själv tillsammans med Haka och Djorgo alltid beskyddade Aurora. För bara ögonblick

sedan hade han stridigt mot dem. Nu kände han ingenting annat än stor respekt för dem allihop. Allt agg var lagt åt sidan. Han började mer och mer förstå varför Djorgo var så insisterande att Ledzaherna måste skonas, så långt det var möjligt i alla fall. De tillhörde en helt annan ras från en helt annan planet från ett helt annat solsystem. Men ändå var de på så många sätt så lika.

Lika hemiska.

Lika godhjärtade.

Topha var vansinnig. Hans män hade aldrig motsatt sig honom någonsin. Hur vågade de stå i hans väg!? Hur kunde de stoppa honom? Och nu när Lord Nehr bevitnade dem allihop? Varför förstod de inte att han gjorde detta för deras skull? De var alla dödsdömda om de inte gjorde upp med Cogo en gång för alla.

- ”Hindra mig inte!” röt han högt och ursinnigt och på något egendomligt sätt lyckades Topha både pressa sig förbi sina fyra livvakter och också trycka dem alla åt sidan. Fylld av hat och rädsla fann han en styrka han vanligtvis inte hade. I detta ögonblick gav det den före-detta Ledzahiske ledaren ett självförtroende han länge önskat få tillbaka och han använde allt när han marscherade fram till Cogo och höjde sitt enorma svärd för att döda honom.

Lord Topha hade aldrig en chans.

- ”Järnskararen!”

När Lord Tophas svärd mötte den skimrande Astrolansen i en våldsam kollision exploderade den enorma klingan. Den bröts av längs med hela klingan ända ner till skaftet och splittrades sedan i miljoner små bitar. Det var över på en sekund. Den häpna, förfärade minen från Topha sa allt av vad han kände i denna stund. Chocken och förödmjukelsen var total. Han hade hört talas om Cogos lansvapen men hade aldrig kunnat föreställa sig att det kunde vara så kraftfullt. Hans eget svärd var skapat av några av de starkaste metaller planeten Ledzah hade, hur kunde det bara splittras med sådan enkelhet? Förfärat stirrade han in i den unge cyborgens ögon nedanför honom vars bestämdhet var nästan lika lysande som hans vapen. Även när Astrolansen upphörde att skimra sitt vita ljus när Järnskararen åter stängdes av fortsatte Cogos självmedvetna blick att lysa lika stark. Han hade medvetet stängt av Järnskararen. Han behövde inte sitt vapens kraftigaste arsenal längre. Det räckte för att avvärja Topha. Men lite till behövdes för att knäcka honom. Eller snarare Ledzahens överdrivna ego.

Med en snabb, precis manöver siktade Cogo på Tophas knäveck med Astrospjutet och med en svingande rörelse fällde han den store Ledzahan till marken. Topha föll handlöst på rygg men var annars oskadd. Två av hans elitsoldater försökte åter igen komma till hans beskydd men fortfarande obeväpnade var de nu ingen match mot Cogos styrka och reflexer. De föll precis som deras ledare.

Cogo ställde sig över Topha och satte höger fot på hans bröstorg och på så sätt höll honom kvar på marken. Topha försökte för ett ögonblick att komma loss men märkte snabbt att han kom ingen vart, trots att Cogo var mindre i storlek. Trycket från den där enda foten var allt som räckte för att han skulle tryckas tillbaka mot marken. När Topha

dessutom fick ena spjutspetsen från Astrolansen riktad rakt i ansiktet upphörde han att streta emot helt och hållet. Det var över nu, det förstod han. Hans liv skulle sluta i en sådan förödmjukelse; bli besegrad och dödad av en förbannad cyborg från Jorden! Men samtidigt fann Tophä ett inre lugn i att slutet nu var så nära. Han insåg här och nu där han låg just hur trött han var, hur utmattad han var i både kropp och själ, efter alla dessa hemska år under Nehrs styre. Att äntligen få vila, att kanske t.o.m. få återse hans syster igen på andra sidan, det verkade plötsligt inte alls skrämmande. Synd bara att det var Jan Cogo som skulle bli hans färjkarl till dödsriket.

- ”Cogo, nej!”

Han hörde Auroras gälla protest, och Cogo ville titta upp och möta hennes blick. Men han tvingade sig till att inte bryta koncentrationen han hade med Tophä. Delvis fruktade Cogo att se Auroras upprördhet, han hade sett den många gånger tidigare och varje gång skar det i hjärtat när han gjorde henne så ledsen och besviken. Och delvis ville han inte se Aurora i ögonen just nu för hon borde veta bättre vid det här laget! Åter igen trodde hon att han tänkte döda någon. Cogo hade ingen sådan avsikt, inte när det gällde Tophä. Ändå trodde Aurora fortfarande det värsta. Förr hade det bara gjorts ont, tills han kunde bevisa för henne motsatsen och hon antingen lugnade sig eller förlät honom. Men den här gången, efter att de båda hade kommit varandra så nära, Aurora borde åtminstone lita till sina övernaturliga instinkter och med lätthet läsa av hans. Om hon inte förstod varför han var här, varför han gjorde det han gjorde, hur skulle han någonsin kunna förklara? Varför insåg hon inte faran? Hade Nehr henne i något grepp som man inte kunde se? Aurora var kanske naiv men hon var inte dum. Och hon kände honom så väl. Hon borde veta att hade han verkligen velat döda Tophä och hans soldater hade de redan varit döda nu. Han måste bevisa för henne att han hade kommit hit med goda avsikter. Men hur skulle han nå fram till henne? Nehr bevakade henne som en mur, både fysiskt och tydligen också mentalt. Cogo måste riva den muren. På något sätt.

Men först måste han ta sig till muren. Han skulle här och nu lätt kunna använda sina krafter och ta sig fram till Nehr på mindre än ett ögonblick. Men det skulle tveklöst enbart tolkas som en aggressiv, hotfull handling, och inte enbart av Aurora. Hela den här situationen måste hanteras annorlunda mot hur Cogo var van vid att ta itu med saker, vilket han åter var tvungen att påminna sig om. Han måste gå vidare så som Djorgo skulle råda honom att göra, med tålamod, metodiskt, att steg för steg vinna mark för att slutligen nå målet. Det var trots allt på detta sätt de hade tagit sig till Great King i första taget. Tålamod låg inte i Cogos natur. Aurora var i fara, även om hon inte förstod det själv eller ville kännas vid det. Men tålamod var lösningen. Cogo var en annan man nu, inte längre den okontrollerbara spolingen som tog till våld så fort något gick honom emot. För att kunna rädda Aurora måste han bevisa det. Och påminna dem som hade glömt.

Ibland gällde det även honom själv.

Auroras bönande ord fanns kvar i hans sinne som en varning, och som en order. Annars försvann de långt bak från Cogos medvetande tills vidare. Han kunde inte fokusera på rädslan i hennes tonläge. Vad hon fruktade skulle inte hända. I stället koncentrerade han sig på Tophä som han fortfarande pressade till marken med sin fot och Astrospjut. De

fyra elitsoldaterna avvaktade. De ville inget annat än att attackera Cogo och befria deras ledare, och de alla letade efter minsta möjlighet att slå till, men så länge Tophä hade ett laddat vapen riktat rätt i ansiktet vågade ingen göra något, vilket var Cogos enda avsikt. Han hade fått nog av att slåss mot Ledzaher för idag.

Tophä började bli otålig. Vad väntade spolingen på!?

- ”Kom igen, cyborg – döda mig!” fräste han fullt av förakt medan han glodde upp mot Cogo. - ”Visa oss alla vad du verkligen är! Du kommer ändå inte vinna!”

Det enda som hördes inne i ravinen var vinden och några enstaka skrämde småbarn som grät. Annars var det helt tyst, som om tiden stod stilla och alla inväntade att Cogo skulle slutföra det han påbörjat.

Att majoriteten drog ett djupt andetag i förvåning visade att de flesta fruktade det samma som Tophä, och Drottning Aurora. Men de alla hade fel. Cogo gjorde inte det som alla trodde att han skulle göra.

- ”Vad finns det att vinna i att döda den som redan är besegrad?” frågade han tillbaka och för ett kort ögonblick höjde Cogo blicken mot Aurora. Skulle hon förstå nu? Cogo kunde inte avgöra härifrån, Prinsessan stod med knäppta händer och observerade oroligt hela händelseförloppet som alla andra. Nehr på hennes vänstra sida såg lika irriterad ut som han hade gjort hela tiden. Cogo slängde honom en snabb blick också.

- ”Förutom vanära?” tillade han till hans motfråga. Sedan drog han sakta undan Astrospjutet från Tophäs ansikte. Och efter det också hans fot. Tophä var fri.

Tophä var helt förbryllad. Hur kunde det vara möjligt? Hur kunde han fortfarande vara vid liv? Han låg kvar på marken, oförmögen att röra sig, som om minsta rörelse skulle förmå den unge cyborgens att döda honom i alla fall.

- ”Men..? Du dödar ju alltid dina besegrade fiender..?” yttrade Tophä tillslut.

Även om Cogo kunde förstå frågan så var den ändå förolämpande. Men han visste vart han skulle rikta sin ilska och det var inte mot Tophä. Omedveten dumhet var tillräckligt för att göra en förbannad, men ren illvilja var något helt annat.

- ”Vem har lurat i er sådana lögnar?” frågade han irriterat medan han tittade ner mot Tophä som fortfarande låg kvar på marken. - ”Nehr!?”

Tophä behövde inte svara. De båda, även Tophäs elitsoldater, visste det uppenbara svaret. Och Ledzaherna var allt för rädda för att erkänna sanningen i närheten av deras ledare.

Däremot började Cogo tröttna på att Tophä fortfarande låg kvar där på marken, trots att han nu var fri att komma upp igen. Hans tålmod sinade. För varje sekund som passerade var Aurora i allt större fara och med henne Great King och galaxenergin. Det var Nehr han hade kommit för att konfrontera. Allt det här tramset med Tophä och hans män hade Cogo inte tid med längre. Att förödmjuka Tophä litegrann hade varit avsikten. Men inte att den skulle fortsätta när han väl var besegrad. Snabbt böjde han sig ner och grep tag i Tophäs arm.

- ”Sluta fåna er och res er upp!”

Med ett kraftigt ryck, som knappast innebar någon ansträngning från Cogos sida, drog han upp den större Tophä på fötter. När han väl hade dragit upp honom föste Cogo honom bakåt tillbaka till hans män, för att visa att han inte tänkte hålla Tophä som någon

gisslan längre. Soldaterna flankerade snabbt Topha för att skydda honom, annars gjorde de inget mer. Och inte Cogo heller.

- ”Jag är *inte* er fiende!” ropade han, inte bara till Ledzaherna utan till alla nära nog att höra honom. Åter igen stirrade han trotsigt upp mot den fortfarande förbryllade Topha.

- ”Jag har inget intresse i att läxa upp dig eller era män,” fortsatte han. - ”Jag vill ingen Ledzaher något ont så länge ni själva inte utgör något hot mot Drottning Aurora eller hennes folk. Allt jag ber er om är att stiga åt sidan och inte hindra mig.”

Cogo pausade endast för att vända blicken mot Nehr uppe på altaret och reste därefter högerhanden och pekade utmanande rakt mot honom.

- ”Det är bara *honom* jag vill åt!”

Åter igen blev det knäpptyst i ravinen. Auroras blå ögon stirrade vidöppna i förfäran över Cogos avsikt. Men hon sa ingenting. Ingen sa någonting förrän Topha bröt tystnaden.

- ”Det kan jag inte göra,” svarade han och ställde sig demonstrativt mellan Cogo och altaret.

Cogo suckade djupt och skakade på huvudet. Han var inte förvånad men det började bli tröttsamt nu.

- ”Du visar stort mod och lojalitet, Topha,” svarade han lovordande. - ”Men vi båda vet att bägge färdigheter är felplacerade vad gäller honom. Ta ert förstånd till fånga och stå tillsammans med mig. Om ni ger mig Nehr svär jag på att beskydda er och alla Ledzaher.”

Cogo räknade med att Topha och hans soldater skulle skratta åt honom. Motståndare gjorde det för det mesta när man försökte tala förstånd med dem innan de fattade. Men ingen av Ledzaherna skrattade, tvärt om. De snarade stirrade på honom som om han hade blivit fullkomligt tokig.

- ”Du svär på att beskydda oss?”

Inget skratt men i stället en lätt fnysning var vad som kom ifrån Topha.

- ”Det bara bevisar hur okunnig och dumdrilig du är, lille pojkvasker,” fortsatte han och tog några steg framåt, trots att hans soldater manade honom att hålla sig undan. - ”Du har ingen aning om vad du har gett dig in i! Jag har redan svurit att beskydda min herre med mitt liv. För oss Ledzaher betyder lojalitet någonting!”

- ”Vilket det gör för mig också, om du bara vågade titta fram bakom din fördomsfulla stolthet och se sanningen!”

Cogo började bli arg nu, men han visste att han var tvungen att tvinga tillbaka ilskan. Fan vad detta med tålmod var både svårt och jobbigt!

Topha fnös på nytt, allt annat än imponerad.

- ”Om du vill förolämpa mig, cyborg, föredrar jag hellre att du dödar mig.”

- ”Förolämpningar är slöseri med tid, din och min,” svarade Cogo. Han svingade med Astrolansen några varv bara för att placera sitt vapen i ett icke aggressivt läge.

- ”Det är Nehr du borde trotsa, inte mig,” fortsatte han. - ”Du beskyddar en ynkrygg som gömmer sig bakom er när du egentligen borde beskydda ditt folk.”

Cogo vände plötsligt blicken till de fyra soldaterna intill Topha.

- ”Se på männen som kämpar vid din sida!”

Han höjde rösten för att så många som möjligt skulle höra honom. Speciellt hon.

- ”Hela tiden har de inte gjort annat än att försöka skydda er från mig, med sina liv. Det är lojalitet!”

Topha själv kunde inte tro det men han blev mållös. Vad han nu hörde och såg ifrån Cogo var samma upproriska låga som ville kämpa för frihet som han bevittnade i allt fler Ledzaher.

- ”De lyder och beskyddar *er*, Topha, inte honom! Det finns inget som är mer ädelt än att kämpa för dem som är villiga att ge sina liv för din skull!”

Adrenalinet flödade ju mer han talade. Cogo fann det svårt att stå stilla längre. Det var som om alla minnen av resan från Jordan till Great King kom tillbaka till honom på samma gång. Alla segrar men också tragiska förluster. Vilken ära det var att kämpa för det som är rätt och nödvändigt för att rädda oräkneliga och att få göra detta sida vid sida med dem som delar exakt samma åsikt och vilja att genomföra det. Det var inte bara kärleken till Prinsessan och vikten av att hålla henne vid liv som gjorde sig påmind, lika stark var vänskapen till Haka och Djorgo. Det var ett brödraskap som endast soldater och krigare i alla tider kunde förstå. Och Cogo insåg att han faktiskt hade lyckats bryta igenom Tophas envisa fasad. Han hade Ledzahernas uppmärksamhet, kanske t.o.m. deras respekt för hans erfarenheter i denna stund. Det var ett gyllene tillfälle som inte fick missas. Djorgo hade blivit sur på honom om han lät detta gå förbi.

Cogo vände blicken åter demonstrativt direkt mot Topha.

- ”Är det inte dags att du bestämmer dig för vem du verkligen borde tjäna?” frågade han medvetet utmanande. - ”Din ”herre” som förtrycker er? Eller det Ledzahiska folket som åter vill följa dig som deras ledare?”

Cogo höjde ett finger och pekade rakt mot den före-detta Ledzahiske ledaren.

- ”Djupt inne vet du svaret, Topha, jag ser det i dina ögon! Sluta kryp inför Nehrs tyranni. Hans sanna makt är er underkastelse, sluta ge det till honom!”

Elitsoldaterna omkring Topha vände blicken från Cogo till deras landsman och rättmätige ledare och tillbaka till Cogo igen. Ingen av dem, inte ens Topha själv, kunde förneka att vad Cogo deklarerade var sanningen. Men det var en ytterst farlig sanning. Speciellt när den deklarerades så högljutt som Cogo gjorde. Den mänskliga cyborgen var antingen mycket modig. Eller otroligt dåraktig.

Cogo kunde tydligt se den inre konflikten i Tophas blick och det samma i hans män omkring honom. De ville bryta sig loss men vågade inte. Varför vågade de inte? Kanske hade Topha rätt och han visste inte vad han hade gett sig in på men vilken typ av makt Nehr än hade över dem så kunde det inte vara värre än att förbli passiv. Kanske allt Topha behövde var en symbolisk kick i ändan, en anledning att våga vara modig. Han hade ju trots allt utmanat Cogo så ett kurage fanns där. Det måste bara komma fram igen. Och riktas åt rätt håll.

- ”Bli ditt folks sanne ledare igen, de behöver dig!” uppmanade Cogo så högt han kunde. Han ville att så många som möjligt närvarande skulle höra honom. Vad han hade att säga var inte enbart för Tophas öron.

- ”Kämpa för dina landsmän. Kämpa för era familjer. Men framför allt, kämpa för er frihet! Slå er fria från Nehrs grepp och visa hela galaxen vilka ni verkligen är! Visa honom, visa dem alla att det är bättre att dö stående än att leva på knä!”

En underlig form av tystnad lade sig inne i dalgången. Det var egentligen ingen tystnad utan snarare hundratals svaga mumlanden som alla var glatt förundrade över de patriotiska och hjältemodiga ord som precis hade uttalats av den unge cyborgen. Ingen vågade tala högt i fall den unge mannen skulle säga något mer och i så fall ville de alla höra det. Få var dem nu som fortfarande fruktade Cogo. Allt fler av Great Kings invånare vågade nu tro på hans ord. Och hans goda avsikter. Dessutom var många av dem t.o.m. imponerade! Inte bara av hans ord utan på det energiska och ärliga sätt han hade yttrat dem. Även Ledzaherna kunde inte låta bli att medge detsamma till sig själva, några få vågade kasta delade blickar till varandra, att den unge inkräktarens ord träffade där de skulle. Det var vad de behövde höra. Topha själv var helt mållös. Aldrig förr hade han hört någon annan som inte var Ledzahr tala så starkt för det Ledzahiska folket. Och Cogo visade inga tecken på att vilja ta deras makt ifrån dem. Han ville ge den tillbaka till dem.

Den starka energin från hans eget framförande strömmade tillbaka till Cogo själv, så starka var reaktionerna runt omkring honom, trots att ingen rörde sig. Deras beundransvärda stirrande och mumlande räckte. Han flämtade svagt för sig själv. Hade han verkligen yttrat dessa ord? Tydligt, med tanke på hur alla stirrade på honom och inte längre i fruktan. Cogo hade endast talat ärligt och direkt från hjärtat, det var vad han kände och ansåg. Han älskade uppmärksamhet, onekligen, men han var verkligen ingen talare, absolut inte av några politiska mått, politik låg längst ner på hans lista av intressen. Ändå hade han sagt det och med sådan påtaglig inspiration. Försiktigt vände han blicken mot Aurora uppe på altaret. Om han kunde känna energin från alla dessa människor och Ledzahr runt omkring så måste hon göra det betydligt starkare! Hennes blick var redan fixerad på honom. Det fanns någon förundrad chock i Auroras blick, annars kunde Cogo inte tyda hennes reaktion eller vad hon kände. Det var som om hennes egna känslor var fångade, fullt verkliga men oförmögna att leva fullt ut. Vad var det Nehr gjorde mot henne!?

En annan mansröst avbröt det förundrade sorlet av hundratals röster. Och det var inte Tophas. Och när han talade tystnade alla. Och inte pga. samma förundran som när Cogo hade talat.

Det motsatta snarare.

- ”Topha, ge dig av.”

Lord Nehr steg ner ifrån altaret med bestämda men lugna steg. Han stannade några meter nedanför. Topha, fråntagen nästan all värdighet så här långt, skakade när han vände sig om mot sin herre. Hans rädsla var allt för tydlig men han kunde inte hjälpa det. Han fruktade för sina soldaters liv.

- ”Jag sköter det här från och med nu,” fortsatte Nehr. - ”Jag har ingen mer nytta av dig här.”

- ”Men, herre..?”

- ”Du hörde mig, din inkompetenta, tröga idiot!”

En isande tystnad svepte genom ravinen. Ingen medborgare på Great King hade någonsin hört Lord Nehr i sådan hård ton, än mindre använda sådana ord. Och ingen hade kunnat

föreställa sig att någon kunde sätta Lord Topha på plats, bara fösa honom åt sidan. Men det var precis det som utspelade sig framför dem.

- ”Du och dina pinsamma klåpare till vakter är en skam för er ras!” skällde Nehr vidare, han nästan morrade fram orden. - ”Försvinn ur min åsyn!”

Topha tvekade inte. Trots att han var van vid ännu hårdare ton från Lord Nehr än det här så visste han genast vad som gällde. För sina soldaters skull, för hans folks skull, var det bara att lyda. Han bugade sig ödmjukt inför sin herre och med en tyst nickning beordrade han sina soldater att följa honom. De lydde men inte utan att slänga Nehr riktigt mordiska blickar först, vilket Cogo lade tydligt märke till. Tidigare när de hade stridigt hade de aldrig glott med sådant hat på honom som de nu gjorde mot Nehr. Och Cogo var inte särskilt förvånad. Till skillnad ifrån Great Kings invånare förstod samtliga Ledzaher betydligt bättre vad som egentligen var i görningen här.

När Topha passerade honom steg Cogo lite åt sidan och lät honom och hans män passera utan problem. De båda utbytte blickar, det fanns både hat och enorm rädsla i Tophas ögon. Ledzahen var förödmjukad, inför sina egna män, inför alla dessa människor. Och han hade blivit det två gånger inom loppet av en minut. Men vem hatade han mest? Cogo eller Nehr? För Cogo var det i alla fall inget mysterium vem av de båda som Topha fruktade mest.

Åter igen gjorde sig Djorgos bedjan om att skona och hjälpa Ledzaherna påmind. Detta folk behövde befrias och det snarast. Cogo tänkte inte glömma det eller ignorera det. Att Topha och hans fyra elitsoldater nu lämnade ravinen var lika bra. Om de vägrade hjälpa honom att hjälpa dem var det lika bra att de höll sig undan i stället. Ironiskt nog hade de redan hjälpt honom omedvetet. Att alla nu fick bevittna Nehr skälla ut Topha på ett sådant förnedrande sätt var något av det bästa som kunde hända! Nehr avslöjade sitt rätta jag, Cogo kände t.o.m. igen den barnsliga tonen som försökte verka skrämmande. Nehr hade varit lika gnällig hemma på Jorden varje gång Cogo hade slagit honom i ytterligare ett test eller utmaning under Dodges cyborgprogram. Inte mycket verkade ha förändrats sedan sist. Nehr var förvisso äldre nu, mognare. Men det samma gällde Cogo också. Och han såg nu i Nehr det som alla nu fick bevittna. När Nehr hade uppvaktat den unga drottningen de senaste månaderna och likaså folket på Great King hade han naturligtvis aldrig uppträtt så här, aldrig tappat tålamodet, aldrig visat någon form av vrede eller aggression. Illusionen att Nehr var den perfekte gemålen till Drottning Aurora var på väg att lösas upp. Topha hade varit till stor hjälp med att avslöja bluffen. Cogo hoppades bara att Aurora själv äntligen skulle se det också.

Han hade tvingat sig själv att bita sig själv i tungan och inte säga mer. Och att inte säga det som han hade sagt med den vrede och besvikelse som han egentligen ville. Mer än allt annat, Nehr hade velat göra mer än att bara be Topha avlägsna sig efter hans förnedrande nederlag. Men i rådande stund var bästa valet behärskning. Kanske var det otåligheten som gjorde sig påmind? Han hade planerat att likvidera Topha inom de kommande dygnet i alla fall, Nehr längtade efter att få göra sig av med den storvuxne och irriterande neandertalaren. Han visste fullt ut vad Topha egentligen tänkte och tyckte om honom, hur hatet skälvde bakom bugandet och smickret. Man behövde inga övernaturliga krafter för att lägga märke till det. Ända anledningen till varför han fortfarande höll Topha vid liv var för att karln var den bäst lämpad att utföra

bröllopsceremonin samt att det var lättare att kontrollera det Ledzahiska folket och framför allt armén och flottan så länge de såg deras forne ledare vid hans sida. Men så fort Drottningen av Great King var hans och galaxenergin var under hans kontroll hade Nehr hela tiden tänkt göra sig av med Tophas personligen. Och, naturligtvis, offentligt. Statuerande exempel var alltid det bästa sättet att kuva pöbeln. När väl Aurora var hans behövdes inga fler bluffar, inga fler täckmantlar, inget mer tramsigt smicker eller falska löften.

Men detta mål var ännu inte uppnått. Ceremonin var avbruten, Aurora och makten på Great King var ännu inte hans. Cogo hade, som vanligt, kommit före honom. Nehr blängde med avsky mot den unge cyborgens medan Tophas och hans män passerade honom och fortsatte mot ravinens utgång. Medan allas uppmärksamhet var på dem vred Nehr lätt på huvudet och tryckte på en diskret knapp i hans vita rustning uppe vid hans hals. Ögonblickligen hörde han den mycket svaga signalen som gick till de Ledzaher som Nehr visste verkligen var fullt lojala till honom. Och de befann sig närmare än vad någon annan visste. Ingen kunde se dem, men Nehr visste exakt var de höll till. Han hade personligen sett till att de var här.

- ”Efter att Tophas har gått kommer ingen annan varken in eller ut från den här ravinen såvida inte jag personligen ger mitt samtycke,” befallde han i låg ton, högt nog bara så att mottagaren kunde höra honom. Vilket de gjorde.

- ”Som ni befäller, Lord Nehr,” svarade en lojal röst i andra änden. Nehr log. Ingen hade hört eller sett något. Och Cogo hade, visserligen med dålig timing, vandrat rätt in i hans fälla! Den arroganta pojkvaskern trodde att han var överlägsen när han viftade med sin Astrolans. Så naivt! Att besegra Jan Cogo med rå styrka var dömt att misslyckats, det hade Nehr lärt sig den hårda vägen. Det var betydligt bättre att använda sin intelligens. En överlägsenhet som Nehr behärskade och som Cogo knappast gjorde.

Cogo följde Tophas och hans fyra män med blicken enda tills de var nästan framme vid ravinens utgång. När han åter vände uppmärksamheten framåt mot altaret blev han nästintill glatt överraskad över att Nehr stod kvar nedanför. Han hade nästan gissat att fegisen skulle springa och gömma sig bakom Auroras kjoityg.

- ”Så du har ryggrad nog att äntligen möta mig öga mot öga, Nehr, utan dina förslavade hejdukar att gömma dig bakom?”

Faktum var att Cogo föredrog att Nehr befann sig mellan honom och Aurora i stället för intill eller bakom henne. Det värsta som kunde hända var om Nehr hade den fega fräckheten att använda sig av henne som sköld. Modigare än vad han trodde eller ej, Nehrs nuvarande position var till hans gillande.

- ”Det här kommer bli intressant..!” tillade Cogo förnöjt för sig själv och svingade Astrolansen elegant ett par varv innan han stannade i en utmanande redoposition. -

”Okej, låt oss göra upp här och nu, man mot man.”

- ”Din barnsliga snorvalp!”

Nehr fnös högt åt den yngre mannen. Han stod kvar, oberörd och allt annat än imponerad.

- ”När dagens ceremoni är avslutad kommer denna planet bli mitt nya hem,” fortsatte han. - ”Och du är inte längre välkommen här.”

- ”Ser jag ut som om jag bryr mig ett skvatt om vad du gnäller om?”

Cogo hatade att erkänna det men Nehrs förolämpning gjorde mer ont än vad han ville kännas vid. Det var underligt, varför brydde han sig om något så oviktigt? Men han fick inte låta sig distraheras. Faktum var, detta var inte första gången Nehr baktalade honom inför andra för att försöka övervinna honom. Efter alla dessa år sedan Dodges cyborgprogram hade Cogo glömt nästan allt som hade med Nehr att göra, speciellt efter att han hade besegrat honom i alla tester och utmaningar. Men det var något hos Nehr, inte bara i hans ord utan betydligt mer i hans tonläge, hur han sa saker och ting, som återväckte minnena. Dessutom fanns det betydligt mer att förlora för honom nu än under Dodges program. Om Cogo hade förlorat då och aldrig blivit utvald till att bli en cyborg hade han fått återvända till sitt liv i fattigdom och utanförskap, ett tråkigt öde men ändå ett liv han var bekant med. Idag, däremot, kunde han förlora Aurora! Hur mycket Cogo än älskade den han hade fått privilegiet att bli så var det ingenting mot hur mycket han älskade henne! Gamla minnen från Nehr var inget han önskade minnas men det var lätt att svälja i jämförelse mot vad som stod på spel. Och han hade ju besegrat Nehr förut. Han skulle göra det igen! Nehrs fåniga förolämpningar fick inte distrahera honom från hans verkliga skäl till varför han var här.

- ”Hon är den som regerar på den här världen och det är bara henne jag lyder,” fortsatte Cogo och pekade med ena änden av Astrolansen mot Aurora på ett icke hotfullt sätt. Nehrs attityd äcklade honom, vilket i sig bara bevisade ännu mer att de få men viktiga bevis de redan hade hittat mot honom och hans kollaboration med Ledzaherna måste stämma. Vem fan trodde Nehr att han var!? Glömde han att han stod i Drottningen av Great Kings närvaro!? Hon och bara hon var regenten här. Men det var ju också därför Nehr hade så förbaskat bråttom att gifta sig med henne, han eftertraktade hennes makt och befogenheter. Aldrig i helvete! Aldrig så länge Cogo fortfarande kunde dra ett andetag eller tänka en tanke!

- ”Tror du fortfarande på fullaste allvar att er fåniga fars till bröllopsceremoni kommer att bli av, Nehr? Åh, nej! Inte idag! Inte i morgon! Aldrig! Över min döda kropp!” försäkrade Cogo med hög röst så att så många som möjligt kunde höra honom. - ”Aurora står under mitt beskydd! Så länge du är i hennes närhet kommer jag att göra allt i min makt för att göra ditt liv till ett rent jävla helvete!”

- ”Cogo, snälla..!”

Hennes bedjande ton var det sista Cogo behövde höra just nu. Aurora lät inte riktigt lika upprörd som han var van vid när hon var arg, hon lät nu mer rädd än upprörd. Och hennes röst var inte lika stark heller. Men det skar ändå i hans hjärta att höra henne försvara denne karl som hade lurat henne så gruvligt och som planerade långt värre saker, både mot hennes själv som mot andra. Nej, kanske hade han inte valt de bästa orden när han just talat men att höra hennes mjuka, underbara röst tala mot honom – speciellt nu – gjorde betydligt ondare än vilken förolämpning som helst. Det fick Cogo nästan att tappa koncentrationen. Ironiskt nog fick Nehr honom att fokusera igen.

- ”Lyssna nu noga, min tuffe, lille vän. Jag vet inte var du har fått alla dessa vanföreställningar om mig ifrån. Men det är helt uppenbart att du inte har en jävla aning om vem du har att göra med.”

Cogo kunde knappt hålla tillbaka skrattet. Nehr försökte hålla någon underlig balansakt med att både fortsätta uppträda med värdighet samtidigt som han försökte matcha Cogos attityd. Den unge cyborgin flinade förnöjt över hans motståndares usla försök att verka tuff. Det var precis som hemma på Jorden för flera år sedan.

- ”Lustigt, Nehr! Verkligen gulligt,” svarade han. - ”Du kanske borde ha satsat på att bli komiker i stället för cyborg, där hade du kunnat slå mig på fingrarna.”

Nehr kramade ihop händerna till knytnävar. Han tänkte inte låta sig bli så lätt provocerad men han tänkte agera om stunden krävde det.

- ”Jag kommer att göra betydligt mer än att bara slå dig på fingrarna, Cogo, om du inte avlägsnar dig omgående! *Det* kan du lita på!”

Cogo låtsades vara förvirrad och tittade sig snabbt över axeln.

- ”Är det nu det är meningen att jag ska darra av skräck? Du borde ha sagt till när jag skulle ha börjat för jag måste ha missat det.”

Några av de små barnen närmast Cogo skrattade med honom när han gjorde narr av Nehrs varnande löfte.

- ”Du är inte önskvärd här!” röt Nehr och knöt händerna ännu hårdare. - ”Inte du, inte din pinne till vapen, inte vad du kallar beskydd. Vi är fullt kapabla att beskydda oss själva, denna värld och Hennes Majestät utan dig. Så mitt vuxna råd till dig är att du återvänder till din betydelselösa håla ute i Vintergatans avkrok och stannar där innan det går riktigt illa för dig.”

- ”I motsats från de stackars Ledzaherna så skrämmer du mig inte,” svarade Cogo. - ”Jag hjälpte Prinsessan att återställa galaxenergin. Jag ger mitt liv för att skydda hennes om jag så måste. Vad är det du bidrar med? Ni tvingar in henne i ett oönskat äktenskap som inte alls går ut på att bevara galaxenergin i balans!”

Hans sista påstående fick Nehr att rynka ögonbrynen en aning. Lyckades Cogo äntligen skrämma honom nu? Var Nehr orolig för att han visste mer än vad som var önskvärt?

- ”Jag känner fortfarande inte till allt som du planerar, Nehr,” fortsatte Cogo. - ”Men jag vet tillräckligt för att få magen att vrida sig. Och jag tänker stoppa dig innan det blir värre!”

Han hade verkat nervös en stund men nu rätade Nehr på sig och slappnade av. T.o.m. hans tidigare knutna händer hängde nu löst och ledigt igen. Med ett svagt flin skakade han på huvudet.

- ”Som jag trodde, du har inga bevis för dina löjliga påståenden,” konstaterade han självsäkert. - ”Nåja, om du vill tro på dina fantasier så är det ditt beslut. Ingen annan kommer att göra det. Kom bara ihåg, Jan Cogo, att allt som händer från och med nu är helt och hållet ditt ansvar!”

- ”Inga problem!” svarade Cogo och gjorde sig redo. Vad än Nehr kunde ha för dolda kort i rockärmen spelade det ingen roll. Han tänkte och skulle besegra allt som tonten tänkte kasta åt hans håll. Det fanns inget annat alternativ.

- ”Nej, vänta!”

Auroras mjuka stämma var bestämd och högljudd. Det fanns mer styrka hos den unga kvinnan än vad ögat kunde se. Alla tystnade. Alla riktade sin uppmärksamhet mot henne,

inkluderat Nehr som vände sig om till sin fästmö. Till Cogos enorma förtret gick Nehr tillbaka till altaret och stannade vid Auroras sida. Så länge Nehr var så nära henne kunde han inget göra, han vågade inte. Minnet av när Astroåskan en gång bara hade snuddat vid hennes arm var fortfarande en hemsk påminnelse. Även för de allra bästa anledningar fick det aldrig hända igen!

När Nehr befann sig åter vid hennes sida stirrade Aurora honom i ögonen. Hennes blick var allvarlig, men det var oklart om Nehr ens lade märke till det, än mindre förstod hennes allvar.

- "Låt mig få tala med honom," bad hon och slängde ett hastigt öga mot Cogo. Nehr skakade genast på huvudet.

- "Ers Höghet, jag avråder er starkt från att..."

- "Snälla!" avbröt hon och placerade sina händer ömt mot Nehrs bröstkorg. - "Han är min vän! Han gör mig inte illa."

Nehr föll i tystnad. Han övervägde noga alternativen. Aurora fick inte komma i Cogos direkta närhet under några omständigheter, allt kunde förloras om så skedde. Men, å andra sidan, han kunde inte neka henne heller utan att avslöja sig. Han valde att chansa. Dessutom kunde Nehr inte förneka att han var nyfiken på just hur mycket tvivel i hennes "vän" han redan hade lyckats skapa hos Aurora. Hennes känslor för Cogo var ingen hemlighet för honom. Men hennes plikt vägde tyngre än hennes fåniga förälskelse. Aurora skulle välja rätt. Nehr hade spenderat månader på att se till att hon gjorde det.

- "Som ni önskar," svarade han och bugade svagt inför henne.

Aurora steg ned ifrån altaret och tog några steg framåt. Att se henne komma emot honom gav Cogo en överväldigande känsla av glädje, av flera orsaker.

- "Äntligen..!" utbrast han för sig själv i stor lättnad och räckte fram handen till henne för att ta så han kunde föra henne i säkerhet. - "Aurora, kom till mig, fort! Ni måste härifrån. Queen Cosmos står inte långt ifrån ravinen, skynda er dit och lås in er tills jag kommer och hämtar er."

- "Nej."

Hennes nekande kom som en chock för honom. Det kändes inte bara att hon nekade hans uppmaning att ta sig i säkerhet med hans hjälp, det kändes som hon förnekade honom fullständigt. Och det skar i hjärtat.

Och det skulle bli värre.

Aurora stannade, gick inte ett steg närmare Cogo. Faktum var att hon i stället backade tillbaka flera av de steg hon nyss tagit. Hon stod rakryggad i sin eleganta brudklänning. Hennes blå ögon visade bestämdhet och även besvikelse.

- "Jag går ingenstans," förklarade hon och backade tillbaka till altaret där hon slutligen stannade. - "Jag kan inte låta dig skada min fästman."

- "Nej..!"

Cogo stirrade på henne i total chock. Hon försvarade honom!? Den där lögnaren och mördaren!? Och inte bara verbalt. Cogo såg med förfäran hur Nehr ställde sig medvetet precis bakom Aurora och hur hennes kropp blev som en perfekt sköld. Nehr flinade överlägset medan han stirrade på Cogo över Auroras axel. Bägge män förstod det

förändrade läget nu. Och värst av allt var att Aurora lät det hända! När Cogo testade att snabbt ta några steg till höger matchade Aurora hans rörelse och såg till att han inte fick någon lucka till Nehr. Hon levde upp till sina ord, hon tänkte verkligen inte ge Cogo någon möjlighet att komma åt Nehr. Hon skyddade sin fästman med sin kropp. Med sitt liv.

Desperationen, förvirringen, ilskan och framförallt rädslan förde nästan tårar till Cogos ögon men han tvingade sig att inte bryta ihop. Han försökte åter igen att finna en lucka men åter igen matchade Aurora hans rörelse. Hon kände hans rörelser, läste hans tankar, hon visste precis vad han tänkte göra och när. Den länk som hade skapats mellan dem och som hade fört dem samman på det bästa sätt arbetade nu emot dem. Med tanke på hur Nehr fortsatte att flina elakt bakom henne måste det ha varit något som han hade förutsett. Eller bara utnyttjade oavsett. Det fega aset!

- ”Nej, nej, nej, gör inte så här..!” bad Cogo allt mer desperat och han höjde Astrospjutet trots att hon stod i hans väg. Naturligtvis tänkte han inte skjuta men kanske kunde han skrämma henne tillräckligt för att vackla i sitt försvar och en liten lucka var allt han behövde för att komma åt målet som så feget gömde sig bakom henne. Och om möjligheten visade sig tänkte inte Cogo tveka en sekund.

- ”Flytta er, Prinsessa, ni blockerar min skottlinje!”

- ”Sluta, Cogo!”

Hennes blick mörknade.

- ”Jag tolererar inte att du gör så här,” fortsatte hon. - ”Jag varnade dig för att låta din svartsjuka stiga dig åt huvudet.”

Cogo flämtade till. Svartsjuka? Något betydligt starkare och viktigare hade fört honom hit än hans svartsjuka. Varför kunde hon inte se det om hon ändå kunde läsa hans tankar?

- ”Detta har ingenting med min svartsjuka att göra.”

- ”Inte!? Varför annars är du här?”

Det här var allt annat än bra. Aurora förstod fortfarande inte faran. Mellan de båda växte klyftan allt mer och mer, som om någon stal hennes tillit till honom som hon annars alltid hade haft.

- ”Jag bad dig att återvända till Jordan men istället kommer du hit och stör vårt bröllop och hotar Nehr!” fortsatte Aurora och hon kunde inte hindra sin rädsla och ilska från att få hennes röst att dallra en aning. - ”Du traskar bara rätt in hit med Astrolansen redan i din hand och du börjar strida med Ledzaherna!?”

Hon hade inte fel. Ändå var hon så blind.

- ”Bara för att de utmanade mig,” förklarade Cogo. Varför var han ens tvungen att förklara vad som alla närvarande hade sett hända? Men Aurora hade en helt annan uppfattning.

- ”Nej!” utbrast hon ilsket och höjde ett varnande finger mot Cogo. - ”Du kom hit och valde att strida för att du kan bara inte låta bli en konfrontation! Och *du* provocerade fram den!”

Cogo stod som paralyserad, helt mållös. Han kunde inte ens minnas längre när Aurora sist hade anklagat hon för någonting liknande, bara att det var länge sedan nu. Första instinkten var att protestera. Men han hejdade sig. Hade Aurora rätt? Hade han provocerat Ledzaherna?

Kanske.

Förmodligen.

Hans roll och närvaro här var onekligen inte oskyldig. Men Aurora glömde en viktig detalj i sitt argument; Ledzaherna hade valet att strida eller inte också, lika mycket som honom. De hade blivit beordrade att få honom att avlägsna sig och de hade valt att göra så med våld! Och den som hade gett dem denna order var samme fästman hon nu försvarade, med sin egen kropp! Nej, för en gång skull hade Aurora inte rätt. Cogos närvaro här kanske var provocerande i sig men han hade inte varit den förste att välja våld som utväg. Han hade hotat med det, ja, vilket också var en provokation. Men Ledzaherna hade valt att ta striden, Cogo hade enbart försvarat sig. Dessutom, hade han verkligen velat skada någon av soldaterna så hade de varit mer än lätt blåslagna just nu. Det gjorde så ont att hon inte kunde se det. Att Aurora inte kunde känna dessa tankar hos honom. Det var som om hon var helt blockerad och bara kunde se det ytliga och inte orsaken bakom. Det var inte alls likt henne. Speciellt inte efter igår natt. Det var också skrämmande att se henne så här. Var det den försvagade galaxenergin som försvagade henne också? Eller var hon förhäxad av något annat.

Cogo hann inte fundera vidare.

- ”Du gav mig ditt hedersord, Cogo..! Du lovade mig att hålla dig borta...”

Aurora kämpade för att hålla tillbaka tårarna. Hon visste inte vad hon kände mest just nu, rädsla eller ilska. Men med säkerhet kände hon stor besvikelse. Att Cogo ibland riskerade att falla tillbaka en aning mot hans mörkare förflutna var något hon alltid var beredd på, det var som ett spöke som ständigt hemsökte honom och aldrig helt släppte taget. Men han hade kommit så långt. Han hade blivit så otroligt bättre att hantera sina demoner, att inte ge efter för hans ilska och första instinkt att ta till våld. Han hade blivit lugn, samlad, han tänkte efter och utvärderade situationer i stället för att handgripligen bara kasta sig in i dem. Men vad hon hade sett nu, idag, i denna ravin, det var inte mannen hon hade blivit så stolt över de senaste två åren. Det var inte bara att han hade provocerat fram konfrontationen med de fyra elitsoldaterna, han hade brutit sitt löfte. Cogo skulle inte vara här. Han borde vara minst halvvägs tillbaka till Jorden nu. I stället stod han några meter framför henne, redo att slåss för henne trots att det inte fanns något att slåss mot, än mindre någon anledning.

Egentligen var hon kanske inte så förvånad. Aurora visste hur stark hans kärlek var till henne, speciellt nu. Förr hade Cogo försökt dölja det, nu var han som en öppen bok. Hela tiden sedan de båda hade skilts åt i morse hade hon haft den onda aningen att han skulle krascha bröllopet i alla fall, att hans svartsjuka för att hon valde en annan man tvingade honom att komma hit och bråka. Han kunde inte hjälpa det. Styrd av känslor och med våld som tillvägagångsätt, det var helt enkelt den Jan Cogo var. Han skulle aldrig förändras. Ett bra tag hade hon trott att han skulle det, att han hade det. Hon hade litat på honom att förbli bättre när han äntligen hade nått så långt. Hon hade fallit för den lögnen. Han hade inte medvetet ljugit för henne men det var en lögn likväl. Hon hade tillåtit sig själv bli förförd av den, förförd av den Cogo kunde bli. Hur hade hon kunnat undvika det? Hon älskade honom. Älskade honom av hela sitt hjärta. T.o.m. nu när han gjorde henne så oerhört besviken. Och rädd. Allt som skedde nu hände för att hon hade släppt in Cogo till sitt hjärta, att de hade spenderat natten ihop som älskande. Allt som skedde nu;

det avbrutna bröllopet, konfrontationerna, våldet och hoten, faran som hängde över dem, allt detta var hennes fel. Hon hade gett efter för sin kärlek till Cogo. Och det hade skapat ett monster!

Än så länge hade ingen dött eller blivit allvarligt skadad. Men hur länge skulle det vara? Aurora fruktade för folket runt omkring, i synnerhet barnen. Hon fruktade för Nehr, som var Cogos främsta mål. Hon fruktade för Cogo också. Om inte hon kunde stoppa honom kanske någon annan gjorde det. Eller de skulle åtminstone försöka. Antingen skulle den som försökte lyckas stoppa honom.

Eller dö under försöket.

Oavsett, detta skulle aldrig sluta väl.

Bara för att hon hade litat på att Cogo hade blivit en bättre människa.

- ”Jag trodde verkligen att du hade förändrats, att du äntligen hade lärt dig vad dina våldsamheter kan få för konsekvenser.”

- ”Det vet du att jag har.”

Varför trodde hon honom inte? Skrämdde han henne verkligen såpass mycket? Cogo försökte slappna av i sin hållning och sänkte Astrolansen ännu mer.

- ”Ja, jag bröt mitt löfte till er att åka hem,” erkände han. - ”Förlåt mig. Men mycket har hänt sedan sist vi talades vid.”

Aurora flämtade till i misstro.

- ”Mycket? På bara några timmar?”

- ”Betydligt mycket mer än vad ni kan ana!”

Cogo ville inte vara hård mot henne. Men sanningen måste fram. Om hon bara använde sina krafter skulle hon lätt förstå varför han var här.

- ”Jag skulle aldrig bryta mitt hedersord, speciellt inte gentemot er, utan anledning!”

fortsatte han. - ”Prinsessa, jag kom hit för att prata, inte börja bråka. Men för att kunna rädda dig är en konfrontation omöjlig att undvika.”

Hans röst mjuknade en aning. Alla runt omkring som stod nära nog kunde höra honom.

Cogo brydde sig inte längre. Om folket kunde misstänka hans sanna känslor till deras drottning så var det bara en välsignelse. Då skulle de alla förstå att han var endast här för att skydda henne.

- ”Aurora, du känner mig bättre än någon annan, du vet att om jag fortfarande var den jag var när vi först träffades på Månen hade Ledzaherna redan varit döda!”

Han tog ett djupt andetag innan han fortsatte.

- ”Men i stället för en massaker är jag villig att resonera.”

- ”Vilken hjälte!”

Nehr, som fortfarande stod skymd bakom den unga drottningen lutade sig nära hennes öra.

- ”Hans ord låter väldigt mycket som ett hot enligt min åsikt, Ers Höghet. Eller ett dåligt skämt som ingen skrattar åt.”

Cogo greppade Astrospjutet ännu hårdare i hans hand. Nu verkade Nehr inte ens dölja att han manipulerade Aurora.

- ”Jag bryr mig inte om din åsikt, fega mördare!” svarade Cogo högljutt och tvingade sig själv ifrån att inte bara rusa fram och agera. Men han vågade inte när Aurora stod precis framför Nehr. I stället blängde han på Ledzahernas människoliknande ledare när han kunde få ögonkontakt de gånger då Nehr inte försökte dölja sig bakom Aurora.
- ”Jag talar med min Drottning. Till dig har jag inget mer att säga!” avslutade han.

Att se och höra så mycket hat från Cogo var så skrämmande. Och sårande. Och framförallt, farligt.

- ”Jag säger det till dig igen; du måste ge dig av!” bad Aurora.
- ”Jag lämnar inte er ensam med honom, Prinsessa! Ni kan inte beordra mig att gå!”
Det sista han ville var att trotsa henne. Normalt var Prinsessan vis och den godaste varelse Cogo någonsin hade stött på. Men inget var längre normalt. Aurora agerade som om något eller någon annan tänkte och agerade åt henne. Inte undra på att galaxenergin inte var som den skulle! Vilket måste naturligtvis vara exakt vad Nehr önskade, så han kunde smyga in och, med Ledzahernas kuvade hjälp, slå till och ta makten. Just därför var Cogo tvungen att trotsa henne. För att han älskade henne. Och för att han älskade och kämpade för samma sak som Aurora gjorde. Om det bara fanns något sätt att få henne att åter förstå det.

Hans trotsighet fick den enda reaktion som var förväntad. Ändå visste Aurora att enda sättet att stoppa en överhängande katastrof var att försöka resonera med honom.

- ”Cogo, lyssna på mig!” befalldes hon så lugnt hon kunde, även om hennes rädsla avslöjade sig i hennes röst. - ”Du är upprörd och oberäknelig just nu. Just därför kan jag inte lita på dig. Du måste ge dig av innan du går för långt.”

Cogo svarade inte. Han rörde inte en muskel. Vägrade lyda henne. Vägrade lyssna. Allt han gjorde var att trotsigt stå kvar med Astrosputet redo och stirra tillbaka på henne. Slutligen fick hans vägran t.o.m. den annars så lugna Aurora att explodera i ilska.

- ”För guds skull, Cogo, tänk åtminstone på barnen här inne!”

- ”Det är barnen jag tänker på!”

Hans oväntade svar fick henne att flämta till. Framförallt för att plötsligt kände Aurora igen mannen hon älskade igen. Cogo skulle göra vad som helst för att skydda ett barn. Genast bekräftade han också det som hon visste var sant när han fortsatte att förklara sig.

- ”Jag försöker beskydda dem! Och alla andra både inne och utanför den här ravinen, inkluderat Ledzaherna. Och framförallt er!”

Cogo drog ett djupt andetag och skakade på huvudet. Frustrationen höll på att driva honom till vansinne. Men han var tvungen att försöka se situationen från hennes perspektiv. Och om hon verkligen var under Nehrs influens var det inte underligt att hon inte lyssnade som hon annars alltid gjorde.

- ”Jag är ledsen om jag skrämmer er men efter den här morgonen jag redan haft tar jag inga risker längre,” fortsatte han. - ”Jag lovar att förklara allting för er men vi har inte tid för det nu. Er säkerhet kommer alltid före allt annat.”

Cogo sträckte ut en hand till henne.

- ”Snälla Prinsessa, kom med mig. Ju fortare jag kan föra er och ert folk bort härifrån desto bättre. Ni är alla i fara!”

Många runt omkring honom hörde Cogos varning. Och började ta den allt mer på allvar. Cyborgerna i rödvit rustning hade inte visat någon medborgare på Great King minsta hotfullhet, kanske han talade sanning? De flesta hade redan börjat att sakta ta sig mot utgången av ravinen, bara för att inse att de inte kunde ta sig ut. Stora Ledzahiska soldater med spjut hindrade dem alla för att ta sig vidare. De få som försökte föstes tillbaka in i ravinen, inte enbart så harmlöst. Ingen panik utbröt än men allt fler förbryllade ögon stirrade mot deras drottning. Om de vågade ha tillförlit till Cogo varför hade hon inte längre det? Varför trodde hon honom inte? Var hans varning falsk?

Aurora ville tro honom. Men hon kunde inte. Hur kunde det vara sant? Nehr var här för att hjälpa dem. Det fanns inget rim eller reson i vad Cogo sa. Förutom att hans uppdiktade ord gav honom den bästa anledning att återvända hit och få vara en hjälte åter igen. Han såg Nehr som en rival om hennes hjärta nu och han hade funnit sin ursäkt. Hon älskade honom och respekterade alltid hans hjältemod men inget av det ursäktade hans intrång på hennes bröllop. Det fanns ingen fara här, förutom den Cogo själv förde med sig. Varför hade han åter igen förlorat denna insikt? Hur kunde Cogo, som bar på så mycket kärlek, hata så mycket?

- ”Det är bara vad du tror,” svarade Aurora. - ”Du kan inte hitta på dessa ursäkter bara för att få din vilja fram! Du skrämmer bara upp allihop, gör allting värre! Du måste sluta ljuga för dig själv.”

- ”*Han* är lögnaren, Aurora!” insisterade Cogo och pekade med Astrospjutet mot Nehr som fortfarande stod strategiskt bakom henne. - ”Det här handlar inte alls om vad jag vill, det handlar om vad han är ute efter!”

Trots avståndet mellan dem tittade Cogo henne rakt i ögonen. Hans röst blev allt mer känslös ju längre han talade.

- ”Förstår ni inte vad han gör med er? Han försöker vända er emot mig. Prinsessa, du är starkare och visare än så, låt honom inte påverka er.”

Cogo skakade på huvudet. Han insåg att vad han sa, vad han berättade, lät helt vansinnigt. Nehr hade lagt upp en perfekt fasad inför Aurora och alla dessa människor under en lång tid. Men enda sättet att spräcka denna lögn var att tala sanning, oavsett hur otrolig den lät.

- ”Jag har inte förlorat förståndet; han var den som dödade Arcie! Jag har insett det nu. Och kanske planerar han att döda er också.”

Men han hade förlorat förståndet, konstaterade Aurora med stor smärta. Vad annars kunde förklara hans hemska anklagelser? Nehr var ingen mördare, han var här för att skydda dem alla, att hjälpa henne att återställa balansen i galaxenergin. Att Cogo t.o.m. gick så långt nu som att försöka koppla samman dagens händelser med hans mest fruktansvärda trauma från barndomen bara visade hur illa det var med hans sinne. Hur kunde hans enorma kärlek förvandlas så snabbt till sådan destruktiv svartsjuka? Att han t.o.m. utnyttjade förlusten av hans barndomsvän och mystiken bakom hennes död till att berättiga hans handlingar idag? Aurora kände att Cogo fullt trodde på vad han sa. Men ingen lögn blev sann bara för att man förvrängde den till att bli vad man än ville att den skulle bli. Det här måste sluta. Nu!

- ”Om du skadar Nehr, Cogo, kommer jag aldrig att förlåta dig!” deklarerade Aurora med bestämdhet. - ”Aldrig!”

Hennes ord verkade dra förmågan att andas ur honom. Kanske talade Aurora sanning, kanske inte. Spelade ingen roll. Hennes budskap hade gått fram. Cogos budskap, däremot, behövde fortfarande höras.

- ”Nåväl,” muttrade han. Cogo sänkte blicken och höll Astrospjutet nu med bägge händer framför sig i lodrät position. Han sänkte garden, men inte helt. Han nickade insiktsfullt och höjde sedan blicken till henne på nytt.

- ”Det är bättre att ni hatar mig och förvisar mig på livstid än att hela galaxen faller in i det mörker som han för med sig.”

Aurora flämtade till. Hans ord både förvirrade henne och överväldigade henne. Vad exakt var det han menade? Var han på högsta allvar villig att för alltid bli förvisad bara för att komma åt Nehr? Var Cogo fullt redo att för resten av hans liv leva med att han hade väckt hennes vrede som denna gång aldrig skulle dras tillbaka? Varför? Var han inte här bara för att skrämma Nehr på flykten så att han inte skulle gifta sig med henne? Handlade inte detta bara om svartsjuka? Var det verkligen något mer? Något betydligt viktigare och större?

Cogo såg hennes förvirring. Det betydde att han äntligen lyckades nå fram till henne på något sätt. Självklart fruktade han Prinsessans vrede, det sista han ville var att bli förvisad från henne på livstid. Det skulle på sikt döda honom. Döda hans själ och kvar skulle endast ett skal som en gång var den mäktigaste cyborgens någonsin finnas kvar, till ingen nytta. Men Cogo menade vart enda ord han sa. Aurora liv och hennes uppgift var långt viktigare än hans eget liv och lycka. Om det betydde att han räddade henne, att hon var trygg och kunde utföra sitt viktiga uppdrag, då var hennes vrede ett pris han var villig att betala. Hans egna önskningar var obetydliga när miljarder och åter miljarder liv; människor, djur och växter, hängde på denna tunna tråd. Cogo visste att hans egen lycka aldrig kunde bli sann lycka om bara han själv var trygg.

- ”Aurora, jag skulle aldrig göra dig ledsen så här om jag inte hade varit helt säker,” fortsatte han. - ”Nehr lurar dig och utnyttjar din godhet. Han är inte alls här för att hjälpa dig. Bara under de få timmar sedan jag lämnade er i morse har jag fått veta mer än vad jag hade önskat.

Han höjde ett finger och pekade mot himlen, mot bevisen han redan hade.

- ”Det finns verkligen en hemlig bas här, på en av månarna ovanför. Därifrån har de kontrollerat och manipulerat all kommunikation i hela systemet i nästan ett helt års tid. Alla era samtal med Doktor Kitty var falska, skapade på Nehrs order för att manipulera er.”

Aurora häpnade.

- ”Va?”

Att Cogo nämnde Doktor Kitty förvånade henne. Det gav genast mer vikt till hans ord.

- ”Jag har pratat med Kitty och Professor Dodge för bara några timmar sedan på en säker och äkta linje, de kan båda två bekräfta det jag säger,” intygade Cogo. - ”Likaså kan Haka och Djorgo också, så fort de kommer hit.”

Auroras blå ögon vidgades.

- ”Haka och Djorgo!?” utbrast hon. - ”Var är dem, Cogo?”

Hon hade nästan glömt bort hennes två andra cyborgvänner med tanke på allt annat som hände. Exalterat tog hon ett steg framåt, bara för att bli stoppad av Nehr bakifrån. Hans hand på hennes axel var hård och bestämd. Han drog henne tillbaka igen.

- ”Försiktigt, Ers Höghet!” varnade han. - ”Cogo spelar på era känslor. Fall inte för hans simpla trick!”

Men Aurora hörde knappt vad Nehr väste i hennes öra. Allt hennes fokus låg nu på vad mer Cogo hade att berätta.

- ”Haka och Djorgo är på väg hit, Prinsessa. De bad mig att åka i förväg för att föra er i säkerhet under tiden. Jag har precis befriat dem från den där basen som Nehr påstår inte finns. De blev båda, speciellt Haka, misshandlade och fängslade för att de började snoka reda på sanningen.”

Många runt omkring flämtade till men ingen lika högt eller förfärat som Aurora själv.

- ”Vad säger du!?” utbrast hon. Att få höra att hennes vänner var i fara, t.o.m. blev misshandlade och fängslade mot sin vilja var det sista hon hade räknat med att få höra denna dag.

- ”Den Ledzahiska flottans närvaro ovanför våra huvuden står redo för en invasion! Ingenting annat,” fortsatte Cogo, överlycklig över att han äntligen verkade få henne att lyssna. - ”Inte enbart av Great King utan framförallt av resten av galaxen. Nehr har förslavat Ledzaherna under många år, de vågar inget annat än att lyda honom. Ni såg själv hur respektlöst han nyss tilltalade Lord Topha. Det är bara toppen av isberget.”

Aurora sänkte blicken ett ögonblick. Allt som Cogo berättade verkade otroligt, som en fruktansvärd fantasi. Ändå lät hans ord logiska och Cogo själv var totalt obeveklig.

Kunde det verkligen vara sant?

Hon darrade när hon vände sig om och såg sin fästman i ögonen. Skulle han bekräfta Cogos anklagelser? Eller skulle han förneka dem? Hon ville ha sanningen. Ändå fruktande hon den. Vad än sanningen, eller lögnerna var, skulle hon inte gilla något av det.

- ”Nehr..?”

Den stilige mannen klädd i vitt mötte hennes upprörda blick och allvarliga fråga med en oväntat samlad uppsyn. Nehr verkade inte direkt påverkad, ändå anade Aurora en irritation hos honom. Om det var för att han var avslöjad eller för att han var tvingad att försvara sin oskuld var ännu oklart.

Nehr mötte hennes frågande blick. Oron i hennes ljusblå ögon berörde honom inte. Men han visste att han var tvungen att svara henne. Han drog ett djupt andetag.

- ”Det gör mig ont att säga det till er, Ers Höghet, men jag är rädd för att er vän här har blivit fullkomligt galen.”

Nehr höjde blicken mot Cogo.

- ”Det är en fascinerande historia han har dikterat ihop men den kunde inte vara mer falsk,” fortsatte han och mötte Auroras ännu mer frågande blick på nytt. - ”Det är tragiskt att han åter igen gör er ledsen med sådana hemska lögner, speciellt idag av alla dagar.”

Nehr sträckte sig efter Auroras hand, för att visa sin omtanke. Men för första gången sedan deras första möte för snart nästan ett år sedan drog Aurora undan handen från honom. Nehrs ord hade gjort henne arg.

- ”Cogo är ingen lögnare!” deklarerade hon bestämt och högt. - ”Han har kanske undanhållit delar av sanningen ibland, av goda orsaker, men han har aldrig ljugit för mig förut. Varför skulle han ha en anledning nu?”

Nehr kunde knappt hålla tillbaka skrattet.

- ”Förlåt mig, kära du, men att undanhålla delar av sanningen *är* att ljuga,” rättade han med ett leende på läpparna. - ”Och han har en glasklar anledning att ljuga för er, min Drottning, ni nämnde det själv för bara en stund sedan; svartsjuka!”

Den här gången sträckte sig Nehr efter henne med bägge händer och tog tag om hennes armar, och han vägrade låta henne sig slita sig undan en andra gång. Aurora kände det tydliga obehaget av hans beröring, hon hade aldrig känt sig så här obekvämt av att Nehr rörde vid hennes som han gjorde nu. Men hon stretade inte emot. Det var som om hon inte kunde.

- ”Cogos åtrå till er är, om ni ursäktar min rättframhet, vida känd. Eller åtminstone totalt uppenbar.”

Nehrs tonläge när han talade var cyniskt, nedlåtande. Och han gjorde inget för att dölja det. Vilket var med avsikt. Cogo bet ihop tänderna. Att han gjorde narr av honom var en sak. Men det gjordes på Auroras bekostnad också. Och det tålde han inte!

- ”Oavsett, han respekterar inte ert val att ingå äktenskap med mig,” fortsatte Nehr, fortfarande i samma nedlåtande ton. - ”Och han respekterar sannerligen inte er plikt gentemot Vintergatan och galaxenergin.”

Cogo tvingade sig själv med all sin kraft att stå kvar där han stod nu.

- ”Din jävla...! Och du påstår att jag hallucinerar!?”

Nehr slängde den unge cyborgen och hans ilska bara en kort blick innan han åter fokuserade på Aurora.

- ”Jag är övertygad om att Cogo själv på fullaste allvar tror på allt som han säger, att det har gått så långt att han inte längre kan skilja på fantasi och verklighet.”

Aurora ville inte tro honom. Men hon kunde inte förneka att vad Nehr sa inte var totalt omöjligt. Cogo var onekligen instabil. Den stora frågan var varför. Hon fann det svårt att tänka, Nehrs allt mer obehagliga grepp om hennes armar överskuggade allt annat.

- ”Men jag försäkrar er, Ers Majestät, det finns ingen hemlig bas på någon måne i närheten och mina Ledzaher skulle aldrig skada eller fångsla era vänner, förutom möjligtvis i självförsvar.”

Plötsligt lättade greppet om hennes armar. Varför Nehr släppte taget om henne visste Aurora inte, men när han gjorde det var det som om hon kunde andas igen.

- ”Flottans närvaro är en hederseskort under vårt bröllop, som jag redan har berättat för er,” fortsatte Nehr, nu i betydligt vänligare, om ett något ansträngd ton. - ”Detta är en stor dag för det Ledzahiska folket, traditioner är oerhört viktiga för dem. När deras ledare gifter sig följer flottan alltid med. De valde mig till sin ledare för att jag regerar med bestämdhet, tydlighet och rättvisa, som jag också redan har förklarat för er.”

Ett underligt leende uppenbarade sig plötsligt i Nehrs ansikte, som om han verkade generad och erkände det. Han nickade och mötte Auroras blick.

- ”Och om jag var hård mot Tophä alldeles nyss, vilket jag självklart erkänner att jag var, så är det för att han är en mycket stolt man och jag var tvungen att beordra iväg honom så fort som möjligt så att han inte skulle utsättas för mer fara från er vän här. Jag ville bara skydda Tophä.”

- ”Vilket jävla skitsnack!”

Cogos anklagelse avbröt Nehrs redogörelse som en kniv som skär genom varmt smör.

- ”Som om inte vi alla hörde föraktet i din röst när du beordrade Tophä att försvinna!” De flesta av invånarna som stod närmast runt omkring Cogo stirrade instämmande mot Nehr, några t.o.m. nickade. De hade hört det samma, dragit samma slutsats. Många av dem var chockade. Detta var inte alls den perfekta bild av deras drottningens blivande gemål som de hade blivit matade med i flera månader.

- ”Jag ska låta dig äta upp alla dina lögner så fort mina vänner kommer hit!” fortsatte Cogo, som lovade sig själv dyrt och heligt att hålla det löftet. För en gång skull var det ett lätt löfte.

Irriterad av avbrottet vände Nehr blicken till den unga drottningen på nytt.

- ”Vilka bevis Cogo än tror att han har hittat så har han missförstått alltihop,” hävdade han.

Bevis.

Det var den saknade biten av pusslet. Ja, det som Cogo hävdade lät motsägelsefullt jämförelsevis till den lögn som Nehr hade matat alla med men när bevisen anlände skulle sanningen träda fram. Han började faktiskt oroa sig lite för sina två cyborgvänner. Varför dröjde Haka och Djorgo så? Starcrow var visserligen överlägset snabbare än deras skepp men åtminstone Djorgo var inte någon som drog benen efter sig. Var höll de båda hus? Hade den Ledzahiska flottan överrumplat dem? Inget hade hörts eller synts från himlen ovanför så någon strid borde inte ha ägt rum. Men det var omöjligt att vara säker. Var hans vänner på nytt fångar? Eller värre!? Auroras säkerhet kom alltid tveklöst först men Cogo började nästan ångra att han hade lämnat Haka och Djorgo att ta sig hit på egen hand. Han erkände tyst för sig själv att han behövde dem vid sin sida nu. Deras hjälp var väl välkommen. Av oförklarlig anledning kunde han inte nå fram till Prinsessan, hon vägrade lyssna, mycket tack vare Nehrs påverkan på henne utan tvekan. Utan bevisen som Djorgo bar i Kalkylatorn och hans och Hakas vittnesmål som Ledzahernas fångar skulle de aldrig bryta dödläget.

Varför dröjde dem?

Hur skulle han vinna tid tills de anlände?

- ”Aurora, om du inte kan tro på mitt ord så tro på Haka och Djorgo! Tro på Doktor Kitty!” föreslog Cogo. - ”Kommunikationen är inte längre manipulerad. Bara kontakta henne och tala med henne själv!”

Vid nämmandet av Kitty fick Cogo åter Auroras uppmärksamhet. Men hörde hon honom? Om han bara hade vetat det han visste nu redan igår kväll! Hade allt varit annorlunda då?

- ”Kitty har inte gett sitt samtycke om att ni ska gifta er med den här lögnaren, hon hade aldrig ens hört talas om ert bröllop! Det var ju därför hon skickade hit mig i första taget, för att ta reda på vad som händer här på Great King och med galaxenergin. Och jag visste ju inte att du skulle gifta dig när jag anlände, minns du?”

Cogo såg tydligt konflikten i Auroras ögon, t.o.m. från det här avståndet. Hon lyssnade nu. Hon mindes vad de delade, mindes hur och varför han hade återvänt till hennes liv, hon mindes vad som hade sagts mellan dem igår kväll och i morse. Det var så mycket rädsla och förvirring i hennes annars så vackra ansikte. Han hatade att göra henne ledsen men hon måste höra sanningen.

- ”Tror du verkligen att Kitty skulle ha skickat mig utan att informera mig om dina bröllopsplaner om hon själv hade vetat?” frågade Cogo. Han förväntade sig inget svar. Snarare att hon själv ställde sig frågan och drog sin egen slutsats. Aurora kunde vara envis. Och just nu kraftigt vilseledd. Men hon var inte enfaldig. Cogo hoppades bara att det inte var försent.

Aurora skakade. Inte för att hon hade drabbats av plötslig frossa, hon snarare svettades. Hennes hjärta slog så fort att det var omöjligt att räkna slagen. Vad Cogo nu berättade var sanningen. Det måste det vara. Hon kände det från honom. Men hur kunde det vara sant? Och hur hade hon själv ha kunnat ha så fel? Aurora var inte den som envist förnekade att hon hade fel, att hon hade gjort ett misstag, om så hade skett. Hon trodde på ärlighet i alla lägen, det var så hon hade blivit uppfostrad av både hennes föräldrar och av Doktor Kitty. Men att erkänna hennes misstag nu kändes inte rätt. Skammen och förnedringen kunde hon tåla. Konsekvenserna av hennes misstag var betydligt allvarligare. Och, oavsett hur rätt Cogo kanske hade, hur sanna vart enda ett av hans ord kanske var, så var det en viktig detalj över alla andra som inte matchade denna sanning. Obalansen i galaxenergin. Det var enbart pga. detta oerhörda problem som hon nu stod klädd i vitt vid ett altare redo att gifta sig med en man hon inte älskade. Att återställa galaxenergin gick bortom all hennes lycka, t.o.m. välmående. Och Lord Nehr, oavsett avsikter, hade hjälpt henne! Galaxenergin var inte helt återställd men Nehrs förmågor, i kombination med hennes egna, hade avsevärt förbättrat situationen. Det var därför som Nehr hade erbjudit sin fortsatta hjälp men pga. politiska restriktioner kunde han bara fortsätta att hjälpa henne som hennes make. Enbart därför hade Aurora tackat ja till hans frieri. Om hon avvisade sin fästman nu avvisade hon samtidigt hans hjälp att återställa galaxenergin. Hon skulle avvisa allt hopp för hela Vintergatan! Även om hennes liv hängde på den sköraste tråd, Aurora skulle aldrig avvisa deras sista hopp för de oräkneliga miljarder livsformer som fanns i deras galax.

- ”Nej..!” mumlade hon med darrande röst. Aurora sänkte blicken och skakade på huvudet. Hon ville skrika i protest så högt hon bara kunde. Hon ville falla ner på knä och bara gråta. Hon var mentalt utmattad. Det hade hon varit enda sedan Cogo, Haka och Djorgo hade gett sig av hemåt förra året. Hon hade inte gjort annat än kämpat sedan hon hade lämnat Jorden för att ta sig den långa och livsfarliga resan till Great King och inta sin nya roll som dess nya Drottning och medium att hantera galaxenergin. Hennes nya roll som drottning, ännu mer som medium, hade inte precis blivit som hon hade föreställt sig. Trots att hon hade kommit fram och att galaxenergin hade återställts till sin fulla styrka så hade något ändå gått så hemskt fel. Och felet var henne själv. Hennes mediala

krafter var de samma, hon utförde sina uppgifter in i minsta detalj utan avvikelse. Ändå hade galaxenergin kommit ur balans, inte försvagad som den hade varit förra gången. Nu fluktuerade den på ett oförklarligt och nyckfullt sätt som hon inte kunde tyda, än mindre kontrollera. Det var nästan som om hennes krafter var helt verkningslösa. Kontakten med galaxenergin fanns där men det var betydligt svårare att nå till den, och för den att nå henne. Bara Nehr och hans kombinerade mediala kraft i kombination med hennes hade hjälpt. Inte hela vägen till en acceptabel, stabil nivå men det hade ändå varit en förbättring. Utan Nehr var de alla förlorade. Värld efter värld skulle förfalla och gå under, precis som förra gången. Förutom att det var inte riktigt som förra gången. Förra gången drabbades galaxen av våld och förgörelse eftersom det inte fanns något medium på plats på Great King. Nu fanns det ett medium på plats men det hjälpte ändå inte. Initialt hade det hjälpt men något hade förändrats. Och nu gick inget att förutse.

Aurora var så trött. Så trött. Egentligen borde hon vara full av energi när hon befann sig i det absoluta centrumet av galaxen, i hjärtat av galaxenergin. Men istället var hon i det närmaste utmattad. Och hon skämdes för att hon inte längre kunde utföra sin uppgift. Mest av allt var hon rädd. Om hon hade haft möjlighet att ge upp hade hon redan gjort det. Men hon var Drottning av Great King, hon kunde inte kasta in handduken, hon hade inte den lyxen. Hon kunde inte öppet visa sin rädsla. Hon måste förbli en ledare och vägledare. Men hur skulle hon åstadkomma det nu? På egen hand? Hon var otillräcklig. Hon hade gjort allt hon kunde, det räckte ändå inte. Bara när Nehr hade anlänt och erbjudit sin hjälp hade ett positivt resultat visat sig. Det fanns åter hopp. Men nu envisades Cogo med att hon var förd bakom ljuset, att hon blev lurad och manipulerad och att Nehr bar skulden. Att hennes fästman var allt annat än en god man. Och att Kitty aldrig hade vetat om något av det som nu hade varit på väg att ske. Aurora mindes tillbaka på alla dessa videosamtal med Doktor Kitty som hon hade haft de senaste månaderna, där hon tydligt hade förklarat situationen här på Great King och hur otillräcklig hon hade blivit och att Nehr hade visat sig vara den enda lösningen. Aurora mindes hur Doktor Kitty, kvinnan som hade adopterat och uppfostrat henne sedan hennes föräldrar hade mördats på Månen, upprepade gånger hade övertygat henne om att hon skulle gifta sig med Lord Nehr. Att det var för allas bästa. Aurora hade först tyckt att Kittys insisterande hade verkat underligt, nästan överkligt. Men efter ett tag hade Kittys logik, som alltid, övertygat henne. Precis som den hade gjort när hon hade valt att resa till Great King i första taget. Det var Auroras öde och plikt att vara här. Kitty hade övertygat henne om det hemma på Jorden och hon hade övertygat henne om att hon nu måste gifta sig med Nehr för att rädda galaxen.

Men nu var inte Aurora lika övertygad längre. Innan Cogo hade anlänt hade hon inte sett situationen utanför hennes egna desperata synvinkel. Han hade rätt. Varför skulle Kitty skicka honom hela vägen tillbaka hit ifrån Jorden för att ta reda på vad som hände här när hon och Kitty hade haft regelbundna videosamtal om just detta i flera månaders tid? Cogo hade varit helt ovetande om hennes vigsel. Varför skulle Kitty undanhålla sådan vital information från honom? Även om det skulle krossa hans hjärta, Kitty hade aldrig gjort honom så illa.
Men ändå...

Faktumet kvarstod oavsett hur rätt Cogo kanske hade i sina påståenden. Galaxenergin var instabil och hon kunde inte hantera den på egen hand längre. Och från detta faktum var situationen fortfarande mycket svart och vit i Auroras ögon. Lögnen, vad den än handlade om eller var för något, var fortfarande det enda som erbjöd hoppet som hon så desperat sökte.

- ”Detta kan inte vara möjligt...”

Hennes tvivlande blick vandrade från Nehr strax bakom henne till Cogo en bit bort framför henne, och tillbaka till Nehr igen.

- ”Det kan inte vara så!”

Nehrs blick, hela hans uppsyn, visade utan ord att han instämde med henne. Ljög han för henne fortfarande, i denna stund? Eller var alltihop bara ett stort misstag? Det spelade faktiskt ingen roll. Faktumet kvarstod. Hon var verkningslös som Great Kings medium. Om Nehr var en lögnare eller inte ändrade inte detta faktum. Han, och endast han, kunde hjälpa henne med hennes viktiga uppgift.

Aurora vände blicken åter till mannen hon älskade.

- ”Cogo, jag behöver honom!”

- ”Nej, det gör du *inte!*”

Cogo hörde hennes rädsla och desperation i hennes röst. Nehr hade verkligen varit skicklig, det var han tvungen att erkänna. Att övertyga Aurora så starkt att tro på hans förbannade lögn, vad den nu än bestod av, kunde bara ha lyckats av någon med stor skicklighet i att manipulera. Nehr hade på något sätt spelat på Auroras osäkerhet, hennes rädsla, hennes plikt, och vänt alltihop emot henne, fått henne att tro att hon själv var otillräcklig. Exakt hur visste han inte. Men Aurora trodde stenhårt på lögnen, inte undra på att hon nu hade så svårt att höra sanningen. Cogo hade önskat att han förstod mer exakt vad det handlade om. Galaxenergin, uppenbarligen, men inte vad Nehr hade lovat henne. Att han skulle hjälpa henne på något sätt, men exakt hur var en viktig detalj Cogo fortfarande inte kände till. Därför var det också svårt nu att argumentera emot lögnen, trots att sanningen stirrade alla i vitögat. Men han vägrade att ge upp. Han skulle aldrig ge upp.

- ”Han vill ta galaxenergin från er, inte hjälpa er återställa den! Er frälsare är en bluff!”

Cogo hade inga bevis för sitt påstående men varför annars var Nehr här? Vad annars hade han att vinna på att gifta sig med Aurora? Dessutom, det var knappast första gången någon med ont uppsåt ville stjäla Prinsessans krafter, antingen direkt från henne eller att använda henne som sitt personliga verktyg för egen makt. Hans anklagelse var inte långsökt. Det hade hänt flera gånger förr och nu höll det på att hända igen, med större konsekvenser än tidigare.

- ”Nehr har agerat bakom er rygg enda sedan han första gången anlände hit, fortsatte Cogo. - ”Att isolera er och övertyga er om hur mycket ni behöver honom var hans bästa trick, även om kanske inte det smartaste nu när det korthuset faller samman.”

Han stirrade rakt mot Nehr nu, som fortfarande försökte dölja sig bakom Aurora. Det, samt allt som Cogo nu spekulerade om, stämde in på den Nehr han kände igen ifrån Dodges uttagningar hemma på Jorden. Nehr tog gärna genvägar om han kunde, t.o.m. fuskade och ljög. Och han var en ynkrygg, nu precis som då.

- ”Det är så mycket ni inte vet om honom, vem han egentligen är och vad han egentligen tänker göra.”

Om blickar verkligen kunde döda hade Nehr stirrat ihjäl Cogo i denna stund. De mörkblåa ögonen var så fulla av hat och avsky. Men det fick Cogo att bara hånle tillbaka mot sin motståndare. Nehrs reaktion bara bevisade hans ståndpunkt. Och Nehr verkade nu också orolig för att Cogo skulle avslöja för mycket, speciellt om deras gemensamma förflutna. Nehrs sanna identitet skulle förstöra trovärdigheten i hans fabricerade lögn ytterligare. Aurora tvivlade på Nehr nu, det hade hon inte gjort tidigare. Förr eller senare skulle hon se honom för vem han egentligen var. Cogo hade också lagt märke till nu att hon inte tyckte om när hennes fästman rörde vid henne. Hon försökte dölja det men lyckades inte längre, hon tyckte inte om det. Normalt hade Aurora inga problem med fysisk kontakt till någon hon tyckte om, även om det var en total främling hon precis träffat. En välmenad hand på axeln var inget hon ryggade för, men när Nehr nu upprepade gånger tog i henne på detta sätt var hennes kroppsspråk ansträngt, krystat. Det gjorde Cogo så arg att se det aset kladda på henne! Ja, hans svartsjuka hatade Nehrs händer på Aurora men det började nu bli allt mer tydligt att hon inte tyckte om när Nehr rörde vid henne heller. Och det gjorde det ännu mer oacceptabelt! En riktig karl tvingade sig aldrig på en kvinna! En riktig man respekterade hennes heder, hennes känslor. Det var tydligt att Nehr inte visade Aurora något av detta. Så hur kunde några av hans avsikter någonsin vara goda? Det här äktenskapet var dömt att misslyckas innan det ens hade börjat, och Cogo hade inte behövt avbryta ceremonin för att åstadkomma detta faktum. Om bara den förbannade ynkryggen kunde sluta gömma sig bakom Aurora!

Cogo kunde inte krama Astrolansen hårdare i sin hand. Det hela hade nu dragit rejält ut på tiden. Haka och Djorgo hade fortfarande inte anlänt. Och Aurora ville fortfarande inte låta honom eskortera henne iväg härifrån till säkerhet. Hon hörde honom men lyssnade fortfarande inte. Frustrationen började nu bli honom övermäktig, det sista av Cogos tålmod sinade. Någon måste bryta dödläget och agera. Men vem? Och hur? Om han själv var den som agerade först skulle han bli anklagad för att vara en våldsam uppvigglare, men ha kontroll över situationen. Men om han agerade sist kunde det vara för sent och han skulle ha nästan till ingen kontroll alls. Det första alternativet verkade allt mer lockande för varje passerande sekund. Han måste göra något och han måste göra det nu. Det var vad instinkten sa honom. Likaså hans hjärta. Men var det också det smartaste att göra?

Aurora tittade mot honom med bedjande ögon. Med stor sorg kunde Cogo konstatera att hon fortfarande inte ville ta till sig sanningen. Hon vägrade fortfarande att komma till honom. Det fanns bara ett val kvar för honom att ta.

- ”Det måste vara ett misstag,” envisades hon och skakade på huvudet.

- ”Misstaget var att jag var dum nog att lämna dig ensam i hans klor!” svarade Cogo bryskt. Han kunde inte längre hålla tillbaka sin ilska, inte ens mot henne. Situationen var för farlig, han kunde inte bara stå kvar passivt längre.

- ”Han är för farlig för att tillåtas springa lös, att vara i närheten av dig. Påverka dig! Inte mer..!”

Aurora befann sig under Nehrs inflytande. På något sätt kontrollerade han henne, gjorde sig själv ovärderlig för henne. Det måste sluta! Innan hon blev skadad, eller värre! Det fanns inget mer utrymme för diplomati.

Utan ytterligare tvekan höjde Cogo Astrospjutet till midjehöjd, svingade snabbt runt det två varv, och slutligen med bågge händer siktade han målmedvetet rakt mot altaret med sitt mäktiga vapen. Han var fullt redo att använda det.

- ”Flytta er, Prinsessa!” beordrade han. - ”Flytta er så jag kan döda honom!”

Den universella förfäran ekade mellan dalens klippväggar. Alla verkade hålla andan inför vad som skulle hända härnäst. Allas ögon vilade på Cogo och hans vapen i hans stadiga händer. T.o.m. Lord Nehr spärrade upp ögonen, kanske inte i ren rädsla, men utan tvekan i osäkerhet. Alla väntade på vad den unge cyborgern skulle göra härnäst. Var det en bluff? Eller skulle han uppfylla sina ord?

Men den stora förvåningen skapades varken av Cogo eller Nehr. Och ingen blev mer häpen än Cogo själv.

- ”Nej! Du får inte!”

Aurora flyttade sig inte ur Cogos skottlinje. Tvärt om såg hon nu till att blockera den så mycket och effektivt hon förmådde. Hon höll sig tätt framför sin fästman så att Cogo inte skulle finna minsta lucka. Hon skyddade Nehr med sin kropp, med sitt liv. Hon sträckte ut med armarna i bägge riktningar för att göra sig ännu större. Tyget i hennes vita bröllopsklänning skymde Cogos sikt till Nehr ytterligare, hon skymde honom i stort sätt helt nu. Och Nehr, i sin tur, såg till att han förblev dold bakom hans brud. Den unga drottningens blick var djupt upprörd. Hennes besvikelse kunde ingen ta miste på.

- ”Även om du har rätt om honom så har du ingen rätt att döda honom!” deklarerade hon högt. I tystnad svor Cogo alla kända svordomar för sig själv. Inte mot henne eller att hon hindrade honom från att göra sin plikt. Cogo svor åt sig själv och hans egen enfald. Han borde ha vetat bättre, han visste bättre! Hade han kunnat sparka sig själv till medvetlöshet så hade han gjort det. Att hota att döda någon inför Aurora var ett av de största misstag man kunde göra, det största misstaget Cogo kunde göra. Han ångrade inte sitt beslut, att döda Nehr var hans avsikt och han tänkte aldrig avvika från det. Men att göra det inför hennes ögon, så klumpigt, var verkligen ett enormt misstag. Han hade i praktiken precis föst henne tillbaka in i Nehrs armar. Aurora skulle aldrig lyssna på några argument eller sanningar nu. Hur i helvete kunde han ha varit så korkad!? Och nu skyddade hon det förbannade aset ännu mer! Aurora riktade all sin besvikelse mot honom i stället för mot den som verkligen förtjänade hennes avsky. Hade han någonsin hört henne låta så arg som hon lät just nu?

- ”Hör på dig själv – du talar om att döda! Du vet att jag inte tillåter det!”

Cogo hörde henne. Han förstod sitt misstag och konsekvenserna av det. Men tärningen var redan kastad, det var försent att backa undan nu. Att sänka Astrospjutet nu skulle vara ett ännu större misstag än det han redan begått. Det fanns ingen återvändo.

- ”Lägg ner Astrolansen, Cogo, och backa tillbaka.”

Cogo sänkte blicken, dock aldrig sitt vapen som vilade stadigt i hans händer fortfarande riktat mot hans mål, ett mål som gömde sig bakom och gavs skydd av kvinnan han älskade och som han hade svurit att beskydda. Han drog ett djupt andetag. Cogo

övervägde ännu en gång att lyda henne. Men han kunde inte göra det. Inte pga. trotsighet. Utan för att han visste bättre. Aurora hade fortfarande inte alla fakta och dem hon hade fått ville hon ännu inte acceptera. En god soldat, en god krigare, stred för vad som var rätt. En klok krigare följde inte order blint när det ifrågasatte övertygelsen i hjärtat och om ordern gavs utan att ha alla fakta. Han hatade att motsätta sig henne. Cogo levde för att tjäna henne. Men om han lydde henne nu sände han henne både i fördärvet och kanske också i döden.

Hans hjärta sa honom att han gjorde det rätta. Så varför gjorde det då så fruktansvärt ont att trotsa henne? Nåväl, det fick göra hur ont det ville. Aurora måste leva. Inget annat betydde något.

Cogo höjde blicken till henne igen. Hans blå ögon var obevekliga, men sorgsna.

- ”Jag kan inte göra det, Prinsessa!” svarade han.

Tårar rann nu nedför Auroras kinder. Hon kunde inte längre dölja sin rädsla eller besvikelse. Hur kunde Cogo ha fallit så snabbt? Hur kunde han ha blivit så ondskefull!?

- ”Nehr är obehärdad!” insisterade hon på gränsen till desperation.

- ”Det tror jag inte ett ögonblick på att han är!” svarade Cogo. Han hade inga bevis men rustningen som Nehr bar till sitt eget bröllop hade potentialen att dölja flera vapen, speciellt under den svarta manteln. Bara för att ögat inte såg betydde det inte att det inte fanns något där.

- ”Ledzaherna fruktar honom av en anledning,” fortsatte han. Men Aurora var allt annat än övertygad. Trots det fann hon ändå lite tacksamhet i att hon än så länge hade hindrat Cogo från att avfyra sitt vapen. Hon visste allt för väl vad Astrospjutet kunde åstadkomma. Cogo hade säkerligen för avsikt att avfyra Astroåskan mot Nehr och om den kraften träffade en vanlig dödlig skulle ingenting bli kvar att ens begrava. Hon mindes den gång då hon själv hade råkat bli träffad av Astroåskan, bara en lätt nuddning mot hennes arm, det mesta av strålen hade lyckligtvis missat henne helt. Ändå hade det fått henne att blöda kraftigt. Den gången hade det varit en olycka som Cogo aldrig hade haft för mening att göra. Hans avsikt idag var något helt annat. Han ville döda Nehr, hon kände det så tydligt från honom, hans tankar bokstavligen skrek ut det. Och det skrämde henne mer än något annat. Hon fruktade inte för sitt eget liv men oerhört mycket för Nehrs. Hittills hade hon lyckats stoppa Cogo. Men för hur länge?

- ”Jag vet inte vad som pågår här men vad det än är så ska vi lösa det här utan våld,” försökte hon. Men hon kunde genast inse att hennes bedjande var meningslöst. Cogo var obeveklig.

- ”Jag känner den här karln!” svarade han högt och skakade på huvudet. - ”Han följer inga regler och saknar all heder. Det här kan vara sista chansen att övermanna honom innan det blir försent. Prinsessa, jag ber er, stig åt sidan!”

Men Aurora var lika obeveklig. Lika stark i sin egen övertygelse. Tårarna fortsatte att rinna nedför hennes kinder men nu av en annan anledning. Han hade inte gett henne något annat val.

- ”Cogo, snälla..!” bad hon av hela sitt hjärta med darrande röst. - ”Tvinga mig inte att göra det här... Inte nu..! Inte efter allt som vi...”

- ”Aurora..?”

Först förstod Cogo inte vad hon menade. Vad ville hon inte att han tvingade henne att göra? Men när hennes händer sakteligen började korsas framför henne insåg att genast vad hon var på väg att göra.

- ”Nej!”

Instinktivt sänkte Cogo garden. Han släppte taget om Astrospjutet med vänster hand och höjde den mot henne, handflatan framåt. Men trots alla hans krafter så fanns det inget beskydd mot den kraft som hon var på väg att släppa lös mot honom. Hans höjda hand var ett bedjande, inte någon sköld. Han sänkte sitt avlånga vapen helt, hela hans hållning gick från offensiv till defensiv. Han hotade ingen längre. Ändå fortsatte Aurora att korsa sina händer framför sig. Hon var redan för upprörd. Cogo hade redan gått över gränsen.

- ”Ni förstår inte!” protesterade han. Hans ögon stirrade vidöppna mot henne. Han var chockad. Han hade kanske gått för långt men inte nu längre! Det var något mörkt i Auroras blick som han aldrig hade sett förut, som om hon ville hämnas på honom, eller verkligen ville straffa honom den här gången. Cogo hade aldrig varit rädd för henne förut.

Men just nu var han det.

- ”Stopp!” ropade han. Men hon stoppade inte. Hennes händer förblev korsade och den gröna stenen i hennes diadem började lysa.

Det var lönlöst och det var han fullt medveten om, ändå började Cogo springa. Han sprang allt vad han orkade mot altaret. Mot henne. Inte för att stoppa henne, för att göra det han borde ha gjort med en gång; föra henne i säkerhet härifrån. Bort ifrån Nehr. Men Cogo kom bara ett par steg innan hans huvudring började lysa och den fruktansvärda smärtan fick honom att falla handlöst till marken. Först kunde han inte yttra någonting när han kollapsade, chocken hindrade luften i hans lungor att skapa något ljud. Men snart nog, när han tvingades att dra ett djupt andetag, var det omöjligt att kväva smärtan och Cogo skrek högt i sina plågor. Han tog för huvudet med bägge händer och hela hans kropp vred sig i spasmer.

Folket runt omkring, som redan hade bevittnat en hel del otroliga saker, var nu chockade mer än någonsin. De visste att deras drottning besatte mäktiga förmågor men inte att hon kunde förmå någon så stark som den unge cyborggen på knä och på ett sådant obarmhärtigt sätt. Den ende som inte var chockad eller förvånad var Nehr. Strax bakom Aurora, där han länge hade sökt skydd, började han sakta hånle allt mer åt vad han fick bevittna. Det enda som hade varit bättre hade varit att få göra det själv! Men det här fick duga. Det dög faktiskt alldeles utmärkt!

Smärtan var outhärdlig. Cogo hade upplevt den förr, så sent som senast i går kväll. Ändå var det något annorlunda. Det var starkare. Intensivare. Och det gjorde inte bara ont mot hans huvud, hela kroppen trycktes ner mot marken. Det kändes som om hela himlen störtade ner rakt mot hans huvud. Som om hans skallben skulle implodera. Instinktivt greppade Cogo runt huvudet. I desperation försökte han få bort huvudringen men som alltid vägrade den att lossna. Han kröp ihop i fosterställning allt eftersom smärtan fortsatte men han visste att det inte skulle hjälpa eller hindra någonting. Det fanns ingenting han kunde göra.

Jo! Det fanns något som han skulle göra! Inte för att stoppa smärtan, den var honom övermäktig. Kanske förtjänade han den också. Men vad han kunde göra var att vägra ge upp! Att fortsätta kämpa för henne, att rädda henne!

Sakta öppnade Cogo ögonen. Smärtan hade vuxit sig så olidlig att minsta ljus fick även hans ögon att göra ont, det var svårt att se. Han började känna sig illamående. Sedan han blivit cyborg, hade han någonsin känt sig fysiskt illamående? Han var desorienterad, åt vilket håll var altaret? Låg han åt rätt håll? Varför verkade hela världen snurra? Det var så svårt att se.

Otroligt nog kunde han efter en kort stund fokusera blicken. Han såg henne precis nedanför altaret. Än så länge oskadd. T.o.m. nu såg hon änglalik ut, men som en ängel med brutna vingar. Och strax bakom henne, som djävulen själv, stod han fortfarande, Nehr – det förbannade aset! Att han var klädd i vitt dolde inte det mörker han egentligen bar på. Den svarta manteln representerade honom betydligt bättre. Cogo skrek och jämrade sig fortfarande högt i plågor men han kunde ändå utskilja hur Nehr flinade mot honom. Det där flinet bara motiverade Cogo ännu mer att vägra ge upp. Sakteligen försökte han sätta sig upp.

- ”Sluta!” lyckades han ropa ut mellan plågorna. - ”Sluta, snälla..!”

Han bad inte för sin egen skull. Han bad henne att sluta för hennes egen skull. Men inte ens nu förstod Aurora att hon var i större predikament än vad Cogo var. Däremot ångrade hon bittert vad hon kände sig tvingad att göra mot mannen hon älskade.

- ”Förlåt mig...” bad hon med låg röst. Hennes tårar rann fortfarande. Hennes händer förblev korsade.

- ”Tack, Ers Höghet.”

Nehrs röst fick henne att rycka till men inte tillräckligt för att bryta Telepatin. Nehr steg fram på hennes vänstra sida.

- ”Ni gör det rätta,” sa han. Orden verkade förorda förståelse för det svåra hon nu tvingades göra. Så varför lät inte Nehrs ton lika medlidsam och förstående när han sa orden? Aurora flämtade svagt till när Nehr rörde vid hennes axel igen. Ju mer han rörde vid henne desto obehagligare kändes det för varje gång.

Nehr vände blicken mot henne, men var noga med att inte distrahera henne på något sätt så att hon avbröt Telepatin. Det var det sista han ville att hon skulle göra just nu! Men han ville ha hennes uppmärksamhet också.

- ”Er vän måste tyvärr ha blivit galen av sin svartsjuka,” förklarade Nehr. - ”Därför har han hittat på alla dessa absurda lögner om mig för att rättfärdiga hans egna handlingar, så att han får en ursäkt att åter igen få rädda er. Att få vara en hjälte igen. *Er hjälte!*”

Nehr gjorde bara en kort paus innan han fortsatte med en fnysning av avsky.

- ”Sanna hjältar försöker inte döda någon framför oskyldiga barns ögon,” påpekade han starkt. - ”Om han får hållas så kommer han att döda oss alla, kanske t.o.m. er själv.”

Cogo måhända befann sig i outhärdliga plågor men inte ens hans egna kvidanden dränkte Nehrs lögner om honom. Han hade hört varje giftigt ord som Nehr hade sagt i Aurras öra. Nehr försökte, naturligtvis, övertyga Aurora att fortsätta plåga honom – Nehr visste att det var enda sättet att stoppa Cogo – och än så länge verkade det fungera. Vilka fler

lögner hade han lurat henne att tro på under alla dessa månader? Vad mer kunde han manipulera henne till att göra? Det bara sporrade Cogo ytterligare.

- ”Det är inte sant!” ropade han i protest. - ”Lyssna inte på honom, han är en lögnare!” Men smärtan fortsatte. Telepatin fortsatte. Lögnen fortsatte.

Cogo sjönk ihop på marken, hans händer greppade fortfarande hans huvud. Hans skrik var inte lika högljudda längre, men det berodde på att hans egna krafter sinade, inte att hennes gjorde det samma. Aurora hade aldrig hållit honom i hennes grepp så här länge tidigare. Och smärtan hade aldrig någonsin varit så här intensiv. Hans kropp spasmade och rullade inte runt lika mycket längre, Cogo var alldeles utmattad. Höll han verkligen på att förlora medvetandet? I så fall var det inte långt borta. Och om så hände var det slut för honom. Hans cyborgkropp, stark som den var, kunde ändå bara skydda honom till en viss gräns. Om han blev medvetslös kunde han inte längre kämpa emot, han skulle bli ett lättplöckat byte. Vem skulle skydda Prinsessan då?

Skydda Prinsessan...

Vad höll han på med!? Han hade skyddat henne mot alla olika sorters faror och monster. Stora som små; hans fiender hade slängt iväg honom, skjutit mot honom, slagit honom, tryckt ner honom i marken och mot andra hårda ytor, fängslat honom, satt eld på honom, t.o.m. tagit över hans sinne. De hade gjort allt man kan tänka sig. Många av dessa gånger hade det gjort ont, varit smärtsamt. Han hade vid få tillfällen t.o.m. blivit skadad. Men han hade ändå överlevt och övervunnit dem alla!

Varför var Auroras Telepati annorlunda!?

Ja, den plågade honom mer än något annat i hela hans liv hade gjort. Men, i denna stund, den var bara ännu ett hinder som alla andra som försökte stoppa honom från att beskydda henne. Han hanterade detta felaktigt. Han var van vid att se hennes telepati som ett straff som han förtjänade. Men just nu var det ett vapen som användes mot honom. Varför skulle han acceptera det? Varför skulle han kapitulera när han fortfarande kunde kämpa emot? Cogo visste att han aldrig skulle kunna övervinna hennes krafter. Men han skulle bekämpa smärtan. Han skulle åtminstone försöka!

Med beslutsamhet slutade han skrika i smärta. Det var ren järnvilja och envishet som fick honom att lyckas med det. I stället flämtade, grymtade och stönade Cogo högljutt om vartannat i hans kamp att hantera och svälja smärtan. Fokusera! Han måste fokusera! Ignorera smärtan! Smärtan finns inte! Långsamt men målmedvetet öppnade han ögonen. Lyckligtvis var han redan vänd mot altaret och han stirrade mot paret som stod framför honom. Han släppte taget om huvudet och använde i stället bägge händer till att lyfta sig själv till en halvliggande position. Han ville ställa sig upp. Han ville greppa Astrospjutet och avsluta det han hade lovat. Men Cogo var så försvagad att han inte hade kunnat hantera sitt vapen även om han hade hållit i det, dessutom hade han tappat Astrospjutet när han tidigare hade fallit till marken och nu visste han inte var på marken hans vapen fanns. Det visade sig vara omöjligt att ens sitta upp helt. Att lyfta sig själv upp från marken fick duga, med eller utan Astrospjut. Hans trotsighet, matt som den var, verkade ändå få effekt. Alla runt omkring flämtade till i både rädsla och beundran över att han över huvud taget kunde resa sig alls. Cogo fokuserade helt och hållet på Prinsessan nu. Hon släppte fortfarande inte Telepatin men hon var chockad över att han kunde kämpa emot. Och hon verkade inte allt för besviken över hans otroliga bedrift.

- ”Aurora, ni känner mig!” ropade Cogo. Att bara tala sinade hans krafter och hans ord ville förvandlas till rena skrik i smärtor igen. För ett ögonblick sjönk Cogo ihop igen men han tvingade sig upp på nytt, lutandes mot sina skakande armar. Han vägrade skrika. Smärtan var bara ett hinder. Smärtan var ett instrument att tortera honom, inte rättfärdiga honom. Därför skulle han inte ge vika för smärtan. Nehr använde Auroras kraft som ett vapen, det var egentligen inte hon som använde Telepatin mot honom, det var Nehr! Cogo vägrade kapitulera till Nehr! Det var hans plikt att stoppa det, att rädda henne. Det var hans plikt! Smärtan var bara ett hinder.

Cogo höjde sin plågade blick till henne igen. Hur han fann kraft nog att tala visste han inte. Men så länge han kunde kämpa, så länge han fortfarande kunde dra ett andetag, skulle han hindra Nehr från att få henne.

- ”Allt jag vill... är att skydda er! Ni måste tro mig..! Snälla... ni måste sluta! Vid min kärlek för er, ni *är* i fara!”

Smärtan tilltog inte mera. Den blev allt svagare. Men den upphörde inte och Cogo orkade inte mer, inte ens hans envishet var stark nog. Det började svartna för hans ögon, när som helst skulle han förlora medvetandet. Sakta förlorade hans armar sin styrka och han sjönk tillbaka ner till marken och förblev liggande. Han var ännu inte helt borta men det var bara en tidsfråga om sekunder. När han väl blev medvetslös skulle Nehr inte ha några problem att döda honom. Detta måste ha varit den skurkens plan hela tiden, att lura honom hit och manipulera Aurora att försvaga honom och sedan lätt lägga in dödsstöten. Så korkad han hade varit som hade fallit för ett så simpelt trick. Han hade traskat rätt in i Nehrs fälla med Aurora som bete.

Cogo förmådde dock fortfarande att hålla ögonen öppna. Han ville se henne.

- ”Aurora..!”

Hans ögon slöts och Cogo inväntade mörkret att kräva honom helt. Han fann i alla fall lite tillfredställelse i att han hade fått se henne en sista gång. Och att det sista han yttrade i detta liv var hennes vackra namn.

- ”Stopp, Prinsessan!”

Var det Hakas röst? Cogo var inte säker. Det måste vara inbillning. Han var så omtöcknad att han tyckte att han hörde saker. Däremot upphörde äntligen trycket mot hans huvud helt och hållet. Var det över nu? Hade han svimmat?

Eller..?

Eller hade hans vänner äntligen lyckats ta sig hit?

Så fort Aurora hade hört Haka ropa till henne sänkte hon sina korsade händer och Telepatin avbröts. Den gröna stenen i hennes diadem slutade att lysa och likaså gjorde Cogos huvudring. Hon höjde blicken och letade desperat efter sin vän som hon inte hade sett på över ett års tid.

- ”Haka!? Djorgo!?”

Hon flämtade till i glädje när båda hennes vänner skyndade mot henne från ingången till ravinen genom folkmassan som släppte fram dem. Att se deras ansikten, även på det här avståndet, värmdes hennes hjärta. Hon hade saknat dem båda så mycket. Haka höll

Hakakedjan i sina händer och strax bakom dem vid ingången låg flera av de Ledzahiska vakter som hade hindrat folket från att ta sig ut nu utslagna. De båda cyborgerna hade varit tvungna att slå sig in när de hade blivit stoppade. Bakom dem nu rusade nya och fler Ledzaher fram och blockerade ingången till ravinen på nytt. Cyborgerna hade kanske kunnat ta sig in men ingen skulle ta sig ut. Men varken Haka eller Djorgo tog någon större notis av vad som skedde bakom dem just nu. Betydligt viktigare och allvarligare var det som fanns framför dem.

De båda cyborgerna stirrade förfärat mot Cogo som fortfarande låg på marken. De kunde inte avgöra från det här avståndet om han var vaken eller inte, det enda de kunde konstatera var att han inte längre rörde sig. När de hade lyckats ta sig förbi de blockerande Ledzahiska vakterna och in i ravinen hade de hört deras plågade vän be Prinsessan att upphöra med sin telepati. Tydligen hade det inte gått så bra för Cogo att övertyga henne att föra henne i säkerhet. Varför hon inte hade lyssnat på honom var för dem ett mysterium, även om Djorgo gissade att det var avsaknaden av bevis som kanske hade spelat en roll. Och om så var fallet hade han lösningen.

- "Cogo har rätt, Prinsessa! Ni är i fara!" deklarerade han högt. - "Vi har bevis!"

I sin vänstra hand höll Djorgo upp Kalkylatorn där alla bevis från den hemliga basen låg lagrade, utöver deras egna berättelser som vittnen. Djorgo stoppade snabbt undan Kalkylatorn igen för att skydda bevisen, de hade gott om tid att gå igenom dem senare på en säker plats, dit även Aurora själv måste föras omgående. Precis som Cogo hade gjort tidigare före honom med Astrolansen pekade Djorgo utmanande med Rymdspjutet mot Lord Nehr vid hennes sida. Det var uppenbart från Nehrs uppsyn och kroppsspråk att han inte var allt för glad över deras ankomst.

- "Nehr är inte alls den han har utgett sig för att vara!" fortsatte Djorgo medan han och Haka fortsatte de många stegen fram mot altaret. - "Han planerar att med militär makt ta över Great King och hela galaxen! Och han tvingar Ledzaherna att hjälpa honom."

- "Va..!?"

Det var som om någon drog undan ett filter från hennes ögon. Nehrs påstående att Cogo drevs av svartsjuka verkade logiskt, inte alls omöjligt. Och han hade hotat att döda Nehr. Men nu var både Haka och Djorgo här och påstod att det fanns bevis för allt som Cogo hade sagt. Bevis från en plats som Nehr hävdade inte fanns. Djorgo, en av de smartaste, mest disciplinerade och mest logiska personer Aurora någonsin hade träffat, hävdade helt oberoende exakt det samma om Nehr som Cogo hade. Djorgo drevs inte av svartsjuka och hade ingen historia med våld bakom sig. Han var en man att alltid lita på.

Men det var inte bara att Haka och Djorgo verkade kunna backa upp Cogos otroliga anklagelser mot Nehr. Aurora kände det nu, i sitt hjärta och i sitt sinne. Hennes kärlek till Cogo kunde begränsa hennes synfält men med hennes två andra vänners närvaro blev hennes synfält betydligt bredare. Hon kände genom sina mediala krafter att både Haka och Djorgo var här i goda avsikter. Ingen av dem ljög eller hittade på någon falsk historia för någon personlig vinning.

Precis som Cogo.

- ”Så det är sant!?” utbrast hon flämtande. Aurora hade fortfarande sina tvivel men de baserades enbart på hennes rädsla att inte kunna återställa galaxenergin utan Nehrs hjälp. Sanningen, hur otrolig den än fortfarande var, gjorde den ändå inte mindre sann. Hennes blick sjönk till marken en bit bort där Cogo fortfarande låg. Han rörde sig inte. Aurora kände att han andades, han var fortfarande vid medvetande men bara precis. Cogo var tveklöst den fysiskt starkaste människan hon någonsin träffat, hans motståndskraft som cyborg mot all form av fysiskt våld var enorm. Även när hon alla tidigare gånger hade straffat honom med hennes Telepati hade han bara sekunder efteråt sakta men säkert alltid tagit sig upp på fötter igen utan hjälp. Men nu låg han bara där, knappt vid medvetande, fortfarande i plågor trots att Telepatin var avbruten.

- ”Herregud!” utbrast Aurora förfärad och hon täckte munnen med bägge händer för att hindra sig själv från att skrika ut sin chock rätt ut. Hon hade gjort det här mot honom, ingen annan. Ja, Cogo hade hotat att döda Nehr och hade hon inte stoppat honom hade förmodligen hennes fästman varit död nu. Hon tolererade aldrig dödligt våld, och Cogo visste det. Han hade inte gett henne något annat val. Men varför hade hon hållit Cogo i Telepatins grepp så länge? Och med större styrka än vad som någonsin hade krävts tidigare? Han hade gjort henne så arg, så rädd. Så desperat. Hon hade förlorat kontrollen, bara fortsatt så länge Cogo kämpade emot. Och han hade verkligen kämpat emot! Det borde ha varit omöjligt med tanke på styrkan hon hade utsatt honom för. Men Jan Cogo var också känd för att göra det omöjliga möjligt. Hans kärlek till henne var vad som hade fört honom hit och vad som hade förmått honom att uthärda det omöjliga. Tills nu.

Cogo hävdade att Nehr var en sådan stor fara mot henne att han måste dö. Aurora hade därför tvingats kliva emellan och stoppa honom. Men hon hade gjort mer än bara stoppa honom. Hon hade torterat sin bästa vän och beskyddare, mannen hon älskade, påhejad av samme man som Cogo hävdade hon var i stor fara för. Även om bilden inte var klar för hennes inre började de flesta bitarna äntligen falla på plats. Nehr hade inte hindrat henne från att fortsätta den telepatiska tortyren, tvärt om. En man med goda avsikter hade bett henne att sluta, precis som Haka och Djorgo hade gjort när de anlände. Som Cogo hade bett henne.

Varför hade hon använt sådan styrka? Och så länge? Hon hade gjort avsevärt mer än vad som hade varit nödvändigt för att hindra honom från att skada Nehr. Ju mer Cogo hade stretat och kämpat emot desto mer styrka till Telepatin hade Aurora tillfört. Hans envisa trotsighet, hur imponerande den än må ha varit, hade bara gjort henne ännu mer övertygad att stoppa honom. Men det hade inte längre handlat om att bara stoppa honom. Vad som hade startat som en handling att hindra någon att bli dödad hade utvecklats till en kamp mellan olika styrkor och viljor. Aurora hade varit starkare. Men till vilket pris?

Att nu se Cogo så försvagad, så sårbar, pga. hennes egen handling fick Aurora att skaka. Tårarna rann nedför hennes ansikte och händer som fortfarande täckte hennes mun. Skammen och skulden var överväldigande. Vad hon hade utsatt Cogo för här och nu var inte bättre än vad Cogo hade hotat att göra mot Nehr. Med bara lite mer styrka och hennes Telepati hade t.o.m. riskerat att döda Cogo! Hade hon ens insett vad hon hade hållit på med!? Tidigare hade hon frågat sig hur Cogo hade kunnat bli så ondskefull så

plötsligt. Var inte hon själv, nu, lika ondskefull? Eller mer!? Hur kunde hon ha gjort mannen hon älskade så illa?

- ”Vad har jag gjort!?”

En mörk, maliciös mansröst strax bakom henne till vänster drog plötsligt till sig Auroras uppmärksamhet.

- ”Döda dem! Nu!”

Förfärad vände Aurora sig om till Nehr. Han talade genom en liten mikrofon i hans rustning. Hon behövde inte gissa vem eller vilka han talade med. Oberörd av att hon hörde honom fortsatte Nehr att ge sina order.

- ”Döda dem! Döda *honom!*”

Nehrs mörkblåa ögon blev i samma stund helt svarta som kol medan han hånlog och tittade bort mot den fortfarande halvt medvetlöse Cogo. Aurora kände skräcken gripa tag i henne. Det här var inte alls den fästman hon hade varit så beredd att gifta sig med. Det här var ett monster! Ett monster i mänsklig skepnad som precis hade beordrat Cogos död, likaså hennes andra vänners död. Kanske varje man, kvinna och barn också som alla var instängda i ravinen med dem. Alltihop, bröllopet, hade varit en planerad fälla!

- ”Nej!” utbrast hon i protest, men Nehr bara skrattade segervisst åt henne. Aurora spann runt på nytt medan åtskilliga Ledzahiska soldater, med tunga skjutvapen, uppenbarade sig uppe på klipphyllor högt ovanför dem vid ravinens alla bergskanter. De hade legat gömda där hela tiden och inväntat ordern. Och nu hade de fått den. Samtliga tog sikte mot den försvarslöse, unge cyborgern i rödvit rustning.

- ”Cogo!” ropade Aurora i hopp om att varna honom, att han skulle resa sig upp och undkomma den dödliga faran. Men allt Cogo förmådde att göra var att vrida huvudet åt hennes håll. Han hade hört henne ropa hans namn men han hade ingen styrka kvar att agera mer än så.

- ”Isspjutet!”

Ett flera meter tjockt lager av is reste sig plötsligt strax intill Cogo och omslöt den unge cyborgern helt som en bubbla. Eller som en sköld. Djorgo fortsatte att inkapsla sin sårbara vän med ett så tjockt lager av is som hans treuddiga vapen förmådde med den lilla tid han hade att spela med. Det var en stor chansning, det var ju trots allt bara is. Men det kanske skulle vara tillräckligt för att rädda Cogo. Ledzaherna uppe på klipphyllorna avfyrade sina vapen enligt Nehrs order. De alla träffade isen som snabbt exploderade och rämnade. Men Cogo själv därunder var helt oskadd.

Soldaterna uppe på klipphyllorna började nu att beskjuta Djorgo i stället för att hindra honom att ingripa igen. Deras order var ju att avrätta samtliga tre cyborger och just nu var den i blått den största faran mot dem själva. Djorgo hoppade smidigt undan och besvarade elden medan paniken i folkmassan intill honom blev allt större. Det värsta som kunde hända var precis på väg att hända. Hur skulle de kunna skydda och rädda alla dessa oskyldiga människor? Med Cogos hjälp kanske de hade en liten chans.

- ”Fort, Haka!” ropade Djorgo medan han fortsatte att beskjuta Ledzaherna uppe på klipphyllorna. - ”Jag kan inte hålla dem borta länge!”

Haka var vanligtvis inte den mest snabbtänkte av dem men han visste precis just nu vad Djorgo krävde av honom. Den grönklädde cyborggen rusade så snabbt han kunde på sina korpulenta ben mot Cogo och väl framme kastade han sig över honom som en mänsklig sköld, samtidigt som han höjde sin egen sköld för att skydda dem båda. En ny eldsalva avfyrades mot dem och den rödsvarta skölden tog emot hela smällen. Haka grymtade till av tryckvågen men både han och Cogo var oskadda. Haka fortsatte att hålla upp sin sköld med ena handen medan han grep tag i Cogo med den andre.

- ”Cogo! Hör du mig?”

Cogo var vaken. Han kippade högt efter andan. Men han var fortfarande inte fullt närvarande, han hade fortfarande mycket ont trots att huvudringen hade slutat lysa för länge sedan. Haka ryckte i honom lite till. Han hade aldrig sett den unge cyborggen så desorienterad förut.

- ”Är du okej, Cogo?”

Hakas oroliga röst var påtaglig. Cogo tog sig för huvudet. Det sista av smärtan försvann äntligen. Otroligt att plågan hade hållit sig kvar så länge även efter att Prinsessan hade släppt honom. Det måste ha varit en ofattbar styrka hon hade sänt hans väg. Den unga kvinnan bar på en kraft som inte ens hennes närmaste hade bevittnat tidigare. Cogo var inte alls arg för vad Aurora hade utsatt honom för, han visste att det inte var hennes fel. Han var delvis ansvarig själv för att han hade provocerat henne, han hade bara sig själv att skylla. Och Nehr!

Hans energi, styrka och fokusering kom tillbaka till honom och spred sig till hela hans kropp. Och för en gång skull var han mycket glad åt att se in i Hakas bruna ögon på så nära håll.

- ”Ja,” svarade han sin vän tacksamt. - ”Jag mår bra nu.”

I samma stund träffades Hakas sköld på nytt av en ny kraftig salva och de båda cyborgerna hukade ihop under den. Haka grymtade högljutt på nytt. Han var stark men det tog nästan all hans styrka att hålla tillbaka explosionen. Ledzaherna fortsatte att beskjuta dem med svagare men i stället fler salvor. Hakas arm skakade från varje träff men han höll emot. Vanligtvis uppskattade inte Cogo att ha hela Hakas massa eller kroppsvikt liggande över honom. Men just nu kunde han inte ha varit mer upprigtigt tacksam. Hans vän hade räddat honom när han hade varit som mest sårbar. Återgäldat tjänsten, om man så ville beskriva den, från tidigare i morse. Det var sådant vänner gjorde för varandra. Det var deras vänskap som hade fått dem att klara sig ända hit, och varför de skulle i slutändan triumfera.

Cogo lade en tacksam hand på Hakas axel.

- ”Tack, Haka!”

Den matglade cyborggen log mot honom, lättad över att Cogo äntligen verkade komma tillbaka till dem. Haka kikade sedan försiktigt över kanten på sin sköld. Det verkade som att kusten var klar, ingen verkade skjuta mot dem just nu. Men det betydde bara att Djorgo, vart han än höll hus, drog på sig det mesta eller all eldgivning, de kunde fortfarande höra beskjutningen eka över hela ravinen. De kunde inte lämna Djorgo till att göra allt själv.

- ”Upp med dig då, pojk!” beordrade Haka och grep tag i Cogo och drog upp honom på fötter. - ”Vi behöver dig! Ledzaherna är många.”

Cogo lydde utan protest och började genast leta efter Astrospjutet. Som tur var låg det strax intill honom bara några meter ifrån där han hade legat. Med sitt vapen åter i hans händer vände Cogo sig mot de anfallande Ledzaherna och det övriga kaoset i ravinens. Det vrålades och skreks från alla håll från skräckslagna och desperata människor som försökte fly eller beskydda sina nära och kära, speciellt barnen. Ledzaherna som attackerade verkade inte medvetet skjuta mot befolkningen, de siktade på cyborgerna enligt order. Men med så många människor på sådan liten, begränsad yta och rädslan som fick många att springa fram och tillbaka kom flera farligt nära cyborgerna i stort sätt hela tiden. En kraftig explosion hördes plötsligt högre än något annat från ravinens utgång. Väggar precis intill exploderade och föll ner och bildade en mur av sten som blockerade vägen ut. Ledzaherna hade sprängt utgången med flit, ingen skulle verkligen ta sig ut.

- ”Åh, helvete..!” muttrade Cogo i ilska och förfäran. Precis som han befarade flydde alla människor i total panik från de kollapsande bergväggarna in mot ravinens mitt där just beskjutningen mot cyborgerna var som mest intensiv. Cogo och Haka ödslade ingen tid. Cogo anslöt sig till Djorgo med att beskjuta soldaterna uppe på de omgärdande klipphyllorna medan Haka fortsatte att använda sin sköld för att skydda dem som helt enkelt kom för nära eldgivningen. Djorgo och Cogo träffade några av Ledzaherna men nya verkade dyka upp hela tiden. De kunde inte fortsätta så här, det var bara en tidsfråga innan någon oskyldig fick sätta livet till, flera var redan skadade från paniken och tumulten när de föll och andra sprang över dem. Och mer än allt annat, de måste föra Aurora ut härifrån. Men just nu var hennes folk i större fara än hon själv, de måste börja där.

Cogo tittade sig snabbt runt omkring och övervägde deras valmöjligheter. Den kollapsade utgången var för mycket sten och berg för Hakakedjan. Inte ens om Cogo hjälpte Haka med Astrospjutet skulle de kunna röja vägen tillräckligt snabbt. Och att de hade så ont om tid var deras största problem. Cogo tittade upp mot ravinens högsta klippväggar. Om han använde sig av Astrotransformationen skulle han nog kunna nå över kanten. Men att lyfta över alla dessa hundratals rädda människor skulle också ta för lång tid. Det fanns inga garantier att det var säkrare utanför ravinens hällar, ända fördelen utanför var att det fanns en betydligt större yta för folket att fly undan på. Den största nackdelen var att han själv skulle vara totalt upptagen med att lyfta ut allihop, vilket skulle ta lång tid. Han skulle inte kunna hjälpa Haka och Djorgo att bekämpa Ledzaherna under tiden. Dessutom skulle han själv bli den största måltavlan, oerhört lätt att träffa när han blev flera hundra gånger större och inte längre kunde hoppa undan. Och det var knappast klokt att försöka evakuera folket när han själv skulle dra till sig nästan all eldgivning. Nej, Astrotransformation var inte den rätta lösningen.

- ”Haka! Djorgo! Vi måste få folket härifrån!”

- ”Instämmer,” svarade Djorgo medan han fortsatte att beskjuta klipphyllorna. - ”Men hur?”

Cogo svor tyst för sig själv.

- ”Jag trodde att du hade tänkt ut något.”

Han hade hoppats att Djorgo åtminstone hade haft någon idé som han själv inte hade kommit på än. Om Djorgo bad honom om förslag var de illa ute.

Irriterad och i brist på tålamod beslöt Cogo att ta saken i egna händer, som endast Jan Cogo kan göra. Han tog fart och hoppade flera meter upp i luften mot den motsatta bergväggen. När han väl nådde fram greppade han tag om en liten kant. Han hängde nu från bergväggen ungefär halvvägs upp till toppen. Väl därifrån tog han spjärn på nytt och hoppade ännu högre upp rätt ut. Fortfarande i luften höjde han Astrospjutet och siktade nu rakt på de Ledzahiska soldaterna på klippfyllorna mitt emot.

- ”Förstelningsstrålen!”

Fortfarande i luften svepte Cogo med sitt vapen och den lila blixten träffade och slog ut samtliga soldater på den sidan. Han dödade dem inte, det räckte att oskadliggöra dem i ett par timmar framöver. Han landade vid en ny klippkant nästan halvvägs upp och upprepade attacken på nytt mot motsatta sidan. Djorgo täckte Cogo nerifrån marken medan hans akrobatiske vän avslutade processen. Samtliga Ledzaher inne i ravinen var oskadliggjorda. Men det betydde inte alls att faran var över. Folket var fortfarande instängda i ravinen och fler beväpnade Ledzaher kunde anlända uppifrån och på andra sätt när som helst.

- ”Ta det lugnt!” ropade Haka plötsligt och vinkade mot sina två vänner. - ”Jag fixar det här!”

Den grönklädde cyborgerna började genast att snurra på sin sköld som åter hängde på hans mage.

- ”Starbord!”

Strax därefter uppenbarade sig det lilla gula enmansskeppet över bergskanten till ravinen. Det sjönk nedåt och landade intill Haka. Haka skyndade snabbt fram, hoppade in i cockpit och lyfte igen. Omedelbart aktiverade han Bordborren längst fram på skeppets nos.

- ”Se till att folket följer efter mig genom tunneln!” anropade han till Cogo och Djorgo över komradion. - ”Jag leder dem till säkerhet en lång bit härifrån.”

Varken Cogo eller Djorgo svarade, och det spelade ingen roll eftersom Haka redan började gräva tunneln och försvann snabbt under marken. Cogo och Djorgo stod kvar häpna, det var därför de inte svarade. De hade just bevittnat något de sällan hade sett, kanske aldrig. Haka hade kommit på en bra lösning på helt egen hand, agerat med en gång, kallat till sig Starbord snabbt och tagit sig ombord utan att snubbla, trilla, fastna eller slå sig. För att vara Haka var det nästan ett mirakel.

De båda cyborgerna stirrade förbluffat på varandra. Ja, de båda hade just bevittnat det där. Djorgo ryckte tillslut på axlarna.

- ”Någon gång ska vara den första, antar jag,” konstaterade han. Cogo nickade instämmande.

Det fanns dessvärre ingen tid att glädjas å deras väns vägnar. Bakom dem längst in i ravinen fanns fortfarande Nehr att ta itu med. Så länge han fanns kvar att ge order skulle fler beväpnade Ledzaher tvingas strida mot dem och hota alla dessa oskyldiga människor. Så länge Nehr fanns kvar skulle Aurora vara i fara. Det var dags att ta itu med det verkliga problemet.

Det var dags för cyborgerna att göra det som de gjorde allra bäst.

- ”Du hjälper Haka med att evakuera befolkningen härifrån, Djorgo!” sa Cogo. - ”Jag ser till att föra Prinsessan i säkerhet.”

- ”Okej. Men var försiktig, Cogo,” varnade Djorgo. - ”Vi har underskattat Nehr hittills, han har säkert fler gömda kort i ärmen. Tveka inte att kalla på mig och Haka om det behövs. Vi behöver all tur vi kan få om vi ska vinna.”

- ”Tur är ingen avgörande faktor i det här,” svarade Cogo och svingade självsäkert runt Astrospjutet flera varv innan han vände sig mot altaret på nytt. Han skulle inte lämna den här platsen utan henne.

Bakom honom drog Djorgo ett djupt andetag. Han var orolig. Trots allt som hade hänt idag var Cogo fortfarande farligt självsäker. Hade han ens hört hans varning om att inte underskatta Nehr? Motvilligt skyndade Djorgo mot den underjordiska tunneln som Haka hade grävt och började vägleda alla människor att ta sig ner där för att ta sig ut ur ravinen till en säkrare plats där Haka skulle vänta på dem på andra sidan och skydda dem där. Hela tiden medan evakueringen pågick hade Djorgo onda aningar. Cogo var stark men hade allt för ofta en farligt kaxig övertro till sina egna förmågor. Den unge cyborggen kunde inte alltid klara allt själv, ingen av dem kunde det. De var alltid starkare tillsammans. Och Djorgo var lika orolig för Prinsessan som hans unge vän var. Om Nehr kunde lura henne till att använda Telepatin mot Cogo på såpass falska grunder vad mer kunde hända? Nehr hade inte tagit någon chans att fly från ravinen under allt tumult. Det kunde bara betyda en av två saker. Att antingen var Nehr för rädd för att fly. Eller, mer troligt, han var inte rädd alls och kände ingen anledning att fly från dem. Nehr hade placerat soldater uppe på klippphyllorna i hemlighet på sitt eget bröllop. Det betydde att han hade varit beredd på att slå till först innan de själva hade kunnat göra det. De hade vandrat rätt in i en fälla. Djorgo var orolig att fällan inte hade slagit igen bakom dem helt ännu. Han borde egentligen göra Cogo sällskap, framför allt för Prinsessans skull. Men hennes folk behövde hans hjälp just nu, många var fortfarande tveksamma att ta sig ner i tunneln efter allt som redan hade hänt och flera skadade behövde hjälp att ta sig fram. Han kunde inte överge dem, Prinsessan hade önskat att han förblev där han var just nu. Djorgo förstod sin plikt.

Ändå kände han inombords att detta var, till skillnad från vad Cogo ville ge sken av, långt ifrån över.

Aurora bevittnade med bestörtning hur de undangömda Ledzaherna hade gått till anfall och hur hennes tre vänner hade tvingats skydda sig själva, varandra och hennes folk omkring dem. Att Cogo tillslut verkade oskadd trots allt och att Djorgo och Haka hade skyddat honom var en enorm lättnad för henne. Men det var det enda som hon hade att glädjas åt just nu. Skriken från hennes folk var det svåraste att ta emot. Skräcken hennes mediala krafter urskilde från dem blev hennes egen. Allting hon hade kämpat för, allt hon trodde på och stod för, föll samman framför hennes ögon. Detta som skulle ha varit en dag med förnyat hopp för galaxen hade förvandlats till ett helvete. Och allt detta skedde pga. en person.

Lord Nehr.

Hennes fästman.

Mannen hon hade varit så nära att gifta sig med.

Aurora vände sig sakta om mot Nehr. En gång hade hon funnit honom fascinerande, charmerande, intelligent och välvillig. Aningen stel och reserverad men stilig och tilltalande. En räddande ängel med hans otroliga mediala förmågor i kombination med hennes egna. Aurora såg ingenting av det nu. Äntligen kunde hon se det som Cogo hade varnat henne för hela tiden. Hur kunde hon ha blivit så lurad av denna lögn? Nu stod han där intill henne och bara flinade åt våldet och kaoset som utspelades framför dem. Små barn riskerade att dödas och han bara flinade!?

- ”Du..?!”

Hennes förtvivlan förvandlades allt mer till vrede. Aurora hade aldrig känt en sådan vrede inombords. Nehr hade inte bara svikit hennes fulla förtroende. Han äcklade henne! Och han hade lurat henne till att t.o.m. göra Cogo illa. Hon kände viljan att göra något som hon aldrig i hela sitt liv hade velat göra, som hon aldrig hade kunnat göra. Nu ville hon inget annat. Plötsligt kunde hon förstå Cogo och hans fallenhet att ta till våld, en tanke som hon aldrig hade kunnat bearbeta förut. Nu kändes det som ren instinkt. Hon ville ha rättvisa, hon krävde det! Hon knöt bägge nävarna hårt.

- ”Jag litade på dig!” skrek hon högt. Med all sitt ursinne attackerade hon Nehr. Med knutna nävar slog Aurora honom över bröstkorgen allt vad hon förmådde, om och om igen. Tårarna rann i strida strömmar nedför hennes ansikte.

- ”Jag *litade* på dig!”

Aurora var ingen krigare. Ingen cyborg. Hennes fysik, ursprungligen från Månens lägre gravitation, hade alltid gjort henne sårbar och svagare än många andra. Trots det hade de flesta människor reagerat om de hade varit mottagaren av hennes attack, även om de bar rustning. De hade känt någonting. Men Nehr bara stod kvar, till synes oberörd, och glodde på hennes meningslösa försök att skada honom. Men när hon slutligen slog till honom rätt över ansiktet reagerade han tillslut. Han hade fått nog. Sanningen var ändå ute. Hans stund hade äntligen kommit. Han hade drömt och längtat efter den så länge att nu när den verkligen var här, tidigare än vad han t.o.m. hade räknat med, kändes det nästan överkligt. Men inte alls mindre efterlängtad.

Aurora flämtade till i både smärta och förfäran när Nehr grep tag om bägge hennes handleder och abrupt avslutade hennes attack. Hans grepp gjorde fruktansvärt ont och vad hon än gjorde kunde hon inte slita sig loss eller ens röra sina händer alls. Detta var ingen mänsklig fysik, ingen vanlig dödlig kunde vara så stark. Detta var en superstyrka! Kanske t.o.m. på Cogos nivå!

- ”Din naiva flickstackare!” fräste Nehr åt henne. - ”Att du och dina tre barnrumpor till beskyddare nu vet sanningen spelar ingen roll. För att vara ärlig, jag är faktiskt glad över att vår fjantiga charad nu äntligen är över.”

När Aurora stirrade in i Nehrs nu totalt becksvarta ögon konstaterade hon att han nog aldrig hade varit ärligare mot henne än vad han var just nu. Hon fann ett underligt lugn i detta konstaterande. Och det gjorde det enklare att trotsa honom.

- ”Släpp mig, Nehr!” beordrade hon honom. Men Nehr vägrade. I stället ökade han greppet om hennes handleder och Aurora skrek ut i smärta. Hade han inte hållit i henne så hårt hade hon kollapsat till marken. Inte mycket blod nådde hennes händer längre.

- ”Du gör mig illa!”

- ”Gör jag?” frågade han helt utan medlidande. Ändå släppte han henne nu, men bara för att gripa tag i henne på nytt, snurra henne runt och hålla henne i ett järngrepp intill sig. Hans vänstra hand tog ett stryptag om hennes hals bakifrån vilket nästan kvävde henne och Aurora kämpade förgäves med att försöka dra loss hans hand från henne eller att slita sig loss helt. Men hon kom ingen vart. Hans styrka var onaturligt. Nehrs grepp om hennes hals fick henne att desperat kippa efter andan samtidigt som hans högra hand sträckte sig efter något som han hela tiden hade dolt under den svarta manteln.

- ”Tro mig, Aurora, din smärta och lidande har bara börjat!”

- ”Aurora!”

Cogo sprang mot altaret, Astrospjutet redo i hans hand. Han såg att Nehr höll Prinsessan framför sig, verkade orsaka henne smärta. Inte länge till! Cogo höjde sitt vapen medan hans sprang.

- ”Astroåsk..!”

Han avbröt sin attack omedelbart och stannade hastigt. Vad han såg fick honom nästan att tappa Astrospjutet. I chock stirrade han med öppen mun mot paret bara några meter framför honom. Vad han såg var i sig skrämmande. Men den verkliga chocken var att det här var inte första gången Cogo hade sett det här!

- ”Nej..!” protesterade han med skakande huvud. - ”Nej, inte *det*!”

Med sin vänstra hand höll Nehr Aurora framför sig i ett järngrepp. Med sin högra hand höll han en decimeterstor kniv mot hennes strupe. Precis som i de mardrömmar Cogo hade haft hemma på Jorden innan han hade återvänt till Great King. Samma kniv. Samma scenario. Äntligen förstod Cogo vem den ondskefulle gestalten i svart mantel från hans mardrömmar alltid hade varit. Inte underligt att hans instinkter hela tiden redan från början hade fått honom att misstro Nehr. Först nu förstod Cogo att det hade inte bara varit vanliga mardrömmar han hade plågats av. Det hade varit sanndrömmar! Och de hade hela tiden försökt varna honom.

- ”Försiktigt, gosse lille,” hånade Nehr honom. - ”Du kan ju råka träffa mig!”

Fortfarande färskt i minnet hur denna mardröm alltid brukade sluta stannade Cogo där han var. Det sista han fick göra nu var att tvinga fram en provokation. Minsta misstag och hon riskerade att dö. Han drog ett djupt andetag och försökte fokusera. Men hans händer skakade så mycket av oro för Auroras liv att han var tvungen att ta Astrospjutet med bägge händer. Han fortsatte att sikta mot Nehr. Men han kunde ingenting göra, inte skjuta eller fysiskt attackera, ingenting, inte ens när han stod så nära. Nehr visste vad han gjorde. Om Cogo attackerade men var för långsam skulle Nehr döda henne. Om han däremot var snabbare än Nehr skulle hon också dö. Minsta rörelse och den sylvassa klingan som pressades mot Auroras hals skulle skära igenom hennes hud och ännu djupare. Om den där klingan rörde sig det minsta oavsett anledning skulle hon långsamt dö i pölen av sitt eget blod.

Cogo mötte Auroras blick. Detta hade knappast varit hur någon av dem önskat att återse sedan de skildes åt i morse. Men här var de båda nu, båda gisslan på olika sätt i Nehrs manipulativa grepp. Det fanns så mycket sorg och skuld i Auroras annars så vackra, blå ögon.

- "Förlåt mig..." bad hon med svag röst, rädd för att råka röra sig för mycket med kniven mot strupen. Det var hennes godtrogenhet som hade försatt dem alla i denna fara. Skulden var hennes.

Han fruktade för hennes liv och litade inte på Nehr ett ögonblick, ändå försökte Cogo hålla modet uppe för dem båda två. Han skakade svagt på huvudet och pressade fram ett svagt leende för att försöka lugna henne. Detta var inte hennes fel. Han hade anat faran länge och ändå agerat försent.

Skulden var hans.

- "Det finns inget att förlåta... min älskade," svarade Cogo.